

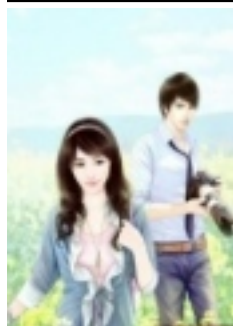
Sợi Dây Chuyện Định Mệnh

Contents

Sợi Dây Chuyện Định Mệnh	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	10
6. Chương 6	13
7. Chương 7	16
8. Chương 8	17
9. Chương 9	19
10. Chương 10	20
11. Chương 11	21
12. Chương 12	23
13. Chương 13	24
14. Chương 14	24
15. Chương 15	25
16. Chương 16	26
17. Chương 17	26
18. Chương 18	27
19. Chương 19	28
20. Chương 20	28
21. Chương 21	29
22. Chương 22	30
23. Chương 23	31
24. Chương 24	32
25. Chương 25	33
26. Chương 26	35
27. Chương 27	36
28. Chương 28	38
29. Chương 29	38
30. Chương 30	40
31. Chương 31	42
32. Chương 32	44
33. Chương 33	45
34. Chương 34	46
35. Chương 35	47
36. Chương 36	50
37. Chương 37	52
38. Chương 38	53
39. Chương 39	55
40. Chương 40	57
41. Chương 41	59

42. Chương 43	60
43. Chương 44	62
44. Chương 45	64
45. Chương 46	65
46. Chương 47	67
47. Chương 48	69
48. Chương 49	70
49. Chương 50	71
50. Chương 51	72
51. Chương 52	73
52. Chương 53	75
53. Chương 54	77
54. Chương 55	78
55. Chương 56	83
56. Chương 57	86
57. Chương 58	90
58. Chương 59	93
59. Chương 60	97
60. Chương 61	99
61. Chương 62-end	102

Sợi Dây Chuyền Định Mệnh

Giới thiệu

Dòng họ Hoàng có 1 truyền thuyết có thật rằng đời nào con dâu cũng dc truyền một bảo vật may mắn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/soi-day-chuyen-dinh-menh>

1. Chương 1

Thiệu Huy thức dậy rất sớm, chọn 1 bộ đồ gile đen bóng và chiếc quần tây đen hiệu nổi tiếng của Anh, trên áo đính một con rồng được chạm khắc tinh tế từ kim cương, tác phẩm của 1 nhà chạm khắc ITALY. Hàng nút màu xanh dịu được tạo ra bằng đá Tanzanite. Toàn bộ trang phục trên cơ thể anh lúc này đáng giá hơn 5 tỉ. Thiệu Huy đang mân mê trên tay chiếc đồng hồ Omega trắng hoàn toàn làm bằng vàng trắng thì điện thoại reo lên:

_Alo? Thế Hào, chuyện gì?_Thiệu Huy hỏi ngắn gọn.

_Thưa phó chủ tịch, còn 30p' nữa sẽ bắt đầu cuộc họp hội đồng quản trị, anh có thể tới kịp không ạ?_Tôi chưa ăn sáng!_Thiệu Huy thản nhiên.

_Vậy....anh có cần tôi thông báo dời lại cuộc họp không ạ?_Thế Hào lo lắng hỏi.

_Không cần!

_Vậy.....

_Cậu cứ chuẩn bị đầy đủ những thứ tôi cần.Không cần phải gấp.

_Dạ!

....._Thiệu Huy cúp máy.

_Thưa cậu chủ,bà và ông đang chờ cậu dùng bữa sáng!_Bà quản gia gõ cửa nói.

_Được rồi! Tôi xuống!_Thiệu Huy vừa nói vừa đeo chiếc đồng hồ vào tay rồi thắt chiếc caravat xanh sậm vào.Huy xuống nhà, lễ phép:

_Dạ ba mẹ, con xong rồi!

_Sao trễ vậy? Con không nhớ có cuộc họp à?_Bố Huy lạnh lùng hỏi và không nhìn anh.

_Con không quên!_Huy vẫn bình thản đáp.

_Được rồi, conm ngồi xuống ăn sáng đi.Đã trễ rồi thì đừng có đứng đấy mà nói nữa!_Bà Đình lên tiếng.

_Dạ!_Huy đáp.

Huy dùng bữa xong, cẩn thận dùng khăn lau miệng rồi đứng dậy, cúi người chào bà Đình, ông Phong:

_Con phải đến công ty, chào ba mẹ!

_Được rồi, con đi đi!_Bà Đình cười tươi.

_Ba có đi cùng?_Huy hỏi ba mình.

_Ta sẽ đến sau! Con cứ đi trước để chuẩn bị! Hôm nay là ngày đầu tiên con tham gia cuộc họp hội đồng quản trị, ta rất hy vọng ở con!

_Con sẽ làm tốt! Con đi trước!_Thiệu Huy cúi chào lần nữa rồi chậm rãi bước đến tủ giày, chọn 1 đôi giày da đen hiệu Giorgio Armani hợp với trang phục rồi gọi cô người làm:

_Chìa khóa của tôi!_Huy cộc lốc ra lệnh.

_Dạ, đây ạ thưa cậu chủ!_Cô người làm cẩn thận cầm chiếc chìa khóa xe giao cho Huy. Anh cầm chiếc chìa rồi ra xe của mình, lái nhanh như bay đến công ty xe. Anh vừa bước ra khỏi xe, các nhân viên lập tức chạy đến sắp thành 2 hàng cúi người chào anh.

_Chào cậu Thiệu Huy!

_Xe của tôi?_Thiệu Huy hỏi.

_Dạ, quản lý đang lái xe ra ạ!

Một nhân viên vừa nói xong, chiếc xe đã ra đến nơi. Đó là 1 chiếc lamborghini đen trắng. Ông quản lý bước ra khỏi xe, cúi chào Huy:

_Chào cậu! Đây là chiếc cậu đã đặt, chìa khóa đây ạ!_Ông quản lý trao chìa khóa cho Huy.

_Ukm'...._Thiệu Huy hồ hững đáp và xem xét chiếc xe.

_Cho tôi hỏi....chiếc xe màu bạc kia là...._Ông cố tình hỏi thiếu.

_Xe của tôi!_Huy hiểu ý đáp.

_Theo tôi thì....chiếc xe vẫn còn rất mới....sao cậu lại gửi bảo trì ạ?_Ông kính cẩn hỏi.

_Trầy!_Huy đáp.

_À...vâng!_Ông hiểu ra.

__Được rồi! Tôi lấy nó đi! Các người bảo hành xong thì lái thẳng tới nhà tôi mà giao.Tôi đi!_Huy vừa nói vừa lên xe rồi lái vụt đi.

Các nhân viên cúi chào dù anh đã khuất bóng.Đang trên đường đến công ty, điện thoại Huy lại reo lên:

__Gì?_Huy bật vội khi thấy tên Thế Hào hiện thị trên điện thoại.

__Dạ...tôi xin lỗi nhưng...chỉ còn 5 p' nữa....

__Ồn! Tôi nói sẽ kịp nên đừng vội thôi nữa!_Huy nói gọn rồi cúp máy, nhấn ga chạy hết tốc độ.

Chỉ 3p' sau, anh đã có mặt ở công ty. Các nhân viên nhìn thấy anh đều cúi chào, anh đi đến cửa thì đã thấy Thế Hào đứng chờ. Thế Hào vừa nhìn thấy anh giống như fans gặp thần tượng, lao ngay đến bên Huy, chìa tập tài liệu cho anh:

__Phó chủ tịch, còn vài phút, anh có muốn xem lại những tài liệu này không ạ?_Hào vừa gấp gấp hỏi vừa lấy khăn giấy lau những vệt mồ hôi chảy đầy trên trán vì lo Huy không đến kịp sẽ không biết ăn nói thế nào với các thành viên trong ban quản trị.

__Không cần! Cậu đã tìm đủ thông tin tôi cần chưa?_Huy gắt lên vì bức bối Thế Hào cứ huyền thuyên từ lúc gặp anh.

__Dạ, rất đầy đủ rồi ạ!_Hào tự tin trả lời.

__Tốt!

Huy và Hào đến thẳng phòng họp, họ cúi chào ông Phong và ngồi vào chỗ. Ông Phong liếc nhìn đồng hồ, cười hài lòng vì Huy đến vừa đúng giờ, không thiếu cũng không thừa một giây. Ông mau chóng lấy lại vẻ nghiêm nghị, lên tiếng:

__Đã đến đủ cả chưa?_Ông hỏi cô thư kí.

__Rồi ạ!_Cô đáp.

__Vậy được! Ta bắt đầu cuộc họp! Tôi muốn biết tình hình thu nhập của công ty trong 1 tháng nay.

__Dạ, thưa chủ tịch!_Cô gái ở bộ phận kế toán lên tiếng_Tuy không bằng tháng trước nhưng thu nhập vẫn tăng lên ạ!

__Tasng8 bao nhiêu?_Ông Phong hỏi.

__Dạ...._Cô ngập ngừng_...50% so với tháng trước ạ!

__50%?_Ông Phong tức giận đập tay xuống bàn_Tại sao thu nhập lại chỉ tăng một nửa so với tyhang1 trước? Không lẽ bộ phận thiết kế có vấn đề gì sao?

__Dạ....dạ không phải đâu ạ!_Trưởng phòng bộ phận thiết kế sợ hãi_...Thực ra....thiết kế của chúng tôi trong tháng này đều rất được ưa chuộng.Chỉ trong 1 tháng thôi các shop đã gửi đơn đặt hàng gần cả ngàn bộ rồi ạ! Có...có thể nói, tháng này so với tháng trước thu nhập phải tăng thêm chứ ạ?

__Vậy vấn đề ở đâu? Có ai đã biến thu công quỹ phải không?_Ông Phong vẫn rất tức giận.

__Dạ....tôi nghĩ...có lẽ tôi có thể giải thích được việc này ạ...!_Ông giám đốc nói.

__Còn không mau giải thích?

Chúng ta ngoài việc xuất được nhiều hàng nhưng còn phải trừ phí đóng thuế và...tiền vật dụng, tiền lương của công nhân...

__Nói vậy được sao? Khonbg6 lẽ trước giờ mấy người tình lời lái mà không trừ đi khoảng đó?

__Điều này bộ phận chúng tôi không quản lý, có thể sơ xuất do kế toán?_Ông giám đốc liếc sang cô kế toán.

__Không phải vậy!_Cô phản bác_Chúng tôi không phải loại nghiệp dư, tất nhiên chúng tôi phải trừ đi chúng khi viết báo cáo rồi!

__Im lặng hết! Tôi muốn có lời giải thích chính đáng chứ không muốn nghe các người đổ lỗi cho nhau!__Ông Phong giận tím mặt.

__Chủ tịch...__Thiệu Huy này giờ ngồi nghe không nói gì đã lên tiếng.

__Chuyện gì?__Ông Phong vì giận mà không để ý người vừa lên tiếng.

__Chủ tịch không nên tức giận, sẽ có hại cho sức khỏe đấy ạ!__Thiệu Huy quan tâm__Tôi sẽ làm rõ số tiền bị mất của công ty ngay bây giờ. Trước tiên, mới các vị xem qua tập tài liệu này.__Nói xong Huy ra hiệu cho Thế Hào phát tập tài liệu đã chuẩn bị từ trước.

Thế Hào hiểu ý anh, phát xấp tài liệu đã chuẩn bị từ trước ọi người. Mọi người lật tập tài liệu xem, phát hiện trong đó hoàn toàn là những khoảng thu nhập của Style cao đến ngất trời.Mọi người xì xầm to nhỏ:

__Thu nhập tháng này của chúng ta rõ là cao hơn tháng trước rất nhiều, sao ban này tổ kế toán lại bảo giảm hơn 50%?

Thấy ban quản trị mất trật tự, ông Phong giữ lại thái độ bình tĩnh__Em hèm!__Sự lên tiếng cổ ý đó của ông làm cả phòng họp im bật không một tiếng nói.Ông Phong nhìn Thiệu Huy:

__Cái này là sao?

__Đây là tất cả các khoảng thu và chi của cộng ty không những tháng này mà còn của những tháng trước. Nếu mọi người để ý sơ hần thấy số liệu thu nhập rất cao, số hàng tồn kho cũng không còn, trong báo cáo của bên kế toán chỉ là tổng hợp chi phí mà các bộ phận gửi đến thôi!

__Vậy theo bản thu chi này....cho thấy số tiền chi ra có rất nhiều chỗ không thỏa đáng, đúng ra số lượng vải may phải nhiều hơn nhưng theo báo cáo của bộ phận thiết kế thì....số lượng chỉ vừa đủ.....nếu đúng thì phải dư ra....đúng không ạ?__Cô gái kế toán lên tiếng.

__đúng vậy! Vậy...bộ phận thiết kế có vấn đề gì sao?

__Không đâu ạ! Số lượng chúng tôi giao cho bên phòng giám đốc duyệt hoàn toàn vừa đủ làm đợt hàng này thôi ạ!

__Ý cô là vấn đề ở tôi sao?__Ông giám đốc bực bội thét!

__Giám đốc Dương Khắc Lâm, đây là cuộc họp hội đồng quản trị, tất cả những người ngồi đây đều nắm 1 vị trí quan trọng của công ty. Yêu cầu ông thận trọng trong lời nói!__Ông Phong cảnh cáo giám đốc Lâm.

__Dạ! Tôi xin lỗi thưa chủ tịch!__Ông Lâm bắt lực.

__Người cần được xin lỗi không phải tôi!__Ông Phong lạnh lùng nói.

Ông Lâm hiểu ý của ông Phong, tự ái nhưng đành ngậm ngùi:

__Cô Lương, tôi xin lỗi!__Ông Lâm nói cộc cằn.

__Không có gì ạ!__Cô Lương lễ phép đáp.

__Trở lại vấn đề!__Ông Phong ra lệnh.

__Vâng, thưa chủ tịch! Tôi đã điều tra về thu nhập của tất cả mọi người nên được biết....__ThiệuHuy đang nói, ông Lâm lại khó chịu.

__Thưa phó chủ tịch, sao anh lại điều tra thu nhập cá nhân của chúng tôi? Đó là chuyện riêng mà?

__Tôi không điều tra để phục vụ cho cá nhân tôi, là phục vụ ọi người thôi! Nếu có làm các vị phiền lòng thì xin thứ lỗi!__Thiệu Huy nói lễ phép.

__Không có gì! Cậu nói tiếp đi!__Ông Phong nói.

__Vâng! Tôi đã xem xét số tiền mọi người nhận mỗi tháng, không có gì đáng nghi từ tài khoản chính! Nhưng lại có ai đó tạo tài khoản ảo để rút tiền công ty và theo đáp án mà tôi nhận được, người tạo ra nó là.....

2. Chương 2

_Giám đốc Dương Khắc Lâm!_Thiệu Huy lia ánh mắt sắc bén sang phía ông Lâm.

Tiếng xầm xì bàn tán của mọi người lại bắt đầu khiến ông Lâm toát mồ hôi. Ông cố gắng biện minh:

_Tôi...tôi không có làm việc đó! Có thể cậu nhầm rồi đấy phó chủ tịch!

_Tôi đã phát ọi người kết quả tường tận nhất! Mọi người có thể tự mình xem._Thiệu Huy khẳng định.

Ông Phong lật tập tài liệu xem một hồi lâu, lạnh lùng tuyên bố:

_Giám đốc Lâm, ông không cần giải thích! Sự thật mọi người đều rõ! Tôi thay mặt bộ phận nhân sự, sa thải ông!

_Sa...thải? Không....thưa chủ tịch...tôi....

_Không cần nói nữa, cảnh sát sẽ đến đây đưa ông đến đồn, ông có thể giải thích mọi việc ở đó!_Huy lạnh lùng, không thèm nhìn sắc mặt ông Lâm.

Anh vừa nói dứt, cô thư kí đã chạy vào phòng họp báo cáo có cảnh sát đến gặp ông Lâm, ông Phong bảo cô đưa ông Lâm ra ngoài gặp họ. Cuộc họp chấm dứt.

_Hôm nay tới đây, tan họp!_Ông Phong tuyên bố.

_Vâng!_Mọi người mừng rỡ đáp đồng thanh. Họ chưa bao giờ thấy ông Phong nổi giận như vậy, vẻ mặt ông như muốn nuốt chửng lấy ông Lâm. Bản thân họ chỉ muốn mau chóng rời khỏi phòng họp, nếu không mình lại bị mắng là tất trách nữa thì khổ!

Thiệu Huy và Thế Hào cùng rời khỏi phòng họp. Hào hứng thú:

_Phó chủ tịch, anh tài thật đấy!

_....._Huy im lặng bước vào thang máy nhấn số 10.

_Ồ...._Thế Hào ngạc nhiên_Anh xuống tầng 10 có việc ạ?

_Ừm....

_Anh muốn đến bộ phận thiết kế?

_Ừm....

_Thế tôi có thể đi cùng anh không?

_Về đi!_Huy ra lệnh, một phần cảm thấy phiền toái.

_Ồ...nhưng....tôi là trợ lý riêng của anh, anh chưa về sao tôi có thể về trước?

_Phiền!_Huy tỏ rõ thái độ bực bội.

_Dạ, vậy....tôi về trước ạ!_Thế Hào sợ sệt nói.

Cửa thang máy vừa mở ra, Lâm Nhã Trúc đang chờ, thấy Thiệu Huy xuất hiện, mắt cô sáng rỡ và lao ngay đến ôm lấy cánh tay của Huy:

_Anh Huy! Em nghe nói hôm nay anh đến họp hội đồng quản trị, em chờ anh suốt, lúc này định lên phòng họp tìm anh thì anh xuống đây, chúng ta có thần giao cách cảm thì phải?_Trúc vừa nói vừa cười hớn hở.

_Hào!!!_Thiệu Huy gọi Thế Hào, muốn anh lôi Nhã Trúc ra khỏi người anh. Thế Hào toát mồ hôi lạnh, lôi cô em gái đi chỗ khác nói nhỏ:

_Em đừng có như vậy được không? Không chừng vì em mà anh mất việc đấy!

_Sao anh lại mất việc vì em chứ? Đáng ra anh nên mừng đi, em mà trở thành người yêu của anh Huy là anh tha hồ mà thăng chức!_Cô đáp lại với vẻ tự tin.

_Thôi nào, ngoan chút đi!_Thế Hào đỡ dành cô, quay sáng nói với Thiệu Huy_Nhã Trúc giờ sẽ về với tôi, anh cứ làm việc đi ạ!

Thiệu Huy đi một mạch đến phòng thiết kế.

_Hoàng Như! Tiểu Trân! Trưởng phòng gọi 2 cô!_Cô bạn vừa bước ra khỏi phòng của trưởng phòng nói.

_Vâng!_Hoàng Như_Em vào ngay ạ!

_Được, tôi vào ngay!_Tiểu Trân.

2 cô vào phòng trưởng phòng.

_Vào rồi à?_Trưởng phòng.

_Vâng ạ! Chị gọi tụi em có việc gì ạ?_Hoàng Như lễ phép hỏi.

_Ừm.....hôm nay họp hội đồng quản trị chủ tịch có đề xuất khen thưởng những mẫu thiết kế được ưa chuộng nhất trong tháng này, đây là phần thưởng phó chủ tịch chuẩn bị! Hy vọng 2 em sẽ tiếp tục công việc thiết kế thật tốt trong các tháng sau!_Cô vừa nói vừa trao 2 phong bì trắng cho Hoàng Như và Tiểu Trân.

_Vâng!_Hoàng Như đưa 2 tay nhận phong bì_Vậy em ra ngoài làm việc ạ!

_Em cũng vậy!_Tiểu Trân tỏ ra chẳng có tí hứng thú với phần thưởng này.

3. Chương 3

Hoàng Như gọi điện cho Lục Tiểu Mạn:

_Hello! Tiểu Mạn! Nói nghe nè, 5 phút nữa tới giờ giải lao rồi, tớ qua phòng P.A rủ cậu đi ăn nhé?

_Sao tự nhiên hôm nay sộp vậy? Bình thường khao tớ có 1 cây kem cũng tiếc tiền ra mặt, thế mà giờ rủ đi ăn?_Tiểu Mạn ngạc nhiên.

_Nè nè, cậu nói cứ như tớ keo kiệt lắm vậy á! Tại vì tớ có nhiều chuyện phải lo lắm chứ bộ! Tiền ăn uống này, tiền sinh hoạt này, tiền học của bé Na này, tiền trang phục giày dép nữa này, tớ là nhân viên thiết kế mà ăn mặc không ra gì thì ai dám mặc đồ tớ thiết kế, còn có.....

_Thôi thôi, lần nào cậu cũng nói thế làm tớ tủi lòng! Được rồi, giờ giải lao sang đây tớ cùng cậu đi ăn, được chưa?

_Ừ ừ, biết zoi, vậy cúp máy nhé! Love you!

Hoàng Như vừa cúp máy xong, một chị hớt hải chạy vào la lên:

_Có chuyện vui nè! Tôi vừa thấy Phó Chủ Tịch đi sang đây đó!

_Phó Chủ Tịch? Anh Hoàng Thiệu Huy ư?_Tiểu Trân bất ngờ.

_Đúng vậy!_Chị ấy khẳng định.

_Nhưng đến để làm gì chứ? Thưởng thì cũng đã thưởng rồi!_Hoàng Như ngây thơ hỏi.

_Thì để....._Tiểu Trân ngênh mặt lên định nói "Thì chắc là để gặp tôi chứ gì!"

_Chuyện gì mà ồn ào vậy hả? Các người không cần làm việc, không cần lương nữa phải không?_Trưởng phòng bực bội quát.

_Dạ....dạ....wm xin lỗi!_Chị kia ắp úng_Nhưng....thưa chị, lúc này em thấy..... Phó Chủ Tịch đi về phòng của chúng ta thì phải.

_Sao? Cậu Thiệu Huy sắp đến đây?

_Vâng!

Chị kia vừa đáp xong, Thiệu Huy đã đến nơi. Anh dap93 mắt tìm trưởng phòng.

_Trưởng Phòng!

Dạ! Phó Chủ Tịch! Trưởng phòng cúi đầu chào.

_Tôi muốn gặp 2 thiết kế được khen thưởng, gọi họ đi!_Huy ra lệnh.

Vâng! Trưởng phòng quay sang_Pham Hoàng Như, Mã Tiểu Trân, 2 cô ra gặp Phó Chủ Tịch!

Ồ....dạ! Hoàng Như....nhưng....sắp đến giờ giải lao....

_Nghỉ sau đi!_Thiệu Huy lên tiếng roi62sau đó nhanh tay kéo Như đi.

Tiểu Trân ngơ ngác nhưng rồi cũng chạy theo sau Huy.Thiệu Huy dừng lại trước một nhà hàng Italy bên cạnh công ty. Ngồi xuống chiếc bàn bên cạnh cửa sổ, nhìn Hoàng Như và Tiểu Trân:

_Ngồi!

Hoàng Như và Tiểu Trân lật đật ngồi xuống sau một lúc im lặng, Huy vút lên bàn một cái menu:

_Gọi đi!

Tiểu Trân quá đỗi quen thuộc với phong thái lạnh lùng đó (vì cô đã từng làm bạn gái anh một khoảng thời gian ngắn) nhưng vẫn hơi khó chịu:

_Anh lôi tụi em đến đây rồi vút cái menu bảo gọi món.....chỉ vậy thôi sao? Tụi em khá là bận đó!

_Tôi không có lôi cô đi! Cô tự đi theo đấy chứ!

_Anh.....lúc này anh bảo muốn gặp 2 thiết kế được khen thưởng mà!

_Nhưng tôi chỉ kéo cô gái kia đi thôi, tôi có bảo cô theo à?

_Dạ.....ơ...thưa Phó Chủ Tịch!_Như định im lặng đến phút cuối nhưng lại thấy không khí hơi u ám nên lên tiếng cắt cuộc đối thoại này.

_Nói!

_Tôi đã hẹn bạn dùng bữa nên.....nếu ...nếu Phó Chủ Tịch có gì thì...

_Được! Tôi nói thẳng! Hy vọng em có thể trở thành bạn gái tôi!

Dạ? Hoàng Như mở to mắt ngạc nhiên.

_Anh.....anh để tôi đi theo đến đây để nghe anh thổ lộ với con nhỏ này à? -Tiểu Trân tức giận chỉ thẳng vào mặt Hoàng Như.

_Cô im lặng!_Thiệu Huy nổi giận.

_Anh....._Tiểu Trân bực bội nhưng cũng đành im lặng.

_Ý em?_Huy hỏi.

_Tôi...tôi chưa biết gì về Phó Chủ Tịch...cả tên cũng....làm sao có thể.....? _ Hoàng Như run run nói.

_Hoàng Thiệu Huy, 22 tuổi, sinh ngày 18/1, thích màu đen, bóng rổ, là Phó Chủ Tịch công ty thời trang Style, cấp trên của em, không cờ bạc, rượu chè, hút chích. Vậy đã được chưa?

_....Dạ.....nhưng....tôi....à....tôi có thể....suy nghĩ thêm.....không ạ..?

_Sao? Cô đang làm giá đó hả? Anh ta có gia thế, học lực, vẻ bề ngoài và quyền lực nữa....cô gái nào không muốn, cô....._Tiểu Trân không hiểu nổi.

_Tôi không phải bảo cô giữ im lặng rồi à?_Huy nói vừa đủ nghe và dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn Trân sau đó quay sang nhỏ nhẹ với Hoàng Như_ Tôi cũng không có sở thích chờ đợi, tối nay tôi sẽ đến nhà em lấy câu trả lời.

_Dạ.....vậy tôi có thể.....về công ty chưa ạ...?

_Tôi cùng em về!

_Thế còn tôi?

_Cô không có chân?

Hoàng Thiệu Huy! Tôi ghét anh! Tiểu Trân vừa khóc vừa chạy nhanh ra ngoài.

_Ồ.....chị ấy....._Hoàng Như vừa lo lắng vừa khó hiểu.

_Mặc kệ! Tôi đưa em về công ty, đi thôi!

_Vâng!_Hoàng Như ngoan ngoãn nghe theo.

Hoàng Như và Thiệu Huy cùng nhau về công ty khiến cả trăm con mắt đều ngạc nhiên hướng về họ, xen lẫn cả sự ghen tỵ, muốn xé xác Haong2 Nh7 của các nhân viên nữ. Thiệu Huy đưa Như đến phòng thiết kế và dặn dò:

_Tối tôi đến. Nhớ!

_Vâng!_Hoàng Như đáp rồi cúi chào khi Huy đi khỏi.

Hoàng Như thở phào nhẹ nhõm. Nhưng vừa hết chuyện này lại đến chuyện kia, các đồng nghiệp nghe thấy tối Huy sẽ đến nhà cô liền bay vào hỏi tới tấp.

_Sao Phó Chủ Tịch lại đến nhà cô vào buổi tối?

_Cô được anh ấy tỏ tình rồi hả?

_Lúc này 2 người đi đâu vậy?

_Cả Tiểu Trân nữa cơ mà sao không thấy cô ấy về cùng?

_Hay là Phó Chủ Tịch đuổi cô ấy đi vì không muốn 2 người bị làm phiền?

_Nhưng Hoàng Như à, tôi thấy cô nên cẩn thận đi, tôi nghe nói anh ấy từng nói với nhiều cô gái như thế lắm, hề có tài năng một chút là anh ta nhắm tới, nhưng không quá 1 tháng là chia tay thôi!_Một chị tốt bụng cho lời khuyên.

Hoàng Như đang bối rối không biết làm thế nào với Thiệu Huy mà còn bị truy hỏi như tội phạm khiến cô chịu không nổi liền quát:

_Em không biết gì cả! Các chị muốn biết gì thì đi mà hỏi Phó Chủ Tịch ấy!_Hoàng Như nói xong liền quơ tay lấy giỏ xách chạy ra ngoài. Hoàng Như gọi điện cho trưởng phòng:

_Alô, chị ơi, hôm nay cho em nghỉ nửa ngày được không ạ?

_Hay nhỉ? Đi rồi mới xin phép! Tôi sẽ trừ lương hôm nay của em!_Trưởng phòng.

_Trừ....trừ lương ấy ạ? Nhưng.....

Không nhưng nhị gì hết! Trưởng phòng bực bội nói rồi cúp máy.

_Chị ơi....._Hoàng Như nín vô vọng.

4. Chương 4

NGOẠI TRUYỆN (tình cảm hiện tại của tác giả)

Là một thứ gì đó quá mong manh, đôi khi có cô gắng, có quyết tâm thì chỉ cần một câu nói của người đó cũng cảm thấy nên chùng bước, nên dừng lại sao? Mình là người thứ 3 à? Không đâu, làm gì có chuyện đó! Đã không biết bao nhiêu lần tự trấn an, ừ thì người ta đã nói quen người khác chỉ là cho vui, thế còn mình là gì cơ? A.....mình có lẽ cũng giống con người kia, quen biết một cách tầm thường, chẳng có gì đáng để tồn tại một chút lưu luyến trong con người mình thích. Thế thì mình phải làm gì đây? A, lại đã từng có hứa với một người rằng, sẽ cố gắng cơ mà giờ sao lại pi quan thế này, mình lại điên mất rồi, nói những lời đó, chắc đã pi giận mất thôi, chẳng muốn thế đâu nhưng sao cứ mất bình tĩnh trầm trọng như thế này vậy.....chán mình quá đi mất!!!!Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa, chắc là pi khủng thật rồi!!!!!! *khóc* :((

5. Chương 5

Haizzz, trừ lương? Sao lại có thể như thế chứ nhỉ? Cô đi làm bao lâu nay có bao giờ trễ nải công việc hay thậm chí nghỉ phép ngày nào đâu, thế mà chỉ vì về sớm một tí lại bị trừ lương, biết thế ráng nhẫn nhịn ở lại làm nốt công việc rồi về. Hoàng Như lại thở dài. Ngẫm nghĩ về cuộc sống của mình, đúng là đáng thương thật chứ. Ba mẹ thì mất cùng lúc trong một tai nạn giao thông, người thân duy nhất mà nói chỉ còn có mỗi bé Na_em gái ruột của cô. Cô thương Tiểu Na lắm lắm, mong muốn của cô luôn là cho nó môi trường học tập tốt nhất, không vì túng thiếu mà lo lắng cái ăn, cái mặc, Hoàng Như dù làm việc vất vả đến đâu cũng không hề mở miệng than phiền, cô cố hết sức kiếm tiền để NANA có thể học tốt hơn ở ngôi trường tiểu học Quốc Tế Gia Linh. Hoàn cảnh của cô đã khổ sở như vậy mà trường phòng nữ lòng nào trừ lương cô. Đang thần thờ không biết đi đâu thì chợt điện thoại reo lên làm Như giật mình.

Alô? Hoàng Như giọng mệt mỏi.

_Còn dám alo alo nữa hả? Hay ghê nhỉ? Hẹn người ta ăn uống cho đã, để người ta chờ dài cổ luôn đây nè! Còn ở đó mà bình thần alo? Muốn tuyệt giao phải không HẢ?

_Tiểu Mạng? A.....xin lỗi! Tự nhiên tớ quên mất cuộc hẹn với cậu.....giờ tớ lên chỗ cậu liền, chờ tớ xíu nữa nhaz!_Vội vã cúp máy.

Hoàng Như nhanh chóng chạy lên chỗ phòng P.A, do chạy quá sức, Như đã bị phát bệnh, chân đứng không vững, bám tay vào cánh cửa, mặt xanh xao thấy rõ, cả người bủn rủn tựa hồ mất hết sức lực, cô lấy tay phải ôm chặt tim mình, từ từ khụy xuống. Tiểu Mạng trông thấy liền hốt hải chạy ra chỗ Như, đỡ cô bạn và hỏi gấp:

_Như? Cậu làm sao vậy hả?

Đau...đau.... Như nói không ra hơi, cứ tiếp tục bấu chặt vào tim mình.

_Lại phát bệnh rồi phải không? Thuốc? Thuốc để ở đâu hả?

Túi.....trong túi..... Như vừa nói vừa thở gấp.

Tiểu Mạng cuống lên đổ hết những thứ trong giỏ xách của Như ra, tay vớ vội vỉ thuốc và chai nước suối có sẵn trong giỏ, mở nắp chai rồi đưa cho Như:

_Đây, mau uống đi! Nhanh lên!

Hoàng Như mau chóng uống thuốc vào, ngồi nghỉ một lát, cảm thấy đỡ hơn nên cô dọn mọi thứ bỏ trở vào túi rồi nắm tay Tiểu Mạng đứng dậy, cố tươi cười cho cô bạn khỏi lo lắng:

_Không sao rồi, tụi mình đi ăn thôi!

Như và Tiểu Mạg đi đến một quán ăn đối diện công ty, 2 người chọn một chỗ thoáng mát tránh ánh nắng để ngồi, Hoàng Như chớp ngay lấy menu và gọi luôn cho Tiểu Mạg như thói quen:

_Anh ơi, cho bàn này 2 cơm sườn, chả, trứng, nước mắm không cay !_Rồi cô quay qua hỏi bạn mình_Cậu uống gì không?

_Cam ép!

_Ồ, cho thêm 2 ly cam ép nữa nha anh!

_2 cô chờ chút có ngay đây ạ!_Anh bồi bàn tươi cười đáp lại.

Trong khi chờ cơm đến, Tiểu Mạg định tranh thủ hỏi Hoàng Như về chuyện lúc nãy:

_Như này, ban nãy cậu.....

Chưa kịp nói hết thì điện thoại Tiểu Mạg lại reo lên:

_Xin lỗi, chờ tó chút!

_Ừ!

_Hi!_Tiểu Mạg đáp trả qua điện thoại.

_What are you doing?_Đầu dây bên kia.

_Well, I'm having lunch with my friend!_Giọng cô ngọt ngào, nghe được cả những cảm xúc yêu thương xen lẫn cuộc trò chuyện.

_Oh! so? I also we e I came to the restaurant with you ..._Anh chàng bên kia tỏ vẻ tiếc nuối.

_No problem! I could have dinner with you...._Cô hẹn dùng bữa tối với anh chàng.

_Is not? you promised, right?_Anh chàng mừng rỡ.

_Yes....._Cô bắt chợt nở nụ cười.

_So Okay, I'll e to your house to take you out to dinner with me!

_Ok, what time you arrive?

_7h PM. OK?

_Ok....

_Oh wait, my parents want to dinner with you, so do not bother?

_Your parents? Why?

_They want to meet the girl I loves!

_So? Also, I would go with my parents right?

_You too?

_Yes...

_Very nice! So on this occasion we give two families met, I hope to go further with you!_Anh trở nên hào hứng

_Well, so we'll meet on tonight! See you later!

_Ok! See you later, miss you!_cúp máy.

Nhìn thấy ánh mắt tròn xoe ngây ngô của Hoàng Như nhìn thẳng vào mình một cách tò mò, Tiểu Mạg lắc đầu cười, giải thích cho Như hiểu:

_Người vừa gọi cho tó tên là Key, hôm trước cùng gia đình đến Canada du lịch tó tình cờ gặp được anh ấy, cũng không ngờ ba mẹ tó lại là đối tác làm ăn của công ty bên anh ấy nên chúng tó thân được một chút,

anh ấy thường hẹn tớ đi chơi, shopping rồi tình nguyện làm hướng dẫn viên du lịch cho gia đình tớ nữa, suốt 3 tháng hè đó tớ và anh ấy luôn đi chơi cùng nhau nên tình cảm có chút tiến triển, đến lúc tớ phải bay về đây thì không còn gặp nữa, nhưng 2 tháng trước ba mẹ tớ lại tìm người cho tớ coi mắt, tớ phàn nàn trên facebook, anh ấy thấy được hay sao đó nên lên chiếc trực thăng riêng phóng thẳng sang đây, tìm tớ rồi tỏ tình ngay trước mặt người tớ gặp hôm đó! Thế là tớ mới quyết định quen anh ấy!

_Woaaaa, tuyệt nhá! Nhưng mà.....2 người định đám cưới luôn đó hả?

_Đám cưới?...À, ý cậu là cuộc điện thoại vừa rồi ấy hả?

_Ừ! Nói cái gì mà go further ?

_Ồ, cũng chưa biết nữa! Nhưng chắc gia đình 2 bên không có vấn đề gì thì sẽ sớm kết hôn thôi, tớ và anh ấy cũng đã yêu nhau thật lòng rồi nên chẳng còn lí do gì mà không sớm lên xe hoa nữa! Nhưng tớ và anh ấy đều phải nói lại với gia đình vì ba mẹ đều không biết chúng tớ quen nhau!

_Vậy thì hay rồi! Cậu sắp đi lấy chồng, tớ sẽ được mặc áo dâu phụ phải không nè? :)

_Có lẽ vậy! _Sực nhớ ra _À này, tự nhiên quên mất, lúc này cậu bị làm sao đấy?

_Hở? À.....có sao đâu! Cứ lâu lâu nó như vậy, uống thuốc vào một lúc sẽ khỏi thôi!

_Cậu nói nghe đơn giản ghê nhỉ? Tớ thấy bệnh cậu trở nặng hơn rồi thì có? Trước giờ tớ có thấy cậu đau nhiều như thế đâu? Được rồi, chủ nhật này tớ rảnh rồi, không có gì làm nên hôm đó sẽ đi khám cùng với cậu!

_Gì? Thôi không cần đâu! Tớ làm gì có thời gian mà đi khám chứ? Chủ nhật tớ bận rồi, phải vẽ nốt mấy thiết kế còn lại cho kịp ra mắt sản phẩm Valentine lần này nữa!

_Vẽ thì để đi khám về rồi vẽ!

_Không được! Dù sao vẫn còn bé Na ở nhà, tớ không thể để nó một mình được!

_Mặc kệ! Bé Na nó lớn rồi chứ có phải còn là đứa nhỏ 3,4 tuổi đâu? Nó tự trông nhà được, cậu đừng có tự mình ôm đồm quá nhiều thứ như thế!

_Ôm gì đâu? Chỉ là trách nhiệm tự tớ phải có thôi! Con bé là em gái tớ mà!

_Tóm lại, để con bé ở nhà một hôm, không có chết đâu mà sợ, cùng lắm tớ cho quần gia riêng của tớ sang trông hộ con bé cho cậu, cậu vẫn phải đi khám cùng với tớ!

_Bé Na không thích người lạ đâu mà! Với lại tớ thực sự còn quá nhiều thiết kế vẫn chưa vẽ xong, đợt này nếu không làm tốt thì tớ sẽ bị mất việc cũng không chừng, cho nên là....

_Cô nương à, đừng có tiếp tục viện cớ nữa chứ, thiết kế thôi chứ gì? Được, tớ sẽ thuê một thiết kế nổi tiếng nhất vẽ cho cậu, không cần cậu động vào mấy thứ đó nữa!

_Sao vậy được? Nếu trưởng phòng hay ai đó trong công ty phát hiện ra thì...

_Thì tớ sẽ chịu trách nhiệm cho cậu! _Tiểu Mạ kiên quyết lời cho bằng được cô bạn bướng bỉnh này đi khám bệnh.

_Sao tớ có thể để cậu chịu trách nhiệm cho tớ chứ?

_Vậy nếu bây giờ tớ nói, cậu mà không đi với tớ thì chúng ta tuyệt giao, cậu sẽ thế nào?

_Cậu.....Haizzzzzz, thật là....được rồi, chịu không nổi cô tiểu thư này nữa, tớ sẽ đi với cậu, chịu chưa?

_Nói vậy nghe còn được!

Tiểu Mạ và Hoàng Như dùng bữa trưa xong thì chia tay, Tiểu Mạ về công ty làm việc tiếp còn Hoàng Như thì lái xe đến thư viện thành phố để giết thời gian. Đến chiều khoảng 4h30, cô nhận được điện thoại từ Tiểu Mạ:

_Alô? Tiểu Mạ ?

_Ừ, tớ đã lấy xe ra rồi, cậu đang ở đâu ,để tớ đưa cậu về?

_À, tớ đang ở thư viện thành phố....nhưng mà không phải cậu có hẹn với bạn trai sao, khỏi đón tớ cũng được mà, cậu về sửa soạn cho kịp chứ?

_Tớ hẹn buổi tối mà, vậy cậu muốn một mỗi đi bộ về tới nhà hay là tốn tiền đón xe taxi hoặc xe bus đây hả?

_Ồ? Uhmm.....ờ, thôi được, vậy cậu đến đón tớ nhé, cảm ơn!_Nước mắt chảy thành dòng khi cô bạn đã chợt đúng tim đen của mình.

6. Chương 6

Tiểu Mạng lái chiếc BMW M6 mui trần màu cam đến đón Hoàng Như, trên đường về nhà Như cứ nhẩn nhó vì nhớ đến chuyện phó chủ tịch đòi đến nhà mình vào tối nay để lấy câu trả lời, biết phải làm sao cho đúng bây giờ? Tiểu Mạng thấy cô bạn ngồi không yên, nhấp nha nhấp nhồm, cô bèn lên tiếng hỏi:

_Bộ có chuyện gì làm cậu lo lắng lắm sao?

_Ồ....ừ, thật ra...._Hoàng Như huyền thuyên kể hết câu chuyện cho Tiểu Mạng nghe.

Tiểu Mạng nghe xong bật cười. Hoàng Như đổi:

_Gì vậy chứ? Bộ mắc cười lắm sao? Tớ đang sắp phát điên đây nè!

_Xin lỗi!.....ơ mà tớ thấy ngộ lắm! Phó chủ tịch của chúng ta là một người gì cũng có, là hoàng tử của mọi cô gái đấy, thế mà cậu không đồng ý hẹn hò ngay à?

_Sao phải đồng ý chứ? Ý tớ là.....tớ có quen biết gì anh ta đâu, sao có thể hẹn hò với một người mà mình chưa quen biết bao giờ?

_Cậu có bị ngốc không đấy? Những cô nàng khác chỉ cần được anh ta tỏ tình là mừng muốn rót nước mắt rồi, hơi đâu mà còn để ý chuyện vật vãnh như có quen biết hay không?

_Mừng rót nước mắt? Sao lại vậy chứ?

_Còn không phải vì anh ta hội tụ tất cả những thứ của một người đàn ông lý tưởng sao? Sắc đẹp, tài sản, tài năng, gia thế? Còn cả vẻ lạnh lùng mà một người đàn ông cần có nữa! Không phải quá tuyệt rồi sao?

_Ừ nhỉ? Nói vậy cũng không có sai.....nhưng mà theo tớ thì cũng là một người đáng để ngưỡng mộ thôi, chứ nếu không quen biết thì không thể có tình cảm, mà không có tình cảm thì làm sao có thể hẹn hò được chứ?

_Cậu đúng là.....chỉ cần nhìn vào điều kiện của anh ta thì chẳng ai phải nghĩ ngợi về tình cảm nữa, không có cũng đâu có sao, chỉ cần quen với anh ta là ngay lập tức có thể lên mặt với mọi người rồi không phải hả?

_Lên mặt? Tớ không cần như thế! Ước mơ cả đời của tớ chỉ là gặp được người tớ yêu rồi sau đó cùng nhau đi đến hết cuộc đời thôi, cần gì phải xem xét điều kiện chứ?

_Lại khờ! Thế nếu người cậu yêu nghèo kiết xác không có khả năng nuôi cậu thì sao đây? Đến lúc đó không những cậu phải nuôi bé Na, mà còn phải nuôi cả hần nữa, vậy cuộc đời cậu có khá khẩm, vui vẻ nổi hay không đây?

_Cậu nói gì mà ghê thế? Sao có thể chứ.....nhưng cũng phải công nhận một điều là....gia cảnh cũng là điều cần thiết đấy nhỉ?

_Tất nhiên rồi!

_Mà thôi.....chuyện đó thì có liên quan gì đâu.....tớ đang lo sắp chết rồi đây nè...nếu tối nay phó chủ tịch thật sự sang nhà tớ thì biết tính sao đây?

_Lo vớ vẩn cái gì không biết? Anh ta gặp cậu lần đầu đúng không? Làm sao biết được nhà cậu ở đâu mà đến chứ?

_Đúng rồi ha, làm sao anh ta có thể biết được chứ, thế mà mình cứ lo....._Thở phào nhẹ nhõm.

Đến nhà của mình, Hoàng Như xuống xe và không quên cảm ơn Tiểu Mạ đã cho quá giang, chờ Như đi hẳn vào nhà, Tiểu Mạ mới lắc đầu thở dài mà suy nghĩ :

* Cái cô này ngây thơ quá rồi, làm sao mà không biết nhà cậu ấy được chứ, chỉ cần anh ta bảo thư ký đem sơ yếu lý lịch lúc cậu xin việc cho anh ta xem thì gì anh ta cũng biết đừng nói chỉ có địa chỉ nhà.....nhưng thôi, tùy vào duyên số của cậu vậy*

Đến tối, khi Hoàng Như đã ôn bài xong cho Tiểu Na và dỗ em ngủ, Như mới ngồi vào bàn giải quyết hết mớ thiết kế của mình, lúc xong cũng gần 12h khuya, Như mệt lắm mới gạt công việc qua một bên và đi tắm. Xong xuôi cô vừa định đắp chăn chìm vào giấc ngủ của mình thì điện thoại reo lên:

_Alô? Ai đó?_giọng lười biếng, có chút bực bội vì gã nào rảnh rồi khuya khoắt như thế này còn gọi phá giấc ngủ của người khác.

Hoàng Thiệu Huy đây! Tôi đang đứng dưới nhà, mau xuống đây!{cúp máy}

_Ồ? ...P.P..Phó chủ tịch? Anh....anh ta làm sao mà.....biết được nhà và cả số điện thoại của mình nữa.....giờ phải....làm sao....đây...

[Thật ra, đoạn này ình giải thích chút nhé.

Trước đó khoảng 8h30, khi Tiểu Mạ đang dùng bữa với Key và gia đình 2 bên thì Thiệu Huy gọi đến cho cô.

_Oh, sorry. I have the phone, you keep meals....._Tiểu Mạ nói với mọi người.

No problem! Key mỉm cười trả lời lại.

Tiểu Mạ bắt máy:

_Alô? Ai vậy ?

_Tôi, phó chủ tịch của STYLE đây!

_À, phó chủ tịch.....anh gọi cho tôi có việc gì không ạ?_Tiểu Mạ thoáng ngạc nhiên, nhưng cũng hiểu được, chắc là chuyện của Hoàng Như đây mà.

_Tôi muốn hỏi cô một số chuyện.....

_À. nếu là địa chỉ nhà của Hoàng Như thì....tôi nghĩ chủ tịch có trong sơ yếu lịch lịch mà..?

_Cái đó tôi có, nhưng tôi quên không lưu lại số điện thoại của cô ấy, bây giờ có vẻ....cô ta đang bận làm việc rồi, nên tôi muốn cô đưa tôi số của cô ta, khi cô ta làm xong mọi việc tôi mới gọi cho cô ta được!

_Vâng, tôi sẽ nhắn số cô ấy qua số này cho anh! Nhưng.....tôi cũng.....có chuyện muốn hỏi...

_Nói đi!

_Anh nói cô ấy bận việc.....theo tôi thì vào lúc này cô ấy sẽ ở nhà không đi đâu, chỉ có thể là làm việc của công ty thôi, mà nếu anh thấy cô ấy bận việc thì không lẽ.....anh đang đứng dưới nhà cô ấy sao ạ?

Đúng vậy! Hết chuyện rồi phải không? Mau nhắn số cô ta qua máy tôi đi nhé!{cúp máy}

Tiểu Mạ khẽ cười, cô suy nghĩ *Phó chủ tịch cũng tốt đấy chứ* rồi nhắn số của Hoàng Như sang số vừa gọi cho cô sau đó trở lại dùng bữa.]

Hoàng Như suy nghĩ lung tung một hồi mới xuống nhà mở cửa rồi khép nhẹ cửa cổng lại vì sợ bé Na thức giấc. Cô đi đến bên chiếc McLaren F1 đỗ gần nhà mình rồi gõ cửa xe, Thiệu Huy mở cửa xe bước ra ngoài làm cho Như giật mình đứng bất động trong giây lát để ngắm.....cánh cửa xe kỳ lạ mở ngược lên trên.

_Sao đấy?_Huy hỏi.

_A....à không....có gì, tôi chỉ thấy hơi lạ thôi ạ...

_Lạ?

_Dạ....là cái cửa này nè, nó không giống bình thường thì phải....

_À... _Huy hiểu ra vấn đề _Làm sao giống bình thường được chứ, nó là chiếc xe yêu quý tôi tốn mất 970.000 USD mới đưa về đây được cơ mà...._Anh muốn khoe khoang một chút để chọc ghẹo Như.

_Sao....sao cơ??? 970.000 USD?? _Như đứng hình, thế quái nào mà đắt đến như vậy chứ? Bán nhà của mình không biết có mua nổi cái cửa của nó không nữa.....hic.

_Không cần phải há hốc mồm ra như vậy đâu!Nhìn kinh quá!

Như nhận ra mình biểu cảm hơi lố, cô lấy lại bình tĩnh, hít một hơi sâu.

_Sao rồi? Câu trả lời của em?

_D....dạ?.....À....cái đó....

_Đừng có nói với tôi là vẫn chưa có câu trả lời nhé?

_Phó....phó chủ tịchanh làm khó tôi quá rồi.....đã bao giờ tôi đi chơi hay là nói chuyện một cách thoải mái với anh đâu.....làm sao có thể nói quen với anh được chứ?.....Hơn nữa.....anh cũng đâu có tình cảm gì đặc biệt với tôi phải không....thế thì....sao chúng ta phải hẹn hò với nhau trong khi đều không có tình cảm với nhau ạ? _Như cố gắng phân tích cho Huy hiểu.

_Tình cảm? _Huy nghe xong lời Như nói thì nhú mày lại _Cần nó à?

_T...tất nhiên rồi ạ! Hai người quen nhau mà không có tình cảm thì không được đâu!

Huy ngơ ra một chút rồi mỉm cười:

_Cô cũng lạ thật đó, đòi phải có tình cảm nữa sao?... _Huy suy nghĩ một chút _Nhưng...đó không phải là cô muốn từ chối tôi chứ?

_O? D..dạ không....nhưng ý tôi muốn nói là.....tôi chỉ muốn quen với người con trai thích mình thật lòng thôi ạ...

_Được thôi.....cô thì tôi đặc cách ột chút, hẹn hò với tôi sau đó tôi sẽ suy nghĩ thêm về chuyện tình cảm.....được chưa?

_O.....nhưng....nhưng mà....

_Không nhưng nhị gì nữa! Một là đồng ý, hai là không! Mau chọn đi!

_Tôi.....

_Mà tôi cũng nói trước, nếu không đồng ý chắc.....là tôi không giữ cô lại công ty được nữa đâu!

_...Sao?

_...Ý tôi là....thiết kế của cô tôi đã xem qua rất nhiều....tôi nghĩ những thiết kế đó đều không xuất sắc như tôi cần...hơn nữa công ty cũng đang cắt giảm nhân sự....nếu là một người không có tài năng tôi sẽ không giữ lại làm gì đâu, nhưng nếu cô là bạn gái tôi thì mọi chuyện dĩ nhiên sẽ khác....tôi có thể nhắm mắt làm lơ đợt cắt giảm này cho cô tiếp tục làm việc ở STYLE!

_Sao...sao lại vậy được? Sáng nay tôi còn được thưởng vì thiết kế của mình mà?

_Tôi không cần biết! Những gì cần nói tôi đã nói hết rồi, còn quyết định thì tùy vào cô!

_Vậy thì...tôi...

_Tôi không dư thời gian đến mức chờ cô trả lời đâu.....ngay bây giờ, nhanh lên để tôi còn về nghỉ ngơi!...3....2....1...

_Tôi...tôi có câu trả lời rồi!

_Được rồi, vậy nói đi!

_Câu trả lời của tôi là.....

7. Chương 7

_Tôi...đồng ý...._Hoàng Như vừa trả lời vừa nhắm chặt mắt lại.

Thiệu Huy khẽ nhú mày:

_Hừm, đồng ý mà có vẻ miễn cưỡng nhỉ?.....Thôi được rồi, dù sao tôi cũng đã có câu trả lời....Này!!!!

_Dạ?_Như giật mình vì tiếng thét của Huy.

_Cô nói chuyện với tôi mà cứ nhắm tịt mắt lại như vậy đấy à? Tôi nghĩ cô khinh tôi đấy!

_Không! Không phải vậy đâu ạ, tôi làm sao có thể khinh cấp trên của mình được...tôi..tôi xin lỗi..._Như rớt rít xin lỗi và bối rối.

_Cấp trên? Này, cách đây 30s em vừa nhận lời làm bạn gái tôi đấy, lại còn dám tôi với cấp trên là sao hả?

_Thế....thế tôi....à không...._Như hoảng lên vì chẳng biết gọi thế nào...phải gọi...thế nào đây ạ?

thở dài

_Em bị ngốc đấy à? Bộ chưa bao giờ cặp bồ hay sao? Gọi tôi là anh, còn nữa, đừng có nói chuyện kiểu tôn kính quá đáng như thế! Định đưa tôi lên bàn thờ nhà em chắc!

_Không....không phải mà....

_Thôi được rồi, hôm nay tối đây thôi, tôi về đây!_Huy định bước vào xe thì để ý thấy Như thở ra khói và cứ đứng cợ chân vào nhau hoài thì anh cởi áo vest của mình ra choàng cho cô_Tối đi ra ngoài mà ăn mặc thế này à?...Nếu là lũ côn đồ....

_Sao ạ?

_Không có gì! Thôi em vào nhà đi, ngoài này lạnh lắm!

_Vâng...._Như đỏ mặt....vì sự chu đáo của Huy.

Huy lên xe và lái đi, tay vẫn thò ra cửa xe vẫy chào Hoàng Như, đột nhiên Như lại thấy ảm lòng. * Trời lạnh như thế này, được một người quan tâm chăm sóc cũng tốt chứ nhỉ? Anh ta không phải người xấu như mọi người nói...*

_A....mình nghĩ gì thế này...._Như tự đập một phát rõ đau vào đầu xua đi những ý nghĩ điên rồ vừa thoáng qua rồi cũng mau chóng vào nhà giải tỏa cơn nghiện ngủ của mình.

Sáng hôm sau, Hoàng Như vội vã đưa Tiểu Na đi học mà không để ý chiếc Gumpert Apollo màu cam ở bên kia đường đợi sẵn từ lúc nào, Huy vừa lắc đầu vừa lái xe chậm chậm theo bên cạnh những bước chân của cô. Anh lên tiếng làm cô dừng lại một chút:

_Này! Dừng lại !

O? Quay lại _Phó chủ tịch?

_hmmm, vừa gọi gì đó?

_Dạ?...A....xin lỗi, tại....tôi....à không...em quen rồi..

_Có quen cũng k thể cứ gọi như vậy mãi, mau chóng thay đổi đi!

_V...vâng! Nhưng...xin lỗi anh, bây giờ...e..em không thể nói chuyện với anh được...trễ giờ mất....

_Được rồi, mau lên xe!

_Sao ạ? _Như ngạc nhiên.

_Tôi đưa em đi!

_Nhưng còn em em thì sao?

_Thật là! Không lẽ tôi chở em mà bỏ nó ở đây à? Lên xe nhanh đi! _Anh cúi

Như ngơ ra chút rồi cũng làm theo lời Huy. Anh phòng nhanh đưa NANA đến trường, rồi cả 2 cùng trở lại công ty. Huy cho xe vào bãi đỗ sau đó đưa Như đi đến phòng thiết kế. Trên đường đi, Như cứ ngại vì Huy nắm chặt tay mình, cộng thêm mấy đồng nghiệp cứ dòm ngó lời ra tiếng vào, Như nhỏ tiếng:

_A..anh....vào công ty rồi...hay là...

_Được rồi, đừng có nói nhiều nữa.....cứ nhìn thẳng mà đi, tôi ở bên cạnh em mà!

_V...vâng....

Huy cứ thế cầm tay Như đi trước bao nhiêu con mắt ganh ghét và ngưỡng mộ, cho tới khi đến chỗ ngồi của Hoàng Như ở bộ phận thiết kế anh mới buông tay cô ra:

_Làm việc cho tốt, giờ nghỉ trưa đến văn phòng của anh!

_Chỉ vậy ạ?

_Dùng bữa! _Huy nói xong đặt cốc capuchino vừa mua lên bàn cho Như rồi rời đi.

Như ngẩn tò te một hồi lâu rồi mới tỉnh ra và nhận thấy tình hình rất chi là phức tạp bây giờ.

8. Chương 8

Đó là bao nhiêu ánh mắt ghen tị lẫn thù hằn đều hướng về mình, Như khẽ rùng mình, song cô vẫn ngồi vào bàn của mình vẽ nốt thiết kế còn lại để kịp ra mắt sản phẩm vào mùa valentine này. Ngồi miệt mài vẽ suốt như thế, Như đã hoàn thành thật xuất sắc bản vẽ của mình và thoải mái vươn vai, nhìn đồng hồ điểm 12h đúng, mắt cô trợn lên, tá hỏa vì quên mất cuộc hẹn dùng bữa trưa của mình với Thiệu Huy. Cô vội đặt bản thiết kế của mình vào ngăn tủ rồi bật dậy định đi tìm Huy nói tiếng xin lỗi, vừa ngược dậy đã thấy Huy đứng tựa vào cửa nhìn chăm chú vào cô. Huy nhìn cô, rồi quay lại nhìn chiếc đồng hồ trên tay mình:

_12h!

_A.....Phó....chủ tịch, tôi xin lỗi....._Như vừa nói vừa cúi đầu.

Huy thở dài:

_Được rồi, dù sao cũng vì công việc nên không sao, nhưng thời gian của tôi rất là quý báu, em đã quên thì bây giờ tôi cũng chẳng còn thời gian dùng bữa nữa, tôi về văn phòng!_Huy vừa quay đi đã thoáng nghe thấy tiếng bụng của Như réo lên, anh bật cười quay trở lại_Sao đấy? Đói à?

_À..._Như xấu hổ_V...vâng.....

_Ừm, thật ra bây giờ, tôi cũng còn chút thời gian có thể cho em, 30p thôi đấy!

_Ồ.....vâng.....

_Còn không đi nhanh lên?

Như bất ngờ tí nhưng cũng lon ton chạy theo sau Thiệu Huy. Dùng bữa xong, Huy đưa cô trở về tận chỗ ngồi của cô rồi chợt nhớ tới bản thiết kế:

_À này, những thiết kế của em....đưa tôi xem qua trước đi!

_Dạ? À vâng, chờ em tí

Như kéo ngăn tủ ra, giật mình, lục lọi mọi góc ngách trong tủ mà vẫn không nhìn thấy thiết kế vừa rồi của mình. Như hốt hoảng đứng dậy lật tung mở tập sách trên bàn, Huy thấy vậy nhú mồm hỏi:

_Chuyện gì vậy?

_Bản....mấy bản thiết kế của em.....không thấy nữa...

_Sao? Em để ở ngăn bàn mà?

_Nhưng bây giờ không có....._Như giống như sắp khóc đến nơi, mắt mũi đỏ hoe.

Huy thấy vậy liền cầm chặt lấy tay Như:

_Được rồi, đứng yên đừng tìm nữa!

Nói rồi Huy nhờ trưởng phòng gọi hết tất cả nhân viên trong phòng thiết kế trở về, khi họ đã xếp hàng trước mặt anh, anh ho một cách cố ý, dùng ánh mắt sắc lạnh của mình quét qua một lượt rồi hỏi nhẹ giọng:

_Các người, ai cầm bản thiết kế mới vừa hoàn tất của Hoàng Như thì mau giao ra đây!

_Ơ? Anh...._Như bất ngờ, lúng túng sợ hãi ,cô sợ Huy làm vậy sẽ mất lòng đồng nghiệp của mình.

_Em cứ đứng yên đây! Nhìn và lấy lại bản vẽ là được!_Anh lại một lần nữa hỏi những người đang run sợ _Sao? Tôi hỏi lại lần nữa, ai đang cầm bản vẽ đó, trả lại ngay cho tôi!

Thấy họ vẫn đứng im lặng và cúi đầu không nói tiếng nào, Huy tức giận:

_TÔI HỎI LÀ NGƯỜI NÀO CẦM MẤY THIẾT KẾ ĐÓ MAU ĐƯA RA! NGAY BÂY GIỜ NẾU KHÔNG MUỐN TÔI CẮT CHÚC SẠCH TẤT CẢ CÁC NGƯỜI!

Tiếng thét đầy phần nộ của Huy làm không khí càng trở nên u ám, nhưng anh cũng nhận thấy một cô gái phản ứng lạ với sự tức giận của anh, cô ta cắn chặt môi, mồ hôi cứ rơi không ngừng, mặt thì tái mét. Anh cười thầm trong lòng, đi đến ngay chỗ cô ta:

_Vẫn không chịu đưa à? Hay để tôi nói cho nghe nhé, nếu tôi mà tìm được bản thiết kế đó ở trong giỏ,túi xách hay ngăn tủ của bất kỳ người nào ở đây, đuổi việc chỉ là một chuyện nhỏ, tôi sẽ nhờ luật sư đưa đơn kiện ra tòa vì tội ăn cắp bí mật của công ty, đến lúc đó, không những mất việc mà còn phải ngồi tù, như thế, bây giờ ai đã lấy thì mau đưa ra, tôi có thể suy nghĩ lại mà không làm lớn chuyện....

_Phó chủ tịch.....tôi....._Cô gái đáng vẻ sợ hãi đó đã lên tiếng.

_Sao? Cô đã lấy nó à?

_V...vâng.....tôi, tôi xin lỗi ạ! Xin phó chủ tịch đừng cắt chúc tôi, tôi thực sự không biết đó là thiết kế của chị Hoàng Như!

_Cái gì? Cô nói nghe êm tai nhỉ? Lấy từ trong ngăn tủ của người ta mà lại không biết đó là thiết kế của cô ấy?

_Thật..tôi nói thật ạ, tôi thực sự không biết mà, vì tôi chỉ nghe theo lời của chị Trân thôi!

_Trân? Cô ta sai cô làm vậy?

_Vâng, chị ấy bảo em lấy giùm thiết kế của chị ấy trong ngăn tủ của chị Hoàng Như mà chị đã nhờ chị Như giúp nên tôi lấy nó và đưa cho chị ấy thôi ạ! Tôi thực sự không biết.....

9. Chương 9

_Sao?...Đó...là thiết kế của tôi mà...? Sao chị ấy lại nhờ tôi xem giúp được?_Như bất ngờ.

_Em....em cũng chỉ nghe chị ấy nói thế thôi....

_Thôi được rồi, bây giờ cô mau đưa lại số thiết kế đi, tôi sẽ không truy cứu cô!

_Dạ? Nhưng....nhưng những bản thiết kế đó bây giờ chị Trân vẫn đang giữ ạ....

_Hừm_Huy lại nhăn mặt hỏi_Bây giờ cô ta đang ở đâu?

_Em....em đưa cho chị ấy khoảng 30p trước, nhưng sau đó cũng...không thấy chị ấy nữa ạ!

Huy nghe vậy liền lấy điện thoại ra gọi cho phòng nhân sự:

_Trưởng phòng Lâm, Mã tiểu Trân phòng thiết kế, gạch tên cho tôi, ngay lập tức và gọi cho cô ta tới khi cô ta đến công ty gặp tôi!_Huy nói xong liền cúp máy khiến cho trưởng phòng Lâm không kịp trả lời, chỉ có thể thực hiện.

15p sau khi nghe trưởng phòng nhân sự thông báo sa thải, Tiểu Trân đang vui sướng vì chơi được Hoàng Như 1 vô liền bất chợt thay đổi sắc mặt, đón taxi từ khu thương mại đi thẳng tới công ty và lao ngay lên phòng thiết kế, nơi Thiệu Huy và cả phòng đang đợi cô. Nhận thấy không khí không được tốt cho lắm (nếu không muốn nói là quá ngột ngạt) ngay từ khi bước vào cửa, cô nhẹ nhàng lên tiếng:

_Chào....mọi người, chào Phó chủ tịch ạ....

_Hừm....cô còn dám mở miệng à?_Trưởng phòng đang bực bội lên tiếng vì tự dưng trò của cô ta mà mình phải gánh chịu áp lực từ cơn giận của Huy.

_Dạ..?_Cô không biết chuyện gì đang xảy ra..không lẽ lộ sớm như vậy sao? Không thể nào..._cô tự trấn an mình.

Thiệu Huy lại chỗ cô đứng, nhìn thẳng vào mặt cô, cười khinh:

_Hết chuyện làm rồi nên bày trò bỉ ổi ? Thật không ngờ cô là con người như thế, còn không mau trả lại bản thiết kế?

_Bỉ...bỉ ổi..? Bản....bản thiết kế...nào ạ?_Cô toát mồ hôi.

_Còn giả vờ?_Ánh mắt lúc này của Huy đáng sợ hơn bất cứ lúc nào_Cô muốn tôi phải dùng biện pháp mạnh thật đấy à?

_Tôi...tôi thật sự không biết gì hết mà....

_Chị....chị nói dối, rõ ràng chị đã nhờ em lấy bản thiết kế đó cho chị mà!! Em còn thấy chị bỏ nó vào giỏ, là chiếc giỏ chị đang mang kia kìa!_Cô gái nhỏ khẳng định.

_Này, cô đừng có hòng vu khống tôi nhé! Tôi nhờ cô lấy thứ đó khi nào? Không tin thì cứ lục giỏ tôi xem thấy hay không đi, đừng có ở đó mà la lối!_Trân tự tin hơn nhiều so với lúc nói chuyện với Thiệu Huy, cô hoàn toàn chế ngự được cô bé này.

_Chị....chị....._Cô bé trông như sắp khóc.

_Cô cũng có tí thông minh đấy, quảng nó đi rồi sao? Nhưng cô nghĩ cô có thể dùng cái đầu đó để đùa với tôi được sao? Nếu thế thì cô xem thường tôi quá rồi đấy!_Anh cười nhếch mép.

Điện thoại Huy lúc này reo lên, anh bắt máy:

_Alô? Ừm....tìm thấy rồi sao? Được rồi, thế thì cảm ơn các anh, có thể làm phiền mọi người mang nó tới đây được không? Vâng, cảm ơn rất nhiều!_Anh tắt máy.

_Anh....._Hoàng Như lúc này rất lo lắng, chỉ nghĩ tới công sức mình bỏ ra thôi thì đã đau lòng lắm rồi, bây giờ còn bị vứt đi thì chắc cô khóc mất thôi.

_Không sao, đừng lo!_Huy hiểu được sự lo lắng của cô_Có biết ai vừa gọi cho tôi không? Hay tôi nói cho biết luôn, cảnh sát vừa gọi bảo cho tôi là đã tìm thấy những thiết kế đó ở nhà cô, trong sọt rác. Cô còn gì để biện minh cho hành động của cô không?

_Sao...? Cảnh sát...? Tại sao...._Trần ngỡ ngàng, cô không ngờ Huy có thể làm lớn tới mức này.

_Đúng vậy!_Huy vừa dứt câu cảnh sát đã vào đến nơi.

10. Chương 10

Cảnh sát đưa tận tay cho Thiệu Huy 1 xấp giấy bị vò nát, anh đưa cho Như, cô mở hết những tờ giấy đó ra thì quả thật, đó đều là những thiết kế cô dày công cực khổ vẽ ra ủa valentine tới, Như xót xa ôm mở giấy đã bị đốt cháy hết gần nửa đó khóc tức tưởi. Đôi vai cô cứ run run như thế rất lâu khiến cho Huy và cả căn phòng lắng lại, anh nhẹ nhàng khoác cho cô chiếc áo rồi bế cô trong vòng tay mình, trước khi rời khỏi căn phòng đó, Huy vẫn không quên kẻ đã phá hoại tâm sức của người khác, anh quay sang các cảnh sát đang đứng đó:

_Tôi muốn kiện cô ta tội lấy cắp và phá hoại tài sản riêng của công ty tôi, các anh hãy đưa cô ta về đồn và lấy lời khai đi, công ty tôi sẽ đưa ra đơn kiện!

_Thiệu Huy, anh nở tuyệt tình với tôi như vậy sao? Dù thế nào tôi cũng từng là người anh thương mà?_Trần khóc không ra nước mắt, bình thường cô vốn không hề rơi một giọt nước mắt nào gọi là thực sự làm cô đau đớn, nhưng lần này đã quá sức chịu đựng của mình, cô trách tại sao mình lại yêu một tên máu lạnh đến mất hết tâm trí như vậy chứ.

_Người tôi thương?_Huy nghe mà buồn nôn_Xin lỗi nhé, hình như cô đã hiểu lắm gì rồi? Mẹ tôi mới là người thương cô chứ không phải tôi! Muốn than vãn gì thì đến chỗ bà ấy, còn tôi không phải đối tượng mà cô có thể đùa đâu!_Huy lại nói à không hề cảm nhận được tí lòng thương hại nào, lạnh đến mức khiến người ta run sợ trước lời nói và ánh mắt sắc đá đó.

Tiểu Trần ngỡ ngàng, không thể nào tin được những lời nói đó, cô như mất hết sức lực mà khụy xuống, ngồi bất động, chỉ biết nhìn bóng Huy bế một cô gái khác đi xa dần rồi khuất bóng. Hình ảnh của Trần bây giờ, thậm chí đến mức không thể tả được. Hai người cảnh sát đó phải dìu cô xuống tận xe và chở về đồn. Còn về phần Như và Huy, sau khi bế cô bé lên sân thượng, anh đặt cô ngồi xuống chiếc ghế anh hay ngồi, sau đó ngồi đối diện với cô, chờ cho tới khi cô khóc mệt rồi, không khóc nữa anh mới đặt lên bàn một cốc cà phê sữa:

_Uống đi!_anh nói như ra lệnh (theo thói quen hằng ngày í mà).

Như dù có buồn tới đâu cũng không dám từ chối, mặc dù bây giờ cô chẳng còn tí tâm trạng nào nữa, cô coi những thiết kế đó như một phần niềm vui của mình. Cô nhấp một ngụm, không hiểu sao lại cảm nhận được một mùi vị rất lạ, nhưng ngon hơn bất kỳ ly cà phê sữa nào cô đã uống trước đây. Hương của nó lại thơm dịu, lan tỏa làm dịu lòng người ta đến lạ, cô thưởng thức nó và quên đi phần nào nỗi buồn của mình. Huy khẽ cười, cũng không hiểu tại sao nhưng tâm trạng anh cũng khá hơn đôi chút vì sự ngây ngô của cô gái này, vừa mới khóc dữ dội lại có thể bình tâm lại ngay, anh rất hiếu kỳ con người này là thế nào, nhưng cũng không muốn gọi lại làm gương mặt kia có nét buồn:

_Ngon phải không?_Anh cũng nhấp một ngụm từ cốc của mình.

_À....vâng...._Như bất giác trả lời một cách khá tự nhiên.

_Ừm, nếu muốn uống thêm thì phải trả tiền đây!

_Dạ?...Ồ...xin lỗi..._Như nhận ra sự tự nhiên quá lố của mình.

_Không sao, uống đi, cái này tôi làm cho em mà, nhưng tuyệt đối không có lần sau! Nó rất đắt đấy!

_V...vâng...._Như lấy lại bình tĩnh hơn một chút.

_À.....những thiết kế đó, em nhớ hết không?

_Dạ.....nhớ một chút, nhưng bây giờ vẽ lại sẽ không kịp ra mắt sản phẩm valentine mùa này.

_Ừm, không còn cách nào khác, phải không?

_Dạ?

_Ý tôi là, em có thể nhớ hết, vậy thì có thể tự hình dung ra mà may thành sản phẩm cho tôi xem, nếu tốt thì không cần nộp bản vẽ tôi cũng sẽ kí tên cho phép sản xuất mẫu thiết kế của em....

_Thật....thật ạ?_Như bất ngờ.

_Tôi chưa nói dối những thứ về công việc bao giờ!

_Vâng, được ạ, em sẽ cố gắng hết sức_Chỉ cần nghĩ đến thiết kế của mình được tung ra thị trường, Như phấn chấn ngay lập tức.

_Được rồi, không cần phải vui vẻ sớm vậy đâu, tất nhiên cũng kèm theo điều kiện mà! Tôi không bao giờ cho không ai cái gì...

_Điều....kiện gì ạ?_Như tỏ ra lo lắng vừa đỏ mặt vì suy nghĩ về cái điều kiện mà Huy nói.

_Này, em đang nghĩ bậy bạ phải không?_Huy nhìn mặt của Như đột nhiên ửng hồng liền đoán ra cô gái này đang...nghĩ gì đó đen tối.

_Không....đâu có ạ!_Như xấu hổ.

_Tôi chỉ muốn em đến hội trường đấu giá cùng tôi thôi..._Huy vừa nói vừa lắc đầu (bó tay cô này).

11. Chương 11

_Hội trường đấu giá gì cơ ạ??_Như đang nghĩ có phải là cái chuyện nhiều người giàu hay lắm, đội giá của 1 thứ cao lên rồi rước về nhà?

_Ừ, đấu giá trang sức của nữ hoàng Elizabeth.

_Trang...trang sức của nữ hoàng Elizabeth ý ạ?

_Nói là trang sức của nữ hoàng nhưng thực chất cũng có chuyên gia sửa chữa lại một vài chi tiết nào đó rồi, không còn nguyên vẹn như cũ.

_Vậy ạ? Anh...có thích thú với trang sức?

_Em lại đang nghĩ gì đấy? Tôi không thường xuyên đến những nơi như thế đâu, chỉ là lần này phải mua quà ột người nên mới đến.

_Nhưng anh đi một mình cũng được mà, sao phải dắt em theo?

_Tôi muốn nhân dịp này ra mắt em cho tất cả bọn họ biết.

_À...vâng....._Như có hơi thất vọng tí nếu anh ta nói là vì mình là bạn gái của anh ta có phải hay rồi không?...a, mình nghĩ gì thế nhỉ? *xua xua* không được nghĩ lung tung.

_Em có vẻ không muốn đi, nhưng dù sao thì cũng phải đi thôi, không được phép từ chối, ngày mai tôi sẽ xin nghỉ cho em ở công ty và đưa em đi sửa soạn lại trang phục, tối nay em nên ngủ sớm! Được rồi, nói nhiều đó thôi, tôi đưa em về.

Huy lái xe đưa Như đi đón NANA rồi về nhà Như, anh không quên nhắc nhở cô ngủ sớm.

Sáng hôm sau, anh lái xe mình đưa Như đến Spa chăm sóc lại da, rồi massage, trang điểm và làm tóc. Thiệu Huy giao cô cho nhà thiết kế nổi tiếng Selly (được gia đình anh mời về làm nhà thiết kế riêng) tân trang lại từ đầu đến chân. Selly tự tay chọn trang phục và trang điểm cho Như. Cô chọn một chiếc váy ren xếp tầng màu kem nhạt đơn giản ngắn hơn đầu gối, điểm nhấn chỉ là một chiếc nơ hồng buộc ngang eo, vòng cổ mà Selly chọn là một chiếc vòng ngọc trai, vòng tay cũng là bộ ngọc trai 3 lớp (viên nhỏ) đồng bộ với chiếc vòng cổ, tóc Như được nhuộm màu nâu hạt dẻ tạo phong thái nhã nhặn, đứng đắn hơn vẻ ngây ngô của cô và uốn xoăn nhẹ phần đuôi tóc, giày mà Selly chọn cũng là giày cao cấp hiệu Christian Louboutin (là thương hiệu giày cao gót cho phái yếu nổi tiếng nhất thế giới. Những đôi giày Louboutin nổi tiếng với phần đế sơn màu đỏ độc quyền, luôn cao ít nhất từ 12-15cm, Đặc biệt còn có những đôi giày được trang trí bằng những quả ngù lông, kim sa. Hiện tại ở Việt Nam cũng đã có store của Louboutin ở quận 1 Sài Gòn). Khi Selly dắt Như bước ra khỏi chiếc rèm của phòng thay đồ:

__Thưa cậu chủ, đã hoàn tất rồi ạ!

Huy nghe tiếng Selly liền ngẩng đầu lên, hình ảnh e lệ mà kiêu sa, đơn giản mà đẹp đẽ, chưa bao giờ anh lại nhìn thấy một nét đẹp kỳ lạ đến say mê như vậy, tim anh bỗng hồi nhịp vài giây, nhưng rồi anh cũng lấy được bình tĩnh, cố lướt mắt khỏi hình ảnh xinh đẹp đó, tăng hắng một lần cho không khí đỡ im ắng. Như thấy phản ứng kỳ lạ của Huy, liền cảm thấy xấu hổ:

__Xin...xin lỗi, em đã nói với chị ấy là bộ đồ này không hợp với em.....ừm....xấu...lắm hả anh?

__Không! _Huy kích động nói ngay __À.....không phải, thật ra....nhìn cũng không tệ...

__Vậy ạ? _Như bớt run hơn.

__Được rồi, Selly cảm ơn cô. _Huy nắm tay Như kéo đi _Bây giờ cùng tôi đến Aquascutum (là thương hiệu thời trang được thành lập từ năm 1851. Thương hiệu này có một bề dày lịch sử nổi cộm trong lĩnh vực sản xuất áo khoác và vest).

Huy và Như đến Aquascutum, Như tỏ ra rất thích thú với những sản phẩm vest trưng bày ở đây, trông chúng thật đẹp và sang trọng. Huy thấy vậy liền lên tiếng:

__Nếu thích như vậy thì chọn đi!

__Sao ạ?

__Chọn 1 bộ thật hợp với trang phục của em để cùng đi!

__Anh...cho em chọn thật sao?

__Ừ, tùy ý em đấy, nhưng nếu không thuận mắt tôi sẽ đổi!

__Vâng!! _Như cười rạng rỡ. Đối với cô đây thật là một cơ hội quý giá để tận mắt chiêm ngưỡng những nhãn hiệu đồ nam nổi tiếng này, cô rất kém trong mảng thiết kế vest nam, nhìn đi nhìn lại thì cũng chỉ có bấy nhiêu kiểu vậy thôi cơ mà.

Đi xem hết một lượt vest ở đây, cô chọn ra một chiếc vest đuôi tôm màu trắng đơn giản, một chiếc sơ mi trắng và một chiếc nơ đen bằng ruy băng, Như chọn xong liền gọi Huy:

__Em chọn xong rồi, anh thay thử nhé!

Chị nhân viên cầm theo đồ Như chọn vào phòng thử treo lên cho Huy để anh vào thử, Trong thời gian Huy thay đồ, Như lần la đến gần tủ trưng bày những Brooch cài áo, cô thấy ngay một chiếc brooch có đính viên đá đen tuyền thật đẹp được bao bọc bởi 2 vòng ngoài đính một vào viên đá nhỏ (thật ra viên đá đen tuyền đó là viên Ngọc Long Serendibite từ 1,8 đến 2 triệu USD/cara. Cho đến nay, trên thế giới chỉ mới có 3 viên Serendibite cất giấu được tìm thấy. Còn những viên đá nhỏ đính vòng quanh Serendibite là Jeremejevite có giá khoảng 2.000USD/cara, Jeremejevite là tinh thể màu lam thuần khiết tuyệt đẹp, được xếp vào hàng những loại ngọc hiếm hoi nhất trên thế giới.) {dường như cô gái này chỉ thấy gì đẹp là chọn, không hề biết mệnh giá của những vật xa xỉ này}. Huy thay xong đồ, anh ra đứng trước gương ngắm lại bộ trang phục, anh gật gù:

__Tạm được!

_Chị ơi lấy giúp em cái này!_Như thấy chiếc brooch đó rất hợp với bộ đồ nên gọi ngay chị nhân viên đến lấy ra cho Huy cài thử.

Chị nhân viên lấy chiếc brooch đó ra, cẩn thận hỏi lại Như:

_Có phải chiếc này không ạ?

_Đúng ạ! Chị giúp em cài lên áo cái anh kia giùm em nha!_Như cười mãn nguyện.

Sau khi chiếc brooch đã yên vị trên chiếc áo trắng của Huy, Như trầm trồ:

_Oaa, đẹp thật nhỉ? Đó là đá quý phải không chị? Loại gì vậy ạ?

_Dạ...thưa tiểu thư đây là...

_Ngọc Long Serendibite?

12. Chương 12

_Ngọc Long Serendibite?_Huy rất rành rọt về những viên đá quý này, hồi trước khi anh trở thành Phó Chủ tịch tập đoàn thời trang STYLE, anh đã từng có thời gian trải nghiệm về kiến thức các loại đá quý kim cương ở Tập Đoàn Gemstone's world bên Anh Quốc, cũng là tập đoàn mà mẹ anh sở hữu với hàng chục chi nhánh trên khắp thế giới, anh cũng rất hứng thú với những loại đá quý giá này.

_Vâng, đúng vậy ạ!_Chị nhân viên mỉm cười thân thiện_Cậu thật sự hiểu rất nhiều về đá quý, rất ít người biết đến loại đá quý này đấy ạ!

_Đơn giản chỉ vì nó hiếm thôi, đây là kim cương đỏ à?

_Vâng ạ! Là Jeremejevite!

_Ừm, cô tính tiền cho tôi đi, tất cả những thứ này!_Huy lâu rồi không được nhìn thấy những loại đá quý hiếm này, đúng là sự kết hợp tuyệt vời giữa trang phục Aquascutum và Gemstone's world...

Khi bước ra quầy tính tiền, chị nhân viên nhập tất cả món đồ mà Huy mua vào máy:

_Dạ, của cậu tổng cộng là 2.300.000USD ạ!

_CÁI GÌ????_Như hốt hoảng, trong cuộc đời cô, lần đầu tiên nghe thấy chỉ bấy nhiêu đồ mà nhiều tiền như vậy._Sao....sao đắt vậy??

_Dạ, vì đây đều là những sản phẩm của thương hiệu nổi tiếng, đắt nhất cũng chỉ là chiếc Brooch cài áo mà tiểu thư đã chọn, nhưng đó cũng là hàng của tập đoàn Gemstone's world nổi tiếng thế giới của nhà cậu Hoàng đây, nên chắc cô cũng biết..._chị nhân viên giải thích cặn kẽ và từ tốn cho Như nghe.

_Thế....thế cái Brooch gì gì đó là bao nhiêu?_Như bắt đầu cảm thấy rụng rời tay chân, không lẽ vào những nơi sang trọng như thế này, tùy tiện chọn đại một thứ trông ổn một chút thì giá ngất ngưỡng như vậy à?

_Dạ, Brooch mà tiểu thư tình ý chọn cho cậu chủ đây là loại đá quý hiếm Ngọc long Serendibite 2 triệu USD một cara, còn những viên kim cương đỏ Jeremejevite này chỉ có 2.000 USD một cara thôi ạ, kèm theo những khung chịu để đính các viên đá này là vàng trắng nên giá trị của nó có hơi đắt hơn một tí, nhưng khi đeo vào sẽ không ai sánh bằng đâu ạ, chiếc brooch này là món duy nhất được tạo ra từ chính ý tưởng của chủ tịch Gemstone's world!_Chị nhân viên vừa nhận lấy thẻ Gold của Huy và tính tiền, vừa nói cặn kẽ thêm cho Như hiểu.

Những điều tưởng như tầm thường mà chị nhân viên nói làm đầu óc Như hoa lên cả, nếu không có Huy đứng đằng sau đỡ thì cô đã té rồi không chừng, thật kinh khủng, có mời cô cũng chẳng dám vào những nơi thế này lần thứ 2. Tình tiền xong Huy lại đưa Như đi chọn xe, lúc đầu Huy đã định lái đại chiếc Lamborghini Gallardo cũ (mới vừa mua được 4 tháng trước mà hồ cũ, kinh nhờ ^^) đi luôn cho xong, nhưng cứ thấy

nó quen mắt thế nào đó rồi lại quyết định đi mua chiếc khác (tên công tử này tiêu tiền như nước ý). Ở CT-Wearnes (công ty có trụ sở tại Hà Nội - là nhà phân phối đầu tiên của Lamborghini tại thị trường Việt Nam), Huy xem qua khá nhiều mẫu xe (nhưng đa số anh đã mua gần hết rồi), duy nhất chỉ hứng thú với chiếc BMW mui trần màu đỏ trông hơi đơn giản, anh mua chiếc đó rồi quay qua hỏi Hoàng Như:

_Nghe Lục Tiểu Mạn nói cô cũng biết lái xe hơi phải không?

_À....vâng, trước đây em có học và lấy bằng lái vì thỉnh thoảng đi chơi xa với cô ấy, không thể để cô ấy chờ mãi!

_Ừm, thế thì lái chiếc này đi, theo tôi tới buổi đầu giá!_Huy nói rồi giao chiếc chìa khóa xe cho Như.

Như chụp lấy chiếc chìa:

_Thế.....còn chiếc xe kia?

_Tôi sẽ đi nó, nhanh lên và lái theo tôi , đừng có để bị lạc đường đấy!

Nói rồi Huy phóng xe đi trước, Như cũng bám sát theo Huy (thật ra Hoàng Như rất rành về điều khiển xe hơi, có thời gian cô sa ngã đã phải đua xe để kiếm tiền).

13. Chương 13

{Chương này mình đặc biệt giới thiệu về quãng thời gian sa ngã của Hoàng Như mà mình nói ở chương 12 nhé <>

Thật ra, lúc cô còn là học sinh cấp ba, cô không phải là một con người nhút nhát và hay sợ sệt, yếu đuối như thế, cả Lục Tiểu Mạn cũng giống như cô, quen nhau từ lúc hợp tác tình cờ ở Bar Parades, Tiểu Mạn vẫn thường lui tới những nơi như thế này vào buổi tối và không cho bất cứ ai biết (thế nên không đem theo vệ sĩ). Trong một lần dạo chơi ở Parades Tiểu Mạn đã gặp phải một lũ côn đồ chặn chọc ghẹo, Như (lúc bấy giờ cô là Đại tỹ trong Parades này, có biệt danh là Black Diamond, nhảy rất giỏi và dạy dỗ lũ khốn nạn cũng chẳng kém gì dân anh chị) đã ra tay cho chúng một bài học, Tiểu Mạn cảm thấy biết ơn Như và cho người điều tra thân phận thật của cô, sau Tiểu Mạn chuyển đến học chung với Hoàng Như và cả 2 thành bạn thân. Trong lúc Như bơ vơ và không còn ai ở bên cạnh (lúc cả ba và mẹ cô đều đột ngột qua đời vì tai nạn giao thông), Tiểu Mạn đã luôn động viên và giúp đỡ cho cô, Như đã tập lái xe và lấy bằng lái ô tô lúc này vì không muốn làm phiền Tiểu Mạn quá nhiều, Như đã quyết định đi cá cược với người khác (bằng hình thức đua xe hơi và cả mô tô), mà Tiểu Mạn trở thành người tài trợ xe cho cô. Một thời gian dài sau đó, Như mới nhận thấy chuyện dùng tiền cá cược này sống là một kế hoạch không khả quan là mấy, nên cô đã vứt bỏ tất cả đi học ngành thiết kế trong vòng 3 năm với quyết tâm tìm một công việc có thu nhập tốt và đều đặn hơn, không phải bữa đói bữa no. Trong 3 năm đó, Như đã giấu tất cả mọi người về quá khứ của mình, không một ai biết trừ Tiểu Mạn, nhưng sau này thì không biết ra sao...

14. Chương 14

Sau khi đến nơi, Huy và Như giao chìa khóa cho nhân viên ở đây đỗ xe, cả hai cùng vào trong. Huy bỗng nhiên đưa tay ra:

_Choàng tay tôi này!

_Hử? À...vâng..._Như tuy có chút ngượng ngùng nhưng cũng lật đật làm theo lời Huy.

Vì đây là một buổi từ thiện (số tiền đấu giá được từ trang sức của nữ hoàng Anh sẽ được quyên góp vào quỹ từ thiện giúp đỡ những trẻ em không nơi nương tựa) cao cấp nên tất cả những tập đoàn có thể lực đều đến tham dự (chủ yếu chỉ để phô tiền ra đây mà, chứ mấy người ăn sung mặc sướng này làm gì có tình thần đùm bọc đỡ vậ) nên mọi hành động của Như đều được quan sát rất kỹ càng. Trước khi bước vào hội trường Huy cũng nói qua, không được có bất kỳ sai sót nào, Như cũng rất căng thẳng vì cô chưa từng tham dự những buổi đấu giá như thế này bao giờ, không biết làm sao cho đúng nên cứ dậm dậm mà làm theo lời Thiệu Huy thôi. Như theo anh bắt tay và chào hỏi những người thừa kế của các tập đoàn lớn khác, cả nam cả nữ, đều là những người sang trọng và quý phái, nhả nhận làm Như thấy áp lực tăng thêm. Đương nhiên sẽ không thể nào tránh khỏi những ánh mắt lườm liếc của mấy cô tiểu thư là fans của Huy, tai Như liên tục bị ngứa vì bao nhiêu cô nàng đang nỗ lực ra sức.....rũa. Huy cũng biết điều đó, nhưng đây là nơi công cộng, không thể làm lớn chuyện nên anh chỉ bảo vệ cô bằng cách.....càng thân mật hơn để những cô nàng kia bốc hỏa. Khi vào đến hội trường, có một vài người mời rượu cô và Huy, cô bị tách ra vì Huy phải chào hỏi họ và bàn một số chuyện làm ăn, nhưng thật không may là chỉ vừa rời Huy chốc lát thôi đã bị đám mỹ nhân kia ép uống rượu đến đỏ cả mặt (nhưng dù sao cũng không thể xỉn nhanh như vậy vì cô đã là kỳ cựu rồi cơ mà).

15. Chương 15

Kế hoạch chuốc rượu bất thành, mấy cô tiểu thư rảnh rỗi này lại bày trò khác, cứ giả vờ quẩn quít bên Như hỏi về gia đình của cô (vốn là biết từ trước rồi) để làm cô bối rối, một cô còn chơi ác hơn, lúc Như định đi đến chỗ Huy để tránh mấy nàng kia thì đụng ngay cái chân của cô nàng lấu cá kia, ngã huỵch xuống sàn một cái thật đau và trở thành tâm điểm của sự chú ý, bao nhiêu là lời nói mỉa mai và cả cười mồm nguyền rũa, Như thực sự muốn khóc, nhưng lòng tự trọng của cô không cho phép, nhưng rồi sau đó lại có một cô nàng trông có vẻ tử tế một chút, tay cầm ly rượu vang đến bên đỡ Như dậy, Như cứ tưởng mình nhận được sự giúp đỡ nên định cảm ơn, nhưng chưa kịp nói thì đã nhắm tịt mắt lại vì ly rượu vang đó vào mặt. Lúc này đây, cô giận đến mức tím mặt, máu dồn lên tới não và không còn nghĩ được bất cứ gì nữa, đã định sẽ dạy họ một bài học với tính cách mình khi xưa, nhưng cũng may Huy đã kịp đi đến đỡ cô dậy, nếu không chắc chắn sẽ xảy ra chuyện lớn. Thiệu Huy trông thấy bộ dạng thảm hại của Như lúc bấy giờ, anh cảm thấy thật mất mặt và có tí xót xa, nhưng anh lúc nào cũng không bỏ qua cho những hành động gây tổn thương đến người của anh như vậy:

_Cô! Cô, và cả cô nữa! Chính các người ta ngu ngốc đụng vào cô gái của tôi mà không cần biết đến kết quả đấy nhé, cho nên đừng có trách tôi! Mau về nhà giúp ba mẹ các người cuốn gói dọn khỏi ngôi nhà lộng lẫy bây giờ đi, nếu không trả được nợ thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra đâu đấy!_Huy mỉm cười (một nụ cười đầy sát khí) rồi bế Như đi vào nhà vệ sinh nữ sau đó khóa cửa lại.

Mấy cô nàng bị Huy dọa đến mức sợ hãi, gọi điện thoại về cho ba mẹ hỏi ngay tập đoàn nhà mình có thiếu nợ gì không, khi nhận được câu trả lời chắc như bấp là không của cha mẹ thì các cô mới an tâm tiếp tục tham gia buổi đấu giá, nhưng vẫn là với tâm trạng lo lắng. Tại sao ư? Bởi vì Huy là người chẳng bao giờ nói suông cả, có một tập đoàn rất lớn ở trung tâm thành phố đã bị phá sản chỉ vì một câu nói của Phó chủ tịch bên đó, ông ta buông lời sỉ nhục người mẹ mà anh thương yêu nhất nên chỉ với một lời tuyên bố rằng:

_Các người, chuẩn bị dọn nhà đi, tất cả người trong tập đoàn các ông, tôi tiên đoán cho, sắp phá sản rồi đấy!

Thì ngay buổi sáng hôm sau cái tập đoàn lớn ngay giữa trung tâm thành phố như thế đã hoàn toàn bị phá sản, nhà của ông phó chủ tịch đó bị dỡ bỏ để làm một chi nhánh mới cho tập đoàn Style của anh, còn bản thân ông ta thì nợ ngập đầu chẳng thể nào ngoi đầu lên được. Thế nên mới nói, lời nói của Huy thật sự rất có giá trị. Lại nhắc đến tình cảnh hiện giờ của Huy và Như, sau khi đã an toàn trong nhà vệ sinh không có ai có thể vào, Huy thở dài nhìn lại bộ dạng nhếch nhác đó của Như, trước đó xinh đẹp bao nhiêu thì bây giờ ngược lại bấy nhiêu:

_Sao em lại đứng yên để người ta muốn làm gì thì làm thế hả?

_Em...có muốn thế đâu, đã định qua chỗ anh để tránh nhưng bị gạt chân té, em còn làm được gì nữa chứ?

_Hừm, có một chủ nhân ngốc nghếch như em thì thân thể chịu khổ không ít đấy!_Huy vẫn cố tình châm chích Như, rồi cũng lấy điện thoại ra: _Alo, Selly, mau đến buổi đấu giá giúp tôi, mang theo tất cả những đồ nghề cần thiết, ngay lập tức, nhà vệ sinh...nữ!_Nói rồi Huy cúp máy ngay vì ngưỡng, bây giờ anh đang cùng bạn gái mình đứng ở một nơi....chẳng ra gì như thế này.

16. Chương 16

10p sau, Selly đã có mặt ở nơi Huy cần, cô đem cho Như bộ trang phục khác, lần này là một chiếc đầm bó sát màu xanh dương đậm, tôn lên vóc dáng mảnh mai và làn da trắng ngần của Như, bộ dây chuyền và vòng tay ngọc trai trước đó cũng được thay thành bộ khác, sợi dây chuyền thì có đính viên kim cương Ngôi Sao phương Đông (“Ngôi sao phương Đông” là viên kim cương nặng 95 carat hiện đang thuộc sở hữu tư nhân của một người tên là Evalyn Walsh McLean ở thủ đô Washington D.C., Mỹ. Ngôi sao phương Đông hiện đang được đính cùng 2 viên kim cương lớn và rất nhiều những viên kim cương nhỏ khác trong một sợi dây chuyền độc nhất vô nhị.), còn vòng tay là vàng trắng của Ý, là một kiểu đơn giản nhưng thu hút được khá nhiều sự chú ý, chiếc vòng tay này có thể được xem là biểu tượng của may mắn.

Và cuối cùng là một đôi giày boot đen trông rất hợp với bộ trang phục

Sau khi đã lột xác xong, Thiệu Huy xem lại đồng hồ:

_Được rồi, cảm ơn cô Selly!_Rồi quay qua nói với Hoàng Như _Đi thôi, 5p nữa là buổi đấu giá bắt đầu, chúng ta phải tới đó!_Nói rồi không đợi trả lời, Huy cầm tay Như lôi đi một nước. Vào hội trường, Huy và Như yên vị ở ghế V.I.P rồi lắng nghe màn giới thiệu của MC.

_Xin chào các vị, như các vị đã biết, đây là một buổi đấu giá từ thiện, tất cả số tiền đấu giá được hôm nay sẽ được quyên góp vào quỹ vì người nghèo, do đó mong các vị sẽ giúp đỡ buổi đấu giá này của chúng tôi ạ!

17. Chương 17

Màn chào hỏi xong xuôi, chàng MC bắt đầu giới thiệu về món trang sức đầu tiên được mang ra (lồng trong khung thủy tinh:

_Đây là chiếc vòng cổ được làm từ vàng trắng, mặt dây chuyền là những viên đá quý RUBI đỏ trông rất lấp lánh và thu hút phải không ạ? Đây là sợi dây chuyền nữ hoàng hay mang khi dự những bữa chính tiệc! Giá khởi điểm là 3,5 triệu USD (gần 73 tỷ Đ) Xin mời mọi người ra giá ạ!

Những mệnh giá lần lượt được đưa ra, càng ngày càng cao:

_3,6 triệu!

_3,7!

_3,8!_Các cô tiểu thư giàu có này chỉ cần nhìn sợi dây chuyền đã khao khát đến mức chỉ muốn chạy ngay lên sở hữu nó, nhưng quá đắt cũng là một vấn đề.

_5 triệu!_Một cô gái ngồi bên cánh phải nhẹ nhàng lên tiếng (dù là nhẹ nhàng nhưng cũng đủ khiến người ta phải sửng sốt, nâng giá lên cả 1 triệu hơn cơ à).

_Vâng, giá hiện giờ được đưa ra là 5 triệu USD cho chiếc dây chuyền này, còn ai nữa không ạ?_MC phấn khởi_À, vậy thì, 5 triệu lần thứ nhất....5 triệu lần thứ 2...._Vẫn im phăng phắc...và, 5 triệu lần thứ 3_Anh chàng gõ nhẹ chiếc búa xuống bàn_Thành giá!

Thế là chiếc dây chuyền xinh đẹp long lẫy đó đã vào tay tiểu thư Lý Nhã Phương, con gái độc nhất của tập đoàn Fly (tập đoàn phân phối thủy hải sản lớn nhất ĐNÁ và đã vươn đến thị trường Châu Âu). Mua được thứ mình tìm kiếm bấy lâu, Nhã Phương vui vẻ gấp chiếc laptop lại và không quên đưa mảnh giấy địa chỉ nhà riêng của cô cho ban tổ chức, căn dặn:

_Gửi đến địa chỉ này cho tôi, nhận được tôi sẽ gửi tiền qua quỹ từ thiện của mọi người, cảm ơn! _Cô lịch sự chào nhẹ rồi tung tăng ra xe lái đi.

_À, và sợi dây chuyền này đã có chủ rồi ạ, nhưng các vị cũng đừng thất vọng sớm, chúng tôi còn 2 món trang sức cực kỳ xinh đẹp nữa sẽ được đấu giá ngay sau đây!_Anh MC vừa nói xong thì một khung kính nữa được mang ra. Lần này là một chiếc nhẫn.

_Dạ thưa quý vị, đây là một chiếc nhẫn cũng làm từ vàng trắng, mặt nhẫn được đính đá TOPAZ , chắc quý vị ngồi ở đây đều biết đó là một Topaz bản chất không màu nhưng màu sắc có được là do quá trình kết hợp với đá lửa silic của đá granit và đá ryolit. Nó thường kết tinh trong đá granit hoặc sâu trong dòng dung nham. Trong tự nhiên topaz xanh là khá hiếm, vì vậy trông nó rất trong sáng, phải không ạ? Và bây giờ, giá khởi điểm của chiếc nhẫn xinh đẹp này là 1.800.000.000 Đ, bắt đầu ra giá ạ!

_2 tỷ!

_2 tỉ 500 triệu!

_3 tỉ!

_5 tỉ!_Thiệu Huy vốn không định mua chiếc nhẫn này vì trông nó không hợp với người mà anh định tặng, nhưng nhìn thấy Như chăm chú nhìn như vậy, anh lại buồn cười, cái cô gái này thật kỳ lạ, sợi dây chuyền lúc này đẹp hơn nhiều thế mà chẳng tỏ ra hứng thú là bao, chiếc nhẫn này lại có thể làm cô ấy há mồm tròn mắt như thế sao, nhưng nhìn kỹ, cô gái này cũng rất hợp với những màu xanh trong sáng như thế này nên anh đã muốn mua nó tặng cô, dù chẳng biết nhân dịp gì đây...

_Sao? 5 tỉ? Anh bỏ 5 tỷ chỉ.....Á!!_Như bất ngờ nên lớn giọng gây chú ý cho những người xung quanh, làm Huy đang cầm tay cô phải bóp mạnh một cái cảnh cáo.

18. Chương 18

_Vâng, 5 tỉ cho chiếc nhẫn này, còn ai ra giá cao hơn nữa không ạ?

_6 tỉ!_Một cô tiểu thư thích Huy ra giá, cô đoán rằng anh mua tặng Như nên liền tức tối muốn giành giật chiếc nhẫn này.

_10 tỉ! _Huy không muốn lời thôi rắc rối với mấy cô ả này, dù sao thì chiếc nhẫn này cũng chẳng đáng là bao.

_Ồ, giá đã nâng lên đến 10 tỉ rồi thưa quý vị! Còn quý tiểu thư nào ra giá cao hơn không ạ?_MC càng trở nên hưng phấn_Không có ai nữa ạ? Vậy thì, 10 tỉ lần thứ nhất, 10 tỉ lần thứ 2.....và, 10 tỉ lần thứ 3! Thành giá! Vâng, vậy là bây giờ chiếc nhẫn quý giá này đã thuộc về cậu Hoàng!_MC tuyên bố làm cho cô tiểu thư vừa rồi giận tím mặt đỏng đánh xách túi bỏ ra ngoài.

Huy nhanh chóng móc trong bóp ra tờ séc trao cho ban tổ chức rồi nhận lấy chiếc hộp đồ đựng nhẫn, gửi cho ban tổ chức giữ hộ và về chỗ ngồi tiếp tục cho những món trang sức sau. Buổi đấu giá vẫn được tiếp tục diễn ra.

_Và xin được tiếp tục sau đây cũng là một chiếc dây chuyền đính đá quý_Một lồng kính khác lại được mang ra_Là một loại đá Quý trong suốt được thiết kế đơn giản và tao nhã thường dành cho quý bà thượng lưu! Giá khởi điểm của nó là 3 tỉ 500 triệu!

_Gói lại cho tôi đi!_Huy nói gọn gọn nhưng khiến mọi người đều phải xì xào bàn tán.

_Sao...sao ạ? Nhưng....nhưng đây là....đồ vật dùng để...đầu giá mà..._MC khó hiểu.

_Thế thì tôi ra giá cao nhất có thể của tôi nhé? 15 tỉ? Ai có thể ra giá cao hơn thì lấy nó đi, tôi không dành!_Sau lời nói của Huy cả phòng cũng im thinh thít không một tiếng động. Thế là Huy dễ dàng mua được chiếc dây chuyền thích hợp với người kia một cách nhanh chóng.

Món trang sức cuối cùng tiếp tục được đưa ra.

19. Chương 19

_Và đây, món trang sức cuối cùng thừa quý vị, là một bộ trang sức gồm có vòng tay, dây chuyền và cả nhẫn, tất cả đều được đính đá Sapphire xanh biển đẹp tuyệt! Giá khởi điểm cho bộ trang sức này là 5 triệu Euro.

Mặt dây chuyền 10k White Gold Created Ceylon Sapphire and Created White Sapphire Pendant

Đôi bông tai đính đá Sapphire.

Nhẫn bằng vàng trắng và đá quý.

Và còn kèm theo một chiếc vương miện của nữ Hoàng Elizabeth(sự thật là nó đang được trưng bày ở bảo tàng Anh nhé ^^) cực kỳ xinh đẹp nhưng không phải sapphire mà là kim cương Koh-i-noor“.

Viên kim cương Koh-i-noor“ (ánh sáng của núi) nặng 105,6 carat hiện đang là một trong những viên kim cương lớn nhất được con người biết đến. Người ta cho rằng, Koh-i-noor“ được phát hiện tại một mỏ khai thác ở Andhra Pradesh, Ấn Độ cùng với người anh em lừng danh Darya-ye Noor (Ánh sáng của biển).(Hiện tại, Koh-i-noor“ đang được gắn trên vương miện của Nữ hoàng Elizabeth, trưng bày tại Tháp London, Anh.)

20. Chương 20

Sau khi giới thiệu xong, mắt của các nàng đều sáng rỡ, nhưng thật không may là, Huy chính là vì bộ trang sức này mà tới buổi đấu giá, người anh muốn tặng lại rất thích đá Sapphire xanh. Mà cũng chẳng may rằng anh là người giàu có nhất ở đây, chẳng ai tranh giành lại anh cả.

_6 triệu 200!_Huy ra giá.

Thật ra thì giá khởi điểm của bộ trang sức này đã cao chót vót rồi, mấy tập đoàn ở đây, trong nước thì gọi là tập đoàn thật, nhưng đối với Huy chẳng qua là mấy doanh nghiệp nhỏ thôi. Không phải chẳng đâu nhé, chỉ là sự thật thôi vì ba mẹ anh sở hữu 2 tập đoàn hùng hậu nhất là Style và Gemstone's world, 2 tập đoàn này đã có hàng trăm chi nhánh lớn khác ở khắp trên thế giới và còn có hàng nghìn nơi phân phối sản phẩm, ngoài ra còn có 4 nhà hàng lớn được đánh giá 5 sao ở Việt Nam, Ý, London và Nga nữa.....một ngày thu nhập của gia đình này góp lại cũng mua được cả một thành phố chứ chẳng chơi. Và vì vậy, mấy món trang sức này đối với anh chẳng đáng là bao, nhưng đối với những kẻ khác thì là cả một gia tài, có khi bán đi tập đoàn không biết đủ mua bộ trang sức này không nữa. Nhưng....

_6 triệu....300!_Một tên trông có vẻ bảnh bao lên tiếng, kèm theo đó là ánh mắt....thách thức. Anh chàng này thấy Huy muốn mua gì là chẳng ai tranh, nên ngứa mắt tí mà ra giá.....nhưng cũng khẳng định rằng

anh ta chỉ muốn đội giá lên cao hơn mà thôi, chứ thực chất anh ta chẳng làm gì ra được số tiền lớn như thế. Mà chẳng may một lần nữa, Huy lại luôn hiểu rõ những vấn đề này, gì chứ ganh ghét với anh thì anh thấy nhiều rồi, vừa đủ để giải quyết với loại người này.

_Vậy sao....ừm, giờ tôi chẳng muốn mua nữa...._quay qua nói với Hoàng Như_Chúng ta về thôi!

_Vâng!!_Như đáp ngay, còn gì vui sướng hơn khi thoát khỏi cái nơi suốt ngày tiền tiền tiền như thế này chứ, đầu cô muốn nổ tung rồi, nếu không phải là do nhìn ngắm được những món trang sức lung linh như thế thì chắc cô đã gục (ngủ) từ lâu rồi, hơi đầu mà nghe mấy người này khoe tiền chứ.

_Ồ??_Anh chàng kia bắt ngờ khi Huy không ra giá nữa, và anh cũng bắt đầu lo lắng về số tiền mà mình phải chi trả nếu Huy rút đi.

_Vậy không còn ai ra giá cao hơn nữa phải không ạ?_MC càng làm áu nóng trong người anh chàng kia sôi sùng sục_Vậy, 6 triệu 300 lần 1, 6 triệu 300 lần 2.....và? 6 triệu 300 lần 3! Thành giá!_Lời tuyên bố của MC khiến anh chàng kia phải rụng rời tay chân. Cái....cái quái gì vậy chứ? Thành...thành giá sao?

Lúc này đây anh còn biết phải làm gì hơn là cầu cứu người giàu có nhất ở đây, Hoàng Thiệu Huy_mà chẳng hề biết rằng đây chính là trường hợp mà Huy đang ép nó xảy ra.

21. Chương 21

Khi Thiệu Huy vừa bước đi được vài bước, anh chàng đã níu Huy lại bằng một cách giả vờ tôn trọng và giữ tôn nghiêm lại ỉnh:

_Anh Hoàng này!_Tên đó gọi.

_Chuyện gì?_Huy quay lại với vẻ mặt bất cần.

_Anh....anh muốn mua bộ trang sức này đúng không?....Tôi, nhường lại cho anh đấy!

_Tôi không nhận đồ nhường bao giờ, cũng chẳng phải muốn mua mà không đủ chi phí, chẳng qua là người như anh đây, muốn mua thì tôi sẽ không tranh, vì lâu lâu anh mới đủ tiền mua chứ không phải lúc nào cũng có, nên tôi không cần! Anh cứ lấy về đi! _Không....không đâu, bây giờ nghĩ lại có vẻ như tôi không...hứng thú với nó nữa, nếu anh cần thì cứ...lấy đi!_Hắn vẫn tỏ ra là một người tốt.

_Tôi nói như vậy mà anh vẫn không hiểu gì sao, tôi không bao giờ mua lại đồ mà người khác đã mua vì vậy đừng làm phiền tôi nữa!_Huy nói rồi nắm tay Như bước đi.

_Khoan đã_Hắn la lên

Nhưng Huy không vì vậy mà dừng lại, anh chúa ghét những loại người không biết thân biết phận mà tranh giành với anh, muốn giành hã, ừ thì cứ giành đi, nếu không làm cho hắn ta mất mặt một chút thì Huy chẳng quay lại đâu.

_Anh Hoàng Thiệu Huy!

Huy nhú mày lại trông có vẻ bực:

_Này cậu, họ tên tôi là để cho cậu gọi một cách tùy tiện như vậy đấy à?

_A...không...tôi chỉ gọi anh thôi! Hay là, bây giờ tôi không mua nữa, anh....mua đi nhé!_Hắn nói tưởng như nhẹ nhàng nhưng cũng thấy khá mất mặt rồi đây.

Huy khẽ cười:

_Sao nghe có vẻ giống như kiểu năn nỉ thế nhỉ? Hay là anh không đủ tiền để mua đấy?

_Không, không phải, chẳng qua là tôi không thích nó nữa thôi!

_Hừm, nếu đã vậy, dù muốn hay không anh cũng đã là chủ nhân của nó rồi, trừ khi anh bảo với tôi là anh không đủ tiền và cần nhờ vả tôi thì tôi cũng không ham gì mấy món này, chứ bây giờ anh đã đủ tiền rồi thì tôi cũng không hứng thú! Và, đừng có gọi tôi lại nữa đấy!_Huy cảnh cáo rồi lại quay người toan bước đi.

_Tôi cần anh giúp!_Máu sợ hãi trong não tên này đúng là đã lẫn át cả lí trí và lòng tự trọng của hắn luôn rồi_Tôi không...không thể mua cái này!_Hắn cố nói và mong Huy sẽ không bỏ đi, đúng là một quyết định sai lầm nghiêm trọng khi đối đầu với con người này mà.

22. Chương 22

_Tại sao không thể?

-Vì...vì..._Mồ hôi hắn bắt đầu tuôn ra_Tôi...tôi không...không có tiền...._Hắn nói lí nhí trong cổ họng.

_Anh có thể nói lớn lên được không? Tôi không mất thời gian chỉ vì anh đâu!_Huy ép cho hắn phải nói.

_Tôi...tôi không đủ chi phí...cho bộ trang sức này...._Hắn nói lớn.

Lời nói này đúng là có sức hút ghê gớm, bao nhiêu ánh mắt đổ dồn về phía hắn và cả những lời xì xầm bàn tán:

_Không đủ chi phí là sao? Đã ra giá rồi mà?

_Vậy mà cũng bày đặt tới đây đấu giá hả?

_MC đã tuyên bố thành giá rồi mà, không mua sẽ bị kiện đấy!

_Hắn ta là quý tử của tập đoàn nào vậy?

_Chẳng biết lượng sức mình, dám nâng giá lên nữa chứ!

_Tôi thấy thật mất mặt cho nhà cậu ta! Ngày mai thế nào cũng điều đứng vì báo chí thôi!_Một người lắc đầu ngán ngẩm.

_Đấu với quý tử nhà họ Hoàng danh tiếng này thì ai cũng phải chào thua thôi, cậu ta làm gì có tài bằng Thiệu Huy chứ!

_Thật là có mặt mà không thấy thái sơn....

_CÁC NGƯỜI IM LẶNG MỘT CHÚT KHÔNG ĐƯỢC À? LIÊN QUAN GÌ TỚI MẤY NGƯỜI MÀ PHẢI LÊN TIẾNG VẬY?_Hắn nhất thời chịu không nổi mà hét lên.

Nhưng đã phô bày cái xấu ra trước mắt rồi thì dù có tức giận cỡ nào cũng không thể che lấp được, vì thế nào họ chẳng mang ra nói. Một cô gái cảm thấy phiền vì lời nói lớn tiếng thô lỗ của hắn ta nên cũng lên tiếng châm chọc:

_Này anh kia! Chẳng cần biết anh là con nhà ai, danh giá thế nào, nhưng trước mắt đã thấy chẳng có tí giáo dục nào, ở một nơi sang trọng và đông người như thế này, anh có thể hét lên mà chẳng cần biết ai đang ở đây ư? Còn nữa, lỗi là ở anh phải không? Không đủ phí chi trả ón trang sức đó mà vẫn cố đua đòi, một gã như anh, tôi thấy tiếc thay cho gia đình anh đấy!_Cô mỉm cười.

Hắn nghe lời nói của cô gái, hình như máu đã dồn hết lên tới não (bốc khói), chẳng suy nghĩ được gì nữa gì lao tới chỗ cô gái đó như một con thú không tự chủ (định oánh người ta à) và gào lên:

_Lũ con gái chỉ biết chạy theo những tên giàu có lắm tiền như cô biết gì mà nói chứ!_Hắn định tóm lấy cô gái nhưng vệ sĩ của cô vừa kịp chạy tới không chế hắn lại.

Vừa lúc đó bảo vệ cũng chạy đến và báo cảnh sát. Trước khi hắn bị giải về đồn, Huy cũng vừa kịp nói vài câu:

_Trang sức lần này sẽ chuyển lại cho tôi, lần sau anh không đủ sức thì đừng đến những nơi này để ra oai nữa!_Nói xong Huy cùng Như lấy xe rồi ra về.

23. Chương 23

Huy và Như cùng về nhà riêng của anh (biệt thự Devil)(người ta gọi như thế vì ngôi nhà chỉ toàn gam màu chủ đạo là đen)

Mặt tiền của ngôi biệt thự.

Nhà ăn.

phòng làm việc.

Phòng khách.

Nhà bếp.

Lối cầu thang.

Lối ra vườn.

Phòng ngủ của Thiệu Huy.

Phòng còn dư (sẽ dành cho Hoàng Như)

Đây là kho sách được tân trang lại, là phòng của Nana sau này)

Cuối cùng là bể bơi sân sau của biệt thự Devil.

Như cũng giao chiếc chìa khóa xe lại cho bác quản gia nhà anh rồi cúi đầu chào Huy định về đón cô em gái của mình.Nhưng Huy biết rõ Như định làm gì nên nắm tay cô lại, nhưng chẳng ngọt ngào được câu nào mà chỉ vỗ vện:

_Vào trong đã!

_Anh nói rồi cũng chẳng đợi trả lời mà lôi cô ấy vào luôn.

Vừa vào đến nơi, cô chưa kịp phản ứng gì đã ngã xuống sàn vì ai đó bay lại ôm mình một cách....quá ư là mạnh bạo. Như dụi dụi mắt để xác định lại mục tiêu trước khi định đẩy ra thì:

_Chị 2!!! Chị đến rồi!!!_Tiểu Na_em gái ruột duy nhất của cô.

_Nana?_Như giật mình bất ngờ_Sao em lại ở đây???

_O? Không phải chị kêu mấy chú mặc áo đen đến đón em à?

_Chú áo đen nào cơ?_Như càng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

_Mấy chú to cao đứng đằng kia kia! Mấy chú ấy đưa hình chị cho em coi rồi nói với em là chị bận công việc nên bảo mấy chú đến đưa em về giùm!

Như nhìn ra hướng ra của bé Na chỉ, cô chỉ nhìn thấy đám vệ sĩ của Huy đứng đầy ra đó, nhưng cũng lơ mơ đoán ra.

_Phó chủ tịch....anh...là anh đón Nana giúp tôi à?

_Phó cái gì?_Huy nhăn mặt lại.

_A....không...._Như nhận ra mình hơi quên đi nhiệm vụ xưng hô mà anh chàng quý tử này giao cho_...Xin lỗi...

Hừm Huy có chút không hài lòng, anh máng áo vest lên thành ghế rồi nhẹ nhàng ngồi xuống nhấp một ngụm trà mà bác quản gia vừa mang ra. _Bây giờ thân phận em là gì hả? Đâu còn là một cô gái tầm thường như trước mà nói một tiếng thì xin lỗi một tiếng thế kia? Em phải nhớ, bây giờ em chính là bạn gái duy nhất của tôi_ Hoàng Thiệu Huy này, tôi không thể chấp nhận được việc em cúi đầu trước bất kỳ ai ngoài tôi, và cả việc nhún nhún người khác nữa! Sự việc ngày hôm nay tôi rất không vui!

_Sao...sao ạ?

_Đừng có lắp bắp như thế! Đôi khi tôi nghĩ không biết có nên đưa em đi cải tạo lại từ đầu không nữa! Hãy thoải mái một chút đi, đứng bên cạnh tôi em cứ gò bó như thế thì chẳng khác nào thú nhận với cả thế giới rằng em không hề có tình cảm với tôi! Còn nữa, hể sau này có ai làm em khó chịu hay bực bội, thậm chí khó chịu như trong buổi đấu giá vừa nãy thì cứ thẳng thắn mà nói ra quan điểm của mình và yêu cầu họ ngừng ngay những hành động hay lời nói chướng mắt đó! Em hiểu tôi đang nói gì không?

_Vâng....em...sẽ cố gắng....

Không phải cố gắng mà là nhất định phải làm như thế! Huy nhấn mạnh. _Còn bây giờ, em hãy dọn đến ngôi nhà này sống luôn đi!

Sao? Gì cơ ạ? Câu nói của Huy làm Như ngạc nhiên đến mức....cứ há miệng to ra hoài.

Tôi không có sở thích nói đi nói lại chỉ một lời đâu đấy! Làm ơn đừng hỏi lại nữa! Huy cảm thấy phiền toái.

_Nhưng mà....dọn đến đây sống luôn.....chuyện đó làm sao được ạ?

_Tại sao không?

24. Chương 24

_Vì.....người ta sẽ nói em có nhà không chịu ở....tự đứng lại ở nhà con trai....với lại nam nữ thọ thọ bất thân mà!

_Phải nói bao nhiêu lần em mới hiểu giùm tôi đây hả? Cuộc đời em cứ phải sống phụ thuộc vào lời nói của người khác sao? Người ta nói gì thì mặc người ta, em chẳng em có thể làm theo ý họ cả đời được hay không? Hãy sống vì bản thân mình thôi... Còn bây giờ tôi sẽ cho người đến nhà em mang hành lý về đây!

_Nhưng....nhưng mà...

Không nhưng nhị gì cả! Quản gia, bà đưa họ lên phòng đi! Huy giao nhiệm vụ cho bà quản gia rồi cũng đi lên phòng nốt.

Hừ....cái thói quen tự quyết định mà không cần hỏi qua ý của người khác ba giờ mới thay đổi được chứ? Như lắc nhai.

Tiểu thư cần gì ạ? Bà quản gia thấy cô cứ nói lí nhí gì đó nên quay qua hỏi.

_A....dạ không....bà đừng gọi cháu là tiểu thư được không ạ? Cứ...cứ gọi cháu là Như được rồi, như thế cháu sẽ đỡ ngại hơn đấy ạ!

Vâng, vậy bây giờ....cháu cùng ta lên phòng nhé? Bà nở nụ cười hiền hậu hài lòng về thái độ của Như.

_Vâng!

Như đi theo quản gia lên phòng của mình. Thú thật là đi tới đâu cô cứ há hốc mồm đến đó, thật không tưởng tượng nổi mà, ở đâu lại có căn nhà rộng đến thế này cơ chứ? Cứ như là lâu đài trong truyện cổ tích ý, vừa lớn vừa đẹp....đến nỗi Như ngẩn mà không chịu chớp mắt luôn. Thiết kế nhã nhặn lại tạo được phong thái lạnh lùng (như chủ nhà ý nhể) mà tông màu thì hết sức là đơn giản, chỉ 2 màu trắng đen mà thể hiện được hết uy phong giống như tính cách của Thiệu Huy, lạnh lùng nhưng bên trong vô cùng ấm áp.

Những đèn chùm rực rỡ tạo cảm giác ấm cúng cho ngôi nhà.....Thật sự Như chưa bao giờ được bước chân đến những nơi quá đẹp, đẹp đến ngất ngư như thế này, trong đầu cô cứ lẩn quẩn những từ kiểu như "chỉ có thể là tưởng tượng....mình đang mơ ư?....Đến phòng Nana, quần gia mở cửa cho con bé và Hoàng Như vào tham quan.

_Oaaaaa.....đẹp quá! Rộng quá.....thích thật đó nha..._Nana mê tít căn phòng này. Cũng là chuyện bình thường thôi, tâm lý mà. Sống trong một căn nhà mà diện tích của căn nhà đó chỉ bằng một cái nhà tắm trong căn phòng này là hiểu rồi, phòng nana trước đây đúng là chỉ vừa đủ trải nệm nằm thôi, còn chẳng để được cái giường cơ. Bước vào căn phòng như thế này quả thật chẳng còn gì tuyệt vời hơn.

Như cũng ngỡ ngàng không thua gì con bé, cái phòng ngủ này đúng là bằng cả cái nhà của cô đấy chứ không đùa.

_Bà...bà ơi....đây là..._Như quay sang hỏi bà quần gia.

À, đây sẽ là phòng của bé Na! Quần gia đáp gọn.

_Sao ạ? Phòng này của riêng.....riêng mình con bé thôi à?_Như lại hoảng hồn.

_Vâng.....phòng của cháu ở đối diện phòng cậu chủ! Hay chúng ta đi xem nhé?

_Ồ....Nana..._Như định kêu em mình đi cùng nhưng Nana mãi mê với cái phòng này rồi nên chẳng thèm đếm xỉa tới Như nữa.

_Đừng gọi, cứ để cô bé ở đây đi! Cháu đi theo ta là được rồi!

Nói rồi Như nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại và đi theo bà quần gia. Căn phòng lần này của Như mới thật sự làm cô choáng váng đây, cung điện ư? Hay phòng ngủ của công chúa vậy trời??

_Đ...đây thật sự chỉ là phòng ngủ thôi sao....

Đúng vậy...cậu chủ đã căn dặn dọn dẹp sạch sẽ trước khi cháu dọn vào rồi, nếu có cần gì nữa thì cứ nói với ta nhé! Quần gia nói rồi cũng rời đi.

Trời ạ....phòng ngủ....chúa ơi....thật kinh khủng.....nó còn to gấp 5 lần phòng của Nana nữa.....Rèm bằng nhung....mấy tấm kính lớn này cũng khổng lồ....còn cái giường này....ôi giờ ơi.....càng nhìn càng nhức đầu....nhà tắm thì ối à....như trong mấy căn biệt thự trên ti vi ấy...

_TRỜI ƠI....LÀM ƠN CÓ AI NÓI VỚI TÔI ĐÂY LÀ NHÀ TẮM ĐI TRỜI.....

25. Chương 25

Sau khi bị bao nhiêu là thứ "dị hợm" trong căn biệt thự này hù dọa điên người, Như tự mình ngồi trên giường định thần lại một chút, thở hắt ra một cái rồi mới sực nhớ ra:

_A....sáng giờ đi lòng vòng mà....chưa tắm...người ngợp khó chịu quá đi mất..

Thế rồi cô bước hẳn vào nhà tắm sang trọng như....cung điện kia thoải mái tắm rửa, cho đến khi xong xuôi cả rồi cô mới tá hỏa (con gái con lửa gì mà ngốc nghếch hậu đậu kinh thật) :thì ra....hành lý của cô vẫn chưa hạ cánh an toàn đến đây.....làm sao đây? Như thế thì lấy đồ quái nào mà thay? Đồ cũ thì cô vừa vứt hẳn vào rồi rồi...Ồi trời ạ, cái cuộc đời này.....Không còn cách nào khác, cô thò tay ra chiếc tủ đồ gần cửa nhà tắm lấy điện thoại, lúng túng và nghĩ ngợi một hồi lâu cô mới đưa ra quyết định được:" Nếu không gọi cho anh ta giúp thì mình cứ đứng trong này mãi hay sao....còn phải vồ về cái bụng đói cồn cào của mình nữa cơ mà....Nana lại không có ở đây, nếu không mình có thể nhờ con bé kêu bà quần gia rồi...cái này là tình thế ép buộc thôi à..."

Sau khi đã nghĩ inh một....lý do hợp lý và cực kỳ thuyết phục, cô bạo gan gọi vào điện thoại của Thiệu Huy.

Fly me to the moon
Let me sing among those stars
Let me see what spring is like
On jupiter and mars
In other words, hold my hand
In other words, baby kiss me
Fill my heart with song
Let me sing for ever more
You are all I long for
All I worship and adore
In other words, please be true
In other words, I love you...

Nhạc chờ được nửa bài thì Thiệu Huy mới hươ tay chớp lấy cái điện thoại quái quỷ đang làm phiền giấc ngủ quý báu của mình....và tên khốn nào chẳng biết điều mà gọi thẳng vào máy anh...muốn chết đây mà, Huy bắt máy với tâm trạng cực kỳ là không tốt:

_Chuyện gì??_Anh không nhìn tên người gọi và cau gắt.

_A...em...là em..._Như nghe Huy quát liền co rúm sợ hãi, lắp ba lắp bắp.

Lúc này Huy mới ngạc nhiên xem lại tên hiển thị, à, là cô bạn gái của anh đây mà.

_Có chuyện gì?_Anh cố nhẹ giọng hơn nhưng vẫn thể hiện được sự mệt mỏi vì...thiếu ngủ.

_Em.....chuyện là...

_Nói!_Huy nạt, đã buồn ngủ thì chớ lại còn lòng vòng làm anh phát bực.

_Em không có đồ mặc!_Như nói ngay vì giật mình.

_Cái gì? Em đùa tôi đấy à?_Khốn kiếp, không có đồ mặc? Không phải trên người đang khoác chiếc váy đắt tiền mà anh mua cho sao, hành lý thì lúc ở dưới nhà anh cũng từng bảo chưa mang đến, thế thì lý do gì mà bây giờ muốn mặc đồ khác, con nhỏ này thật là..

_Không phải đâu, là thật mà....Tại lúc nãy tự dưng quên mất, thấy không thoải mái nên em đi tắm, tắm xong mới nhận ra là hành lý vẫn chưa mang tới...định mặc lại bộ đồ cũ thì lại nhớ ra trước khi tắm đã tiện tay quăng vào giỏ đồ dơ rồi...giờ em phải...làm gì đây...

_Hỏi tôi? Tôi làm sao biết em nên làm gì, chuyện vệ sinh cá nhân thôi mà cũng phải làm phiền đến người khác à? Em tưởng tôi rảnh lắm sao?_Định cúp máy.

_Khoan đã_Như la to lên_Giúp....giúp em đi...được không....bây giờ em không có đồ mặc nên không thể ra khỏi nhà tắm được....

_Thế thì đợi đến khi có đồ mặc rồi ra!_Anh lại toang định cúp thêm lần nữa, nói chuyện với cô nàng này thật bực mình mà.

_Này! Anh....anh giúp em đi mà....cùng lắm....cùng lắm em nấu cho anh một bữa thật ngon....được không?_vì muốn ra khỏi nhà tắm ngột ngạt mà cố tìm mọi cách dụ dỗ Huy phải giúp mình.

“cái người này tưởng nhà mình không có đầu bếp chắc.....đầu óc gì mà đơn giản thế ...”, Huy bật cười nhẹ.

26. Chương 26

Huy bật người dậy, tìm đến tủ quần áo của mình và lấy đại một cái áo sơ mi trắng, một cái quần tây, một chiếc khăn tắm mới và đem qua tận phòng cho Như. Anh gõ nhẹ cửa nhà tắm, Như mở hé cánh cửa ra một tí, nhưng cũng khó khăn cho việc lấy đồ từ tay Huy, Như loay hoay mất năm phút trong khi Huy đứng cầm đồ nguyên trên tay như thế, điều này làm anh phát bực:

__Nhanh!

__Ồ...chờ...chờ chút...__Như khổ sở nghĩ cách, mở cửa hé ra thế này đã ngượng lắm rồi còn mở thêm tí nữa chắc chết mất.

__Không mở cửa ra được thì tôi để trên giường đấy, em tự ra mà lấy!

__Làm...làm sao ra được chứ....anh...anh nhìn ra chỗ khác đi...

__Thật là....__Huy mệt mỏi, anh giúp cô đến mức này là tốt lắm rồi, còn không biết tốt xấu ở đó mà kéo nài.

Huy cũng chẳng muốn mở miệng thêm nữa (vì thực ra anh buồn ngủ lắm rồi, mỗi khi cơn ập tới thì anh chẳng bao giờ làm được việc gì.) nên nhanh chóng quay mặt đi, Như cũng gấp gáp nhận lấy đồ rồi đóng cửa lại, nói vọng trở ra:

__Cảm...ơn anh....__Như đâu biết rằng chờ cô lắp bắp xong 3 chữ đó thì Huy đã bay lẹ về phòng và yên vị trên giường rồi.

Sau khi an toàn đi ra khỏi cái nhà tắm mà cô cho là “nhà tắm gắn chung vs phòng khách”, Như liền chạy ngay xuống bếp thực hiện lời hứa của mình. Nhưng không may thay, trong tủ lạnh nhà Huy toàn là nước và nước, cô quay ra hỏi quản gia thì bà bảo:

__À, cậu chủ luôn chú trọng tới những bữa ăn nên thức ăn đều phải tươi sống trước khi nấu, cũng vì thế mà tủ lạnh không cho để đồ ăn, mỗi bữa dung đều phải ra ngoài mua về rồi nấu!

Trời ạ! Bọn người giàu đều như thế sao? Khó hầu hạ chết đi được, thức ăn bỏ tủ lạnh cũng có hư thối gì đâu mà không ăn, mất công người ta thêm chứ chả bỏ hơn tí nào mà đòi....

__Cháu muốn vào bếp làm bữa tối à?

__Vâng! Nhưng không có gì để nấu cả....

__Vậy cháu muốn mua gì thì ghi ra giấy đi, bà bảo giúp việc đi mua cho!

__Dạ thôi không cần đâu bà ạ__Như sợ nhất là làm phiền người khác vì những chuyện nhỏ nhặt, có thể không là gì nhưng vẫn phải mang ơn người ta__Cháu tự đi chợ là được! Nhưng Nana thì cháu phải nhờ bà trông giúp rồi, nó thích nơi này quá nên chắc không muốn đi cùng cháu đâu!

__Được, cháu cứ đi đi, bà trông cô bé cho, không sao đâu...__Bà quản gia cười.

__Vâng....nhưng gần đây....có chỗ nào bán thức ăn không ạ?

__À, cháu ra cổng rồi quẹo trái chừng 500m thì thấy nơi bán thức ăn tươi sống tên là “Royal Supermarket”, cháu đến đấy mà chọn không cần mang tiền cũng được!

__Sao ạ? Không mang tiền làm sao mà mua đồ được ạ?

__À, chợ này là của gia đình cậu chủ mở cho tiện việc ăn uống ấy mà, chỉ phục vụ cho người nhà họ Hoàng thôi, cháu ra đấy mua thì bà gọi điện thông báo bên đấy 1 tiếng sẽ không mất tiền!

__Dạ....vậy....cháu nhờ bà....nói giúp giùm cháu ạ....__Như nói mà hồn đã lâng lâng 9 tầng mây. “Gì cơ....siêu thị riêng chỉ phục vụ người nhà họ Hoàng thôi á?....Thật không tưởng tượng nổi...rất cuộc là anh ta giàu đến mức nào nữa chứ....nhưng cũng may thật, không mất tiền!” chỉ cần nghĩ đến đó là cô hí ha hí hửng rồi, trên đời này mà còn có chuyện đi chợ không tốn tiền thì chính là một điều tuyệt vời!

__À, hành lý của cháu đã chuyển đến rồi, đặt ở phòng khách ấy, bà cũng vừa cho người mang lên phòng cháu đấy!

_Vâng ạ..._Như định đi ra khỏi cửa thì bà quản gia gọi lại.

_Như!

_Dạ sao ạ?

_Cháu...định mặc đồ như thế...đi siêu thị à?_Bà nhìn bộ đồ trên người cô với ánh mắt (cực kỳ) ái ngại.

_Dạ? À!_giờ cô mới để ý, mình vẫn đang mặc trên người bộ đồ của Thiệu Huy, bộ dạng cực kỳ luộm thuộm_Vậy....cháu lên phòng thay đồ rồi đi ạ!_Cô nói và cười ngượng ngịu rồi chạy tót lên phòng.

Thật xấu hổ quá đi mất, mình mặc đồ của Phó chủ tịch đi lung tung thế này, còn bị nhắc nữa....quê chết đi được. Mà....không phải lúc này bà ấy hiểu lầm gì không...trời ơi, thật phiền chết đi được mà. Như nhanh chóng gạt bỏ những ý nghĩ trong đầu và thay đồ. Nói về trang phục của Như, có thể không đắt tiền thật vì cô toàn dung vải mua để tự mình thiết kế, tự may luôn, nhưng đều là những trang phục trông rất phù hợp với dáng cô. Ai không biết còn có thể nghĩ những trang phục này có vẻ đắt, bởi vì cô là một nhân viên thiết kế thời trang cho tập đoàn lớn, bản thân mình mà ăn mặc không ra gì thì chẳng ai dám mua đồ mình thiết kế, nghĩ vậy nên Như cũng đầu tư vào trang phục một mớ...kha khá. Như moi trong valy mình ra, cô lấy một cái áo sơ mi trắng dài tay và một chiếc váy ren màu đen, một sợi dây chuyền (mạ) vàng mà tự mình thiết kế rồi ỉu lảng, mặc vào, cô chọn đôi giày cao gót đen trông được một tí rồi buộc tóc, trang điểm sơ qua.

27. Chương 27

Như xuống lầu và chuẩn bị đi thì quản gia lại hỏi:

_Cháu lấy xe không? Bà gọi người lấy xe cho cháu?

_Dạ không cần đâu! Cũng gần thôi nên cháu sẽ đi bộ ạ!_Như mỉm cười trả lời rồi cúi đầu chào bà quản gia.

Như vừa tìm thấy bảng hiệu Royal Supermarket liền ghé vào, vừa bước vào cửa cô đã được một chị nhân viên ra đón và hỏi cô cần gì, dắt cô đến tận chỗ đặt món đồ cô cần và xách giỏ cho cô nữa, Như thật không muốn được đối xử như thế này nhưng do chị ta quá nồng nhiệt nên Như cũng không thể từ chối. Và cũng thật không ngờ, lúc này mẹ của Thiệu Huy là bà Đình cũng đến đây mua một vài thứ. Nghe nhân viên truyền miệng nhau rằng bạn gái của con trai mình cũng vừa đến đây, bà ngay lập tức muốn gặp và nói chuyện xem cô ta là người như thế nào, có thích hợp với con trai bà không. Bà ra hiệu cho cô nhân viên đứng cạnh Như im lặng không được tiết lộ thân phận bà rồi thử cô ấy bằng cách giả vờ đứng gần quầy thanh toán của mình nặng quá không xách nổi xem cô ta phản ứng ra sao, thế là Như không ngần ngại ngay lập tức bắt chuyện đề nghị giúp đỡ bà dù cô không biết bà là ai. Bà rất hài lòng, nhưng vẫn chưa tin tưởng lắm bởi bà là ai thì thiên hạ đều biết, nếu quen con trai bà thì chắc cũng biết không ít về bà rồi, huống hồ đây lại là siêu thị của nhà bà, tất nhiên người nhà mới được vào, vì vậy bà bày ra một cách và bảo nhân viên trong siêu thị cũng phải giúp bà. Nhân viên siêu thị liền làm theo chỉ thị, gọi bảo vệ vào hỏi lại thân phận của bà trước mặt Hoàng Như:

_Xin lỗi, hình như bà không phải là người nhà họ Hoàng?

_À...đúng vậy...tôi không phải, nhưng có vấn đề gì à?

_Vậy thì thưa bà, bà không được vào đây đâu, siêu thị này chỉ dành cho người thuộc dòng họ Hoàng thôi, mời bà ra ngoài cho!

_Tại sao? Lúc này tôi vào cô nhân viên kia còn đòi cầm giỏ cho tôi cơ mà?

_Có lẽ vì cô ấy là nhân viên mới ở đây, và bà cũng có gương mặt khá giống bà chủ của chúng tôi, nhưng bây giờ chứng thực không phải nên bà không được ở đây!

Anh bảo vệ vừa nói vừa lôi tay bà kéo ra ngoài không tí lịch sự gì (thực ra bà Đình bảo phải giống như thật) làm cho Hoàng Như cảm thấy thật khó chịu. Như tuy rằng có một khoảng thời gian rất không đàng hoàng nhưng đối với người lớn, cô luôn luôn kính trọng. Thấy hoàn cảnh hiện tại, Như không cảm lòng được mà lên tiếng:

_Này anh bảo vệ, hình như anh cư xử không được đúng cho lắm?

_Thưa tiểu thư, ở đây đã thành thông lệ rồi, hơn nữa bà chủ mở ra siêu thị này và ra quy định nên chúng tôi không thể làm khác được! Mong cô thông cảm....

_Dù thế nào đi nữa, cho bà ấy vào đây đã là tất trách của các người rồi, không nhận rõ là ai đã cho vào mà bây giờ còn có thái độ không tốt với khách hàng như thế nữa, dù phải hay không phải người nhà họ Hoàng thì bà ấy cũng lớn tuổi hơn anh, không thể vì thế mà ăn nói đàng hoàng để nghe hơn một chút sao? Lại còn lời bà ấy thế kia nữa?

_Nhưng....

_Bây giờ, anh bỏ tay bà ấy ra có được không? Bà ấy sẽ ở đây với danh nghĩa đi cùng tôi, có gì thắc mắc thì anh cứ bảo với tôi nhé?

_Vâng...vậy thì...tôi xin lỗi!_Anh bảo vệ nhận được cái nháy mắt của bà Đình nên lui đi ngay.

_Cảm ơn cô nhé cô gái....

_Dạ? À....không có gì đâu ạ...chuyện nên làm thôi mà..._Cô cười tươi_Bác có định mua thêm gì nữa không ạ?_Như ân cần hỏi han.

_Sao? À, tôi còn muốn mua thêm ít thịt bò hầm nữa nhưng chắc sẽ gặp khó khăn rồi....

_Không sao đâu ạ, bác cứ mua đi rồi cháu sẽ cầm giỏ giúp bác_Như cũng mua xong những gì mình cần nên định giúp đỡ bà Đình.

_Vậy thì tốt quá! Cảm ơn cháu nhé!_Bà Đình cũng mỉm cười thân thiện.

Sau khi cả 2 người đều mua xong, Như cùng bà Đình ra đường lớn và bắt taxi giúp bà, đến khi bà lên xe cô vẫn vẫy tay chào, sau đó cô mới trở về biệt thự Devil, lúc này trời đã chập tối. Như vội vã bắt tay ngay vào việc làm lươn, mấy cô giúp việc cũng vào làm mấy việc lặt vặt giúp. 2 tiếng trôi qua, lúc này là 7h tối, Như cũng hoàn thành xong món ăn của mình. Mấy cô giúp việc dọn thức ăn lên bàn, trong khi đó Như lên phòng Thiệu Huy gõ cửa gọi anh xuống ăn.Thế nhưng gõ cửa 4,5 lần chẳng nghe tiếng trả lời, Như bạo dạn vịn tay cầm cửa, thì ra là không khóa, rồi cô đi vào trong, nhìn thấy Huy vẫn nằm ngủ trên giường, cô thở phào nhẹ nhõm, cứ tưởng anh bị làm sao rồi (cô này tưởng tượng ghê quá), Như nhẹ nhàng khều vai Huy nói nhỏ nhẹ:

_Em làm bữa tối xong rồi, anh xuống ăn đi nào!_Như lay mấy lần Huy vẫn ương bướng không chịu dậy, cô lại xót xa khi nghe tiếng khóc của Nana dưới lầu vì đói bụng, mà cô thì không thể ăn trước khi Huy xuống lầu nên cô gọi lớn hơn nhưng Huy vẫn chẳng động đậy. Tức quá cô chạy xuống lầu lấy một cái inox và một cái giá lên kê sát tai Huy gõ liên hồi, làm Huy không tài nào tiếp tục giấc ngủ, anh nổi cáu:

_Lại làm cái quái gì thế hả?

_Sao nào? Em gọi rất nhiều mà anh không chịu dậy nên phải thế thôi, anh mau dậy rửa mặt rồi xuống ăn cơm nè, Nana đói lắm rồi! Nếu không xuống thì hết đồ ăn em không chịu trách nhiệm đâu đó!_Như nói một mạch rồi chẳng đợi Huy trả lời mà cứ thế đi xuống lầu luôn (cô này ở cạnh cậu chủ nhà ta lâu rồi nên cũng nhiễm thói xấu của cậu ta thì phải). Trong khi Như đưa Nana vào nhà rửa tay sạch sẽ rồi ngồi vào bàn ăn thì Huy mới xuống tới nơi:

_Quản gia!_Huy gọi.

_Dạ, cậu chủ?

_Nước cam!_Huy lười nói nhiều nên chỉ vồn vện 2 chữ như thế rồi ngồi vào bàn.

“Hừ, nói đầy đủ chữ ngữ vị ngữ một lần chắc anh ta chết?”, Như không thích kiểu nói chuyện trống không đó của Huy, nhưng đành chịu thôi, cô chẳng là gì, và nếu đắc tội anh thì số phận cô càng thêm thảm nữa.

28. Chương 28

Ngồi vào bàn, anh cầm đũa ngay vì cũng đói lắm rồi, mắt anh nhìn sơ qua những món ăn được bày trên bàn, anh khẽ nhú mồm rồi hỏi ngay bà quản gia:

__Cái gì đây?

__Dạ.....là món lươn....của tiểu thư làm đấy ạ!__Thật ra bà cũng không biết đó là lươn gì, làm thế nào, bà biết đó là lươn thôi.

__Lươn?_ Cậu Hoàng đây thì càng chả biết nó là cái gì, có thật sự ăn được hay không đây?

__Đúng vậy! Là lươn đấy, em làm món này cũng khá, tuy không bằng đầu bếp cao cấp nhà anh nhưng.....chắc cũng đủ để không đau bụng....

__Ý tôi hỏi, lươn là cái gì?

__Sao...? Cái gì là sao?...Không lẽ....đến lươn là con vật anh cũng....không biết?__Như nhìn Huy với ánh mắt ngạc nhiên.

__Nhìn cái gì? Tôi hỏi em không nghe hay sao?_Có hơi quê một tí, trước giờ ở bên Như anh toàn để cô ngạc nhiên và bản thân mình giải thích cho cô hiểu, chứ đã bao giờ anh không biết đâu, mà còn lại lại là mấy thứ.....vớ vẩn này nữa.

__Thì nghe.....đây là....con lươn....nó trông như rắn vậy đó....thịt nó...ăn được và cũng ngon..._Như cố giải thích cho Huy hiểu, mong anh đừng tự ái.

__Có thật là ăn được không đây?_Huy nhìn với ánh mắt đầy rẫy nghi ngờ__Thịt gì mà bé tí thế kia?

__Ăn được mà! Anh mau thử đi không em của em ăn hết thì đừng có tiếc đó!_Như cũng khá mất kiên nhẫn với những câu hỏi như một đứa con nít thế này.

Tiểu Na thì tất nhiên phản ứng hoàn toàn khác với Huy, cô bé thích ăn món này nhất cơ mà, nhưng chẳng phải bao giờ cũng được ăn cho thỏa thích, cơ mà lần này đĩa lươn kho xả ớt to thật đấy, muốn ăn bao nhiêu cũng được rồi đây.....Nghĩ rồi cô bé gấp ngay sẵn 5,6 khúc vào chén của mình ăn ngon lành. Như thấy vậy mỉm cười lấy khăn giấy lau miệng cho em:

__Từ từ thôi, không ai dành hết của em đâu mà sợ..

__Dạ! Nhưng ngon quá chị ơi, lâu lắm rồi em mới được ăn đó, em sẽ ăn hết à coi!

“Thật là ngon dữ vậy à?”, Huy thoáng nghĩ rồi tiếng bụng réo lên, dù sao thì cũng quá đói rồi, mặc kệ, gôm hay không tin tưởng thế nào cũng ăn thôi.

Huy gấp một khúc vào chén mình, ngáp ngừng một chút rồi mới cho vào miệng (gôm khổ, đói thì cứ ăn đi, tội tình gì phải nghi ngờ mệt não), nhâm nhi một lúc rồi khẽ gật đầu (vậy thôi chứ ngon chết đi được ý chứ), thấy anh gấp tiếp miếng nữa, Như cũng cười nhưng chợt nhận ra có gì đó không đúng thì phải? Thôi chết rồi, ăn cho lắm vào mà chẳng thấy anh ta nhả xương ra. (trời ạ, chịu nổi không). Như nhớ ra mới bật dậy hét lên:

__NÀY, ANH NUỐT CẢ XƯƠNG ĐÂY À???

29. Chương 29

__Này, anh nuốt luôn cả xương đấy à?

Huy nghe Như hét lớn liền buông đũa nhăn nhó:

__Cái gì? Xương?

_Còn gì nữa, không lẽ anh nhai mà không thấy cứng à?_Như nhức cả đầu.

_Tôi....tưởng gân...?

_Trời ạ, lươn mà có gân sao...lần đầu tôi biết đấy! Anh.....ói ra đi....

_Cái gì? Em đùa tôi đấy à? Tự nhiên làm sao ới ra được chứ....ừ ưm..._Huy bắt đầu thấy khó nói chuyện.

_Đấy....không ới thì có mà nghẹn chết cho xem.....mau cố ới ra đi..._Như buông đũa xuống, gương mặt trở nên lo lắng khuyên Huy và vỗ lưng cho anh.

_Không..._Huy cố gương cứng đầu.

_Hừ, tới giờ này mà còn không gì nữa, không nghe lời em anh chết chắc đấy, đi nào!_Như chẳng để ý gì nữa mà cứ thế lôi Huy vào nhà vệ sinh, ấn anh ngồi xuống rồi bắt đầu ra lệnh (hệt như Huy đã làm với cô):

_Ói ra mau lên, nếu như anh còn muốn sống!

Huy chỉ ho lấy ho để mà chẳng chịu làm theo lời Như, anh như thế làm cô bực mình nên đã lấy hân tay mình bóp chặt mũi Huy iệng anh mở ra, tiện đó Như....cho tay vào móc họng giúp anh ới ra luôn. Sau khi đã nôn ra gần hết những gì trong bụng....Huy bắt đầu hít thở gấp gấp rồi dần dần lấy lại được nhịp thở của mình.....anh bình thường lại nhưng cổ họng vẫn đỏ lên.

_Anh thấy sao rồi?

_Hừ...cũng nhờ...phước của em đấy...tay em có sạch sẽ không vậy?

_Thật là....giờ này còn quan tâm tới chuyện tay có sạch không á? Em hỏi anh thấy thế nào rồi? Đỡ hơn chưa?

_Hừm....cũng bớt một chút....cổ họng....vẫn rất không nói....được..._Huy vẫn nói và ôm lấy cổ mình.

_Vậy thì phải đi bệnh viện thôi..._Như vừa đứng lên định đưa anh đi bệnh viện thì Huy gọi lại.

_Không...cần....lấy điện thoại....gọi bác sĩ đến...đây...

_Anh có bác sĩ riêng à?_Đến lúc này còn thắc mắc được thì cũng bó tay với cô nàng.

_Nhanh...._Huy cầu.

Như lật đật chạy lên bàn ăn lấy chiếc điện thoại đưa cho Huy, nhưng điều này lm2 anh giận hơn nữa:

_Đưa cho tôi? ...Em...em nghĩ tôi...ưm...có thể nói chuyện lúc...này à.._Huy có nói một cách khó khăn, có vẻ cổ họng anh bị xước làm xước rồi.

Như nghe xong mới biết mình vô ý, cô gọi ngay cho bác sĩ đến:

_Alô? Dạ...có phải...

_Lâm...

_À....cho hỏi có phải bác sĩ Lâm không ạ?

_Vâng tôi đây....

_Vậy mong ông tới biệt thự của Thiệu Huy ngay được không ạ? Anh ấy có một vài vấn đề về sức khỏe....

_Vâng, tôi đến ngay!

Nhận được câu trả lời xong Như cúp máy rồi đỡ Huy lên phòng anh. Cô nghĩ anh ăn được gì đều ới ra cả rồi nên cô lại loay hoay dưới bếp làm cháo trứng cho Huy ăn lại sức. Cô bê nồi cháo lên tận phòng Huy sau khi bác sĩ vừa ra. Tuy là bình thường cô cũng giỏi chăm người bệnh lắm, nhưng với “bệnh nhân” này, cô mà không đành lòng thế nào cũng ảnh hưởng công việc và tính mạng của mình nên cô rất tận tình. Nhưng lí do lớn hơn là cô áy náy vì Huy ăn phải đồ ăn mình nấu nên mới trở nên như thế, dù vốn dĩ là do anh chàng ăn lấy ăn để nên mới xảy ra chuyện. Như định đến đỡ Huy dậy rồi đút cháo cho anh, nhưng Huy khỏe được một chút liền đẩy cô ra, tự mình ngồi dậy cầm lấy chén cháo ăn. Như thấy anh ăn ngon lành nên cũng chẳng so đo gì nữa, cô chờ anh ăn xong rồi dọn ra ngoài.

30. Chương 30

Hôm nay là Chủ nhật, ngày nghỉ đầu tiên cũng là cuối cùng của tuần nhưng Như cũng chẳng rảnh rang gì, Cô không giống Huy bận rộn với việc gấp gáp đối tác nhưng cũng bù đầu với mớ chỉnh sửa ở thiết kế đã bị cháy rụi kia, vừa phải tự hình dung không có bản vẽ vừa phải may mẫu cho Huy xem qua.....thật là mệt mỏi. Từ sáng đã phải vùi đầu vào đây vẽ sơ lại rồi cả may sản phẩm, tuy có phần khá kiệt sức vì bệnh lại tái phát nhưng cứ nghĩ đến việc sản phẩm yêu quý của mình được tung ra thị trường trong mùa VALENTINE này thì thật quá sung sướng, nên cô đã cố gắng rất nhiều. Cỡ khoảng 5h chiều thì Tiểu Mạg gọi cho Hoàng Như:

_Ừ? Tiểu Mạg?

_Đi thôi!

_Ồ? Hử? Đi đâu?

_Cậu lại quên rồi đấy à? Haizzz....đi khám bệnh!

_Khám? Khám cái gì cơ?

_Đồ ngốc!! Bệnh tim của cậu đấy!!!_Tiểu Mạg hét qua điện thoại.

_Oái? Được rồi....cậu có cần phải hét to thế đâu...đi thì đi...nhưng để hôm khác được không?_Như lấy đầu ra thời gian lo ình nữa chứ, mấy cái thiết kế của cô sắp die tới nơi rồi cơ mà.

_KHÔNG! Dời tới dời lui chẳng hay ho tí nào, hơn nữa cậu nghĩ tớ rảnh rồi lắm chắc, mau xuống nhà, tớ đang đứng dưới này đây!

_Sao?_Như giật mình _Cậu...cậu tự nhiên đến nhà tớ làm gì?_Như vốn không muốn ai biết chuyện mình sống ở nhà Huy, biết rồi người ta mỗi người một ý đồn đại lung tung thì có mà chết chứ không sống nổi.

_Cậu nói gì lạ thế? Bình thường tớ vẫn đến chơi đấy thôi.....mà....sao nhà cậu chẳng tí đèn dóm gì hết vậy? Không lẽ....xảy ra chuyện gì rồi sao?....Cậu chuyển nhà phải không?

_Hả? Không...không phải đâu....tại vì....tớ...tớ không có ở nhà thôi....

_Đừng có diên, nói mau! Cậu định giấu tớ đến bao giờ hả? Tớ coi cậu là bạn thân nhất, vậy mà cậu gì cũng giấu tớ...ức hức..._Tiểu Mạg bắt đầu gở chiều than khóc nức nở ra.

_Nè....thôi mà...tớ chịu thua cậu rồi đó..._Hoàng Như năn nỉ _Ừ....tớ chuyển đi nơi khác rồi...

_Từ bao giờ?

_Từ sau hôm cậu đưa tớ về lần cuối ấy....

_Hử, thế mà cậu giấu đến giờ luôn cơ đấy!_Tiểu Mạg dỗi _Gặp khó khăn sao không nói với tớ mà phải chuyển đi hả? Tiền bạc tớ có thể giúp cậu mà, sau này trả lại cũng được tớ đâu có lấy lãi mà cậu cứ tự thân vất vả như thế là sao...

_Không phải như cậu nghĩ đâu....được rồi...cậu tới thư viện thành phố đi nhé, tớ sẽ đến đó ngay!

_Ừ....nhanh lên đấy...

_Biết rồi!_Như cúp máy.

Cô nhanh chóng tiếc nuối gặt chuyện công ty qua một bên, đi thay đồ rồi bắt taxi chạy ngay ra thư viện trung tâm thành phố. Trông thấy Như đến, Tiểu Mạg ra khỏi xe làm vẻ mặt hình sự:

_Cậu nhanh ghê ha!

_Nè....cậu đi xe hơi đó...đừng có đùa với mình...

_Cậu đùa với tớ thì có! Nào, bây giờ có chuyện gì kể hết đi, cấm có giấu đó!

_Ồ...._Như thở dài..

Sau khi đã kể hết chuyện cho Tiểu Mạng nghe, Như cũng không quên dặn dò:

_Chuyện này bí mật, cậu đừng có đi nói lung tung đấy nhé!

_Xì....mình có giống loại người như thế đâu....mà đúng là không tin nổi đấy, phó chủ tịch lại thích cậu...

_Thích gì chứ? Ở bên anh ta mình cứ có cảm giác là đóng kịch ấy chứ thích nổi gì? Anh ta đầy dọa mình còn hơn osin ấy..

_Đầy dọa gì, cậu chỉ giỏi tưởng tượng thôi....tớ xem trên mạng rồi đấy nhé, hôm nghỉ làm ở công ty cậu đi đến hội trường đấu giá với phó chủ tịch đúng không? Còn cho cậu ăn mặc đẹp như thế nữa...

_Ăn mặc đẹp thôi thì chứng minh được gì đâu....mình bị bắt nạt mà anh ấy vờ như không thấy ấy, còn mắng mình, bảo là chỉ có chủ nhân ngốc nghếch thì cơ thể mới phải chịu khổ thôi...

_Đấy đâu gọi là mắng, anh ta muốn nói với cậu là phải biết tự bảo vệ mình thôi! À....mà chắc cậu không coi tin tức nên chẳng biết gì...

_Biết cái gì?

_Mấy cái cô mà bắt nạt cậu ở buổi đấu giá đó...

_Làm sao?

_Gia đình của họ tiêu tan hết rồi!

_SAO? Tiêu tan là thế nào?

_Thì....không hiểu sao cảnh sát lại điều tra mấy công ty tập đoàn của họ, lôi ra nhiều quỹ đen lắm, với cả nghe nói Tập Đoàn Style tuyên bố không làm đối tác nữa, mấy tập đoàn đó đều bị cách ly, nói chung là chẳng còn chỗ nào hợp tác với họ, cả ngân hàng cũng không cho vay vốn nữa nên phá sản hết sạch, còn chuyện quỹ đen thì chủ tịch với giám đốc bị bắt chờ ngày ra tòa xét xử hết rồi...

_Sao lại như vậy...?

_Cũng không có gì ngạc nhiên....đắc tội với Phó chủ tịch hay gia đình bên đấy là đều chết không chỗ chôn cả, mấy cô con gái đó chính là nguyên nhân gây rủi ro cho họ đó!

_Không lẽ là vì chuyện họ ức hiếp mình ư?

_Chứ còn sao nữa....phó chủ tịch không thích cậu thì chẳng tội vạ gì lại bỏ sức làm mấy người đó điều đúng như vậy, cậu nên điều chỉnh lại thái độ của cậu thì tốt hơn đấy...

_Thật không ngờ...._Như bàng hoàng....sau bao nhiêu đó lời không mấy tốt đẹp của Huy, anh vẫn giúp cô nhiều như vậy sao...thật thấy có lỗi.

_Hoàng Thiệu Huy, anh ta chưa bao giờ vì con gái mà làm to chuyện đến vậy đâu.....nên tớ nghĩ giả thuyết anh ấy thích cậu thật có thể đứng vững đấy!

_Ừm.....À! Chuyện cậu với người tên Key gì đó sao rồi?_Như chuyển sang chủ đề khác, không để Tiểu Mạng lo lắng ỉn, còn vấn đề kia cô sẽ nghĩ sau.

_Hả? À.....sau bữa ăn tối đó thì.....gia đình tụi tớ quyết định đính hôn rồi!

_Vậy à? Tuyệt nhỉ?_Như cười tít mắt. Cô cũng mong muốn sẽ có một người đàn ông vững chắc ỉn nương tựa....chứ nhiều khi cô cũng mệt mỏi lắm mà không dám than thở với ai_Thế bao giờ thì đính hôn?

_Ngày mai!

_Hở? Sao nhanh vậy?

_Ừ....nhưng tớ e cậu không dự được...

_Sao thế?

_Vì lễ đính hôn sẽ tổ chức bên Canada...

_À....là bên gia đình cậu ấy phải không? Không sao đâu....dù không có tớ cậu vẫn là cô dâu xinh đẹp nhất mà ha!_Như cười động viên.

_Ừ...._Tiểu Mạng cũng cười_Nhưng đám cưới sẽ tổ chức ở đây, cho nên tớ vẫn sẽ kéo cậu vào làm dâu phụ đây! Chuẩn bị tinh thần đi, cậu mà không đồng ý tớ sẽ tuyệt giao luôn!

_Ừ, tớ sợ cậu rồi đây!

_Vậy bây giờ đi đến bệnh viện thôi, hôm nay tớ phải đi qua đó chuẩn bị mọi thứ rồi!

_OK! Đi thôi!

31. Chương 31

Cuối cùng rồi sau lễ đính hôn khoảng 1 tháng, Tiểu Mạng cũng đã gửi thiệp hồng cho Như, nhưng bây giờ cuộc sống của Như lại phụ thuộc vào một người khác nên đến chuyện làm dâu phụ cũng phải hỏi ý kiến anh chàng, mặc dù là đạo gần đây cả 2 cùng thân thiết hơn được một chút:

_Anh này, vài ngày nữa là đám cưới bạn em rồi, em làm dâu phụ....có được không?

_Cái gì? Dâu phụ? Ai nhờ em à?

_Bạn thân của em kết hôn mà....

_Không được!

_Tại sao???

_Thân phận của em bây giờ là gì hả? Cứ đi ham dự ba cái thứ linh tinh như thế để làm gì? Có thêm được tí danh tiếng nào đâu?

_Danh tiếng làm gì chứ? Có phải em làm gì cũng phải có nó mới làm đâu? Vả lại là một người bạn rất rất là than....có lí nào lại không đi chứ?

_Tóm lại là không được, nhà họ Lục cũng chẳng thuộc tầm của chúng ta.

_Anh sai rồi! Không thuộc tầm của anh thì đúng, nhưng với em thì chính là càng không thuộc tầm của họ!_Như tức đến rơi nước mắt chạy vào phòng đóng sầm cửa lại. Cả ngày hôm đó dù quần gia hay bé Na có gọi cô cũng chẳng thèm xuống động tay vào bữa ăn.

Huy thấy mình cũng có tí quá đáng nên len đến phòng Như gõ cửa:

_Mau xuống lầu, em định tuyệt thực đến bao giờ?

_Kệ em đi, dù sao lời nói của em cũng chẳng đáng một đồng mà..._Như vừa nức nở vừa nói.

_Thôi ngay đi, em nghĩ cái trò cách mạng tuyệt thực này của em còn tác dụng sao? Tôi đâu phải mẹ hay ba của em? Càng nhịn đói thì cũng càng thiệt thòi cho bản thân em thôi!

_Thiệt thòi gì cũng kệ đi! Hừ, không quan tâm, em chỉ muốn làm dâu phụ, đến dự đám cưới thôi!

_Hừm.....muốn đi đến vậy à?...Thôi được....

_Hử? Được? Có phải anh vừa bảo là được không? _Như mau chóng lau nước mắt đứng dậy áp sát tai vào cửa phòng để nghe rõ hơn.

_Mở cửa ra!_Huy lại ra lệnh.

_Nhưng....nhưng mà....anh phải nói trước đi đã...lỡ như mở cửa ra anh lại nuốt lời thì em làm sao ăn nói với Tiểu Mạng đây chứ...

_Mở ra trước khi tôi đổi ý!

_Ô? Lí nào lại thế? Anh ép người vừa thôi chứ?

_1...2....3!

Huy vừa đếm tới 3 cửa liền văng ngay ra, một cô nàng mắt mũi đỏ hoe bây giờ đang đứng trước mặt anh với nước mắt lẫn cả nước mũi....giàn giụa.

Huy không nhịn được bật cười, mặt Như ngơ ra chút rồi cũng vào được vấn đề chính:

_Nhưng mà, lúc này anh nói là thật đúng không?

_Nói gì?_Huy lại giả nai nén cười bước vào trong phòng tắm nhiên ngồi lên giường của Như.

_Nè....đừng có giỡn nha, này rõ ràng nói không mở cửa đổi ý, bây giờ mở cũng vậy là sao?

_Tôi nói đổi ý chứ có nói ý đó là cho em đi dự đám cưới đâu?_Huy trở mặt.

_Anh....anh chơi tôi đấy à?_Máu điên của cô lại nổi lên.

_Bình tĩnh lại trước đã!_Huy lại bật cười làm tan cơn giận của Như, lấy lại vẻ mặt nghiêm nghị, anh nói tiếp ý của mình _Đi đám cưới bạn em thì cũng được thôi, nhưng phải có điều kiện!

_Lại...sao lại có cả điều kiện chứ?_Như dung ánh mắt nghi ngờ nhìn Huy chăm chăm, 2 tay thì tự ôm mình cứng ngắc, “anh ta...không lẽ anh ta biến thái à...”.

Huy có vẻ nhìn qua hành động cũng hiểu được cái suy nghĩ cực kỳ vớ vẩn của Như, cô xem anh là loại người gì chứ?, hơn nữa, với một cô gái thiếu đường cong như cô mà anh lại đi thêm thường ba cái chuyện đó thì quả thật anh không phải là đàn ông mất rồi.

_Dẹp cái ý nghĩ điên khùng đó đi!_Huy nạt _Em không làm tôi hứng thú được đâu! Ý tôi là nếu như tôi cho em làm dâu phụ thì mọi việc sau này tôi cần em nhất định phải nghe theo và không được từ chối! Rõ chưa?

_Ở đâu ra cái điều kiện phi lí như thế?

_Không đồng ý thì cứ ở trong này mà tuyệt thực, em có chết đói tôi cũng không quan tâm!_Huy nói xong liền đứng dậy định ra ngoài.

_Được!...Được mà.....Em...đồng ý là được chứ gì....nhưng anh phải chắc chắn cho em làm dâu phụ đấy nhé, không được nuốt lời đâu!_Như hạ giọng.

_Đi xuống ăn!_Huy chỉ nói vồn vện như thế rồi đi một nước, Như chỉ còn biết trong chờ vào cái lời hứa kèm theo điều kiện cổ quái của anh ta.

Ăn tối xong cô gọi điện cho Tiểu Mạg:

_Alô? Như!

_Ừ, mình đây! Chuyện làm dâu phụ cho cậu tớ đã được duyệt rồi, hi hi!

_Ừ....nhưng không sao thật đấy chứ? Nếu không được thì cậu không cần tự ép mình đâu...

Không đâu, được mà, mình đã lên tiếng thì được hết đó! Hihi!(Công nhận cô này nổ banh nhà lầu).

_Ừ...à, mà trang phục....cậu có muốn đi thử cùng tớ không?

_Áo cô dâu ý hử? Quên mất nhỉ, tớ cũng chẳng có bộ nào ra hồn..

_Không sao đâu.....còn ngày mai nữa mà, hay mai cậu cùng tớ đi thử đồ luôn nhé?

_Cũng được!^^, à mà, cậu với anh chàng Canada đó vẫn tốt chứ?

_Tất nhiên rồi, sáng nay anh ấy vẫn đưa mình đi xem đồ chú rể, chỉ còn mình nữa là xong thôi.

_Vây tốt quá rồi, à mà, cậu cho tớ thêm 1 tấm thiệp nữa được không?

_Chi vậy?
_Chẳng qua là....Phó chủ tịch cũng muốn đi cùng thôi....
_À....cũng được, mai tiện thể tớ gửi cậu luôn!
_Ừ, vậy thôi không phiền cậu nghỉ ngơi nữa nhé! Bye!
_Bye!_Cúp máy.

32. Chương 32

Sáng hôm sau, theo hẹn với Tiểu Mạn, Như vội vã làm vệ sinh cá nhân rồi xuống lầu ăn sáng, trong khi Huy thư thả ngồi thưởng thức trà (vì chàng thức rất sớm đã dùng bữa xong rồi). Thấy Như ăn ngấu ngiến, Huy nhăn mặt lại rồi lên tiếng:

_Ăn uống cũng không giống người.....Làm ơn có phong thái giùm tôi cái đi..
_Ăn mà cug4 phong thái phong thừa cái gì chứ? No là được mà! À, bà ơi, hôm nay cháu đi vội nên không giúp bà rửa bát được...xin lỗi bà nhé!
_Không sao....cháu cứ đi đi, việc này để ta!_Bà nói rồi gọi người giúp việc dọn hết đi đồng chén đĩa trên bàn ăn.
Như xới xong phần của mình thì lui đi một nước, nhưng vì không nói trước cho Huy nên cũng bị anh gọi lại:
_Này, đi đâu đấy?
_Hở?...Đi...thì đi...mua đồ!
_Mua cái gì?
_Thì....đồ đi...đám cưới..?
_Đi với bạn em à?
_Vâng...

_Em bị điên à? Dừng đầu óc một chút đi chứ? Em bây giờ là bạn gái tôi mà mỗi một bộ đồ mặc đi đám cưới cũng nhờ bạn mua giùm....như thế còn gì là danh dự nhà tôi nữa?_Huy tức giận.

_O.....em..._Như lại sợ Huy giận quá hóa....rồ, không cho cô đi dự đám cưới nữa thì khổ nên cô dịu giọng một tí _Thì....phải đi mua chứ sao giờ....không lẽ đi đám cưới mà mặc đồ bộ hả?

_Em.....!!! Haizzz.....thật là...tại sao không nói với tôi? Tôi là bạn trai em mà?

_À...._Như đúng là chưa bao giờ nghĩ có thể nhờ vả Huy chuyện này, đơn giản vì không không thể tưởng tượng được Huy sẽ giúp mình thế nào, và làm sao dễ dàng mở miệng nhờ vả anh được chứ?_không nghĩ tới....việc đó...

_Hừm....thôi đi! Dù sao em cũng không coi tôi là người dựa dẫm được..chờ tôi ở đây, tôi thay đồ rồi xuống chờ em đi!

_A...không cần đâu..bạn..bạn em chờ ở trước cổng rồi...

_Đứng yên ở đây!_Huy nhấn mạnh lại lần nữa rồi lên thẳng trên phòng.

Tất nhiên Như cũng chẳng dám nhúc nhích gì, làm sao cãi lại được chứ, làm vậy chẳng khác nào lấy trứng chọi đá, đành nhẫn nhịn thôi. Như định gọi cho Tiểu Mạn kêu cô chờ mình tí thì đã nhận được cuộc gọi của cô bạn:

_Alô Tiểu Mạn, mình cũng đang định gọi cho cậu!

_À...vậy hả? Như nè, hôm nay tự nhiên Key đòi đi theo nữa nên xe 3 người, cậu không ngại chứ?

_À, không sao nhưng mà mình cũng muốn nói, hôm nay anh ý đòi đưa tớ đi..

_Anh ý? Thiệu Huy ấy hử?

_Ừ, vừa đi thay đồ rồi, vậy....không phiền 2 bạn chứ?

_Không sao! Vậy càng hay, 2 cặp đi cùng chẳng ai ngại cả!

_Ừ, vậy được rồi, mình cúp máy nha, anh ý xuống rồi.

_OK! _Cúp máy.

Huy vừa bước xuống lầu đã thu hút được Như rồi, từ đầu xuống chân toàn là vest đen đẹp quá trời đẹp, kiểu tinh tế sắc sảo, mắt cô không thể rời khỏi hình ảnh tỏa ra hào quang đó, cộng thêm nét đẹp trên gương mặt và vẻ lạnh lùng cần thiết, Huy bây giờ đứng là chẳng ai có thể rời mắt được.

_Nhìn cái gì đấy? Mau đi thôi!

Giọng của Huy làm Như giật mình rớt từ trên mây xuống, con người này quả thật chẳng có tí không khí tốt đẹp nào mà, Như leo theo Huy ra chiếc Lamborghini Huracan HPI Luxury Car Hire

đã đậu sẵn ở đó rồi lái ra khỏi cổng, thấy một chiếc Jaguar F-Type đợi sẵn bên lề, Huy thẳng gáp.

_Ai đấy? Sao lại đỗ xe trước nhà người ta thế này?

_Bạn em đó! _Như nói với Huy rồi lại thò đầu ra khỏi xe gọi í ới _Tiểu Mạg, tụi mình ra rồi nè!

Không để xe bên kia hồi đáp, Huy lại một lần nữa nhắc gọn:

_Ngồi cho đàng hoàng! _Rồi lái xe phóng đi biệt tăm. Tiểu Mạg không tài nào đuổi kịp, thế rồi tình hình bây giờ là...mạnh cặp nào cặp nấy đi.

33. Chương 33

Huy đưa Như đến Swan (shop áo cưới nổi tiếng nhất Việt Nam, cũng là chi nhánh nổi bật của tập đoàn Style chuyên về mảng áo cưới), Huy gọi người quản lý ở đó ra rồi hỏi:

_Đâu rồi?

_Dạ....mời cô cậu vào trong, chiếc váy đã được chuẩn bị sẵn rồi ạ! _Cô quản lí nói rồi cung kính mời Huy và Như vào một căn phòng Vip, trong đó đã treo sẵn một bộ cánh cực kỳ xinh đẹp, phải nói là quá sang trọng, một màu trắng tinh khiết trong thật dịu mắt với phần thân áo mềm mại làm bằng vải lưới mỏng, và phần váy được may xòe trông rất trẻ trung, những viên kim cương, đá quý màu nhỏ được đính như một chiếc thắt lưng dày, thật sự rất là đẹp, Như nhìn không chớp mắt.

_Woaaaa, thật tuyệt....._Cô trầm trồ.

_Đừng có tỏ ra ngạc nhiên như thế, đúng là chẳng có tí tư chất nào, mau vào thử đi!

_Hử? Em sao? Chiếc váy này.....cho em hả? _Như vẫn ngờ ngợ.

_Này! _Huy gọi chị quản lí đang đứng sau lưng _Mau đưa cô ấy vào trong thay đồ đi!! _Huy hối vì không muốn phải trả lời mấy câu hỏi vớ vẩn của Như nữa.

Hoàng Như nhanh chóng được chị quản lí và vài chị nhân viên nữa đẩy vào phòng thay đồ, họ kéo rèm lại rồi bắt đầu lột xác cho cô. Khoảng 30p sau, họ kéo rèm ra, Huy đang đọc báo thì ngược lên nhìn, ĐÓ! Chính xác là đơ trong vòng 5p, nếu chị quản lí không khéo gọi thì hẳn anh nhìn đến mức....xuyên thấu hoặc đổ ghen luôn rồi:

_Cậu Hoàng, xong rồi ạ!

_À.....ừ...._Huy vẫn không muốn rời mắt khỏi cô bạn gái của mình.

Như nhận thấy được vẻ mặt và thái độ...rất ư là kì quặc của Huy, đã bao giờ anh nhìn thẳng (chằm chằm mới đúng) vào cô lâu như thế đâu, chiếc váy này thì đẹp, nhưng không lẽ....vấn đề là do mình không hợp sao?:

_Anh này, bộ.....kì lắm hả?_Cô hơi thiếu tự tin đôi chút.

Sao? Không! Cũng.....tạm....(dĩ nhiên là dối lòng, đẹp quá đi chứ được khổ gì)_Mà...không định làm tóc hả?

_Hở? Tóc? À....cái này.....không biết làm kiểu gì cho hợp, định hỏi xem anh có đặc biệt thích kiểu nào không....

_Nhuộm màu nâu đỏ ấy, rồi uốn phần đuôi xem thế nào!

_Vâng....vậy mời tiểu thư vào trong!_Cô quản lí nghe xong ý Huy liền lôi Như ngược vào trong.

1 tiếng sau Như lại bước ra với mái tóc khác, trông cũng xinh thật nhưng có vẻ không hợp với bộ trang phục cho lắm.

Huy cũng nhận thấy sự đối lập đó, trang phục thì tạo vẻ trang trọng, có phần dịu dàng nữa nhưng tóc thì hơi.....phá cách, nên anh lắc đầu rồi cho thêm ý kiến:

_Nhuộm lại nâu đi, thất nơ hay gì cũng được, sao cho ngậy thơ trong sáng vào đấy!

_Vâng..._Nói rồi lại lôi Như vào trong.

Lại một thời gian trôi qua nữa, Như tiếp tục làm con búp bê bước ra cho Huy nhìn ngắm. Lần này là kiểu để mái uốn nhẹ, phần còn lại thì búi lên một cách vụng về nên nhìn rất tự nhiên và hợp với gương mặt nhỏ nhắn của Như.

Còn lại chỉ là đôi giày nữa thì đúng thật đã hóa thành thiên nga như chính cái tên của shop rồi.....Huy còn không cưỡng lại nổi vẻ đẹp ngây thơ này nữa là ai...trong phút chốc tự nhiên nét lạnh lùng trên gương mặt Huy đã biến mất, trong lòng lại nổi lên một tâm ý không muốn rời cô bé này. Với một hình tượng đã gần như là hoàn hảo như thế, Huy đã giúp Như chọn đôi giày cao gót trắng tinh tươm, trên toàn thân giày cũng đính kim cương (là đôi giày nạm kim cương đắt nhất thế giới với mệnh giá 276.000 bảng (8,7 tỉ đồng) Nhà thiết kế người New Zealand - Kathryn Wilson đã tạo ra siêu phẩm này nhờ sự hợp tác của Sarah Hutchings từ công ty trang sức Orsini Fine Jewellery ở Auckland (New Zealand). Quá trình sáng tạo mất tới nhiều giờ, tỷ mỉ như phẫu thuật do họ phải dùng đến nhíp và loại keo đặc biệt để đính từng hạt kim cương trắng.)

Bây giờ, đáng vẻ hoàn hảo nhất mà anh từng thấy, đẹp hơn bất cứ cô tiểu thư giàu có hay người mẫu nổi tiếng nào, đang đứng trước mặt anh. Huy tự thấy mình đúng là may mắn vì đang có được viên kim cương trong sáng chưa qua mài dũa này, một sắc đẹp rung động lòng người, dù chỉ là một ý nghĩ thoáng qua nhưng cũng đủ để biết tình cảm anh đối với cô gái bé nhỏ này đang dần lớn lên rồi.

34. Chương 34

Sau khi đã quyết định xong trang phục và kiểu tóc rồi, Huy lại lái xe đưa Như đến công ty xe, cho Như tùy ý chọn một chiếc cô thích, mà thật ra mà nói thì, gara ở biệt thự Devil có hơn 16 chiếc đời sự dụng rồi, chưa tính nhà chính của Huy nữa, tổng cộng cũng hơn 25 chiếc, thế mà cứ động là mua, tiền đem đi đốt còn không biết bao giờ mới đốt hết nữa cơ mà. Như cứ đi quanh quẩn nhìn những chiếc xe mát con mắt, từ lúc cô có bằng lái là đã muốn rinh một chiếc về nhà rồi nhưng điều kiện kinh tế thì không cho phép, hôm nay được tận mắt chiêm ngưỡng mấy con xế đáng yêu này thì đúng là đã may mắn rồi, Huy thấy Như cứ đi qua đi lại nhìn mãi mà chẳng đặc biệt chú ý chiếc nào thì anh hỏi:

_Em có thích loại nào không? Màu sắc? Kiểu dáng?

_Ừ thì....mùi trần? Màu....đỏ tươi....đỏ máu í....

_Thế thì....đưa chúng tôi đi xem chiếc lamborghini Veneno Roadster hôm trước!_Huy nghe Như nói nên sức nhớ ra chiếc đỏ hôm nọ anh định mua nhưng lại thích thú hơn với màu của chiếc đang lái nên anh lại thôi.

Chú quản lí ở đây đưa 2 người này đi xem chiếc xe đó. Vừa nhìn thấy nó, Như đã há hốc mồm, kiểu dáng là xe đua, đúng vậy, thuộc loại xe đua, hơn nữa màu sắc còn khá là lạnh, rất thích hợp để.....đưa xe. Như chỉ nghĩ tới chuyện khi xưa, nếu cô sở hữu được chiếc này thì chẳng phải lo thua cuộc nữa.

_Thưa tiểu thư, cô thật rất tinh mắt đấy ạ! Chiếc này là Lamborghini được đưa ra như là một phần kỉ niệm 50 năm của dòng xe này, nó chỉ phí không ít hơn đáng kinh ngạc 4.500.000 \$ làm cho nó chiếc xe đắt tiền nhất thế giới. Và cũng rất Hoàn hảo cho người nghiện tốc độ, nó đã được trang bị một động cơ V12 750bhp do đó cho phép động cơ quá mức này để đạt được từ 0 đến 62mph chỉ trong 2,9 giây. Nó đạt đến đỉnh tại một 221mph ấn tượng với xử lý giống như của một chiếc xe đua, tuy nhiên, nó đã được khéo léo xây dựng để được hoàn toàn con đường pháp lý. Nên khi sử dụng nó tiểu thư và cậu Hoàng đây không cần lo lắng..._Ông chú quản lí giải thích hết mọi ưu điểm riêng của chiếc siêu xe này.

_SAO? 4,5 TRIỆU USD? Sao mà đắt.....

Chưa để Như nói hết câu Huy đã bịt miệng cô lại, ở đâu ra con người cái gì cũng than đắt thế kia, đúng là mất mặt chết mà.

_Lấy nó cho tôi!_Huy quay qua chú quản lí nói nhẹ.

_Vâng!_Ông quản lí cũng đáp lại một cách lịch sự và trao chìa khóa của nó cho Huy.

Còn Huy vừa cầm chiếc chìa đã quăng vào tay Như, cũng chỉ tiết kiệm lời nói hết mức:

_Cho cô!

_Hở? Cho.....cho em....? Anh....nói...nói thật à..?

_Đừng có lấp bắp như thế, nghe mệt quá, chỉ là món quà nhỏ thôi, dù sao em cũng là bạn gái tôi nên với những món quà như thế này về sau sẽ nhiều lắm nên bỏ ngay cái tật lấp ba lấp bắp ấy đi! Nghe chẳng ra làm sao! Còn nữa, bây giờ em tự lái luôn đi, theo tôi đến nhà hàng dùng bữa trưa!

_Vâng...._Đúng là....tuyệt thật...hóa ra quen với người có tiền có của là thế này đây, hèn gì có bao nhiêu cô nàng mơ ước, mình đúng là may mắn mà....Như cười tít mắt vì món quà, tự hứa sẽ quan tâm tới bạn trai mình nhiều hơn, đúng là lạnh lùng khó ưa tí nhưng tóm lại vẫn là tốt (tốt của cô này tính theo vật chất í à??)....

Nhận xe xong Như lái theo sau xe của Huy đến một nhà hàng 5 sao có tên Heaven.....

Ở đây chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo nữa đây.....xem tập tiếp theo nhé...

35. Chương 35

Vừa bước vào nhà hàng, lại một lần nữa Như được chứng kiến sự tôn trọng quá mức mà nhân viên cả già lẫn trẻ đều xếp thành hàng cúi chào Huy:

_Chào cậu chủ!

Huy nghe xong, theo quán tính anh không để ý những chuyện vặt vãnh này nhưng anh cũng dừng lại một chút rồi dặn dò:

_Lần sau chào cả 2 người đi, các người chỉ chào mỗi một khách trong khi anh ta đi với bạn gái của mình à?

_Dạ....chúng tôi sẽ rút kinh nghiệm, chào tiểu thư ạ!_Quản lí ở đó nhận lỗi và một lần nữa cung kính cúi chào Như.

_A....dạ, chào bác..._Như cũng lúng túng chào lại.

Huy lại nhăn nhó:

_Chào cái gì? Đi!

_Hừ, người ta chào thì phải chào lại chứ, phép lịch sự tối thiểu như thế mà cũng không học được à...._Như nói lí nhí.

_Nói cái gì đó?_Huy lườm Như.

_Có...nói gì đâu?_Cô giả ngơ..

_Quản lí!

_Dạ? Cậu chủ cần căn dặn gì ạ?

_Biển, buổi tối, phòng V.I.P!_Huy lại nói không đầu không đuôi.

_Vâng, tôi sẽ cho người chuẩn bị ngay ạ, mà...cậu chủ có muốn cùng dùng bữa với bà chủ luôn không ạ? Hiện giờ bà chủ cũng đang ở văn phòng...

_Mẹ tôi? Ở đây à?_Huy hơi ngạc nhiên một chút. Thật ra bà Đình thường giao nhà hàng này cho quản lí muốn làm thế nào thì làm, vì bà luôn bận rộn với việc của tập đoàn đá quý bên Anh, cả những nhà hàng ngoại quốc khác cũng phải chăm chút nên cứ chạy ra chạy vào nước hoai, ít khi có thời gian thừa uống một tách cà phê hưởng gì lại lo ột nhà hàng nho nhỏ như thế này.

_Vâng....

_Ừm.....vậy báo cho bà ấy một tiếng, nếu có thời gian thì cùng dùng bữa...

_Vâng! À, phòng đã chuẩn bị xong rồi, mời cậu và tiểu thư theo tôi!

Như và Huy đi theo ông quản lí, đến chỗ tấm rèm nhung đỏ, 2 phục vụ kéo chiếc rèm ra, sau chiếc rèm là một bức tường đen cùng với một thiết bị an toàn. Ông quản lí xác nhận dấu vân tay của mình rồi đẩy bức tường sang trái, bức tường chuyển động theo ý ông và dần mở ra một.....thế giới khác. Gọi một thế giới khác cũng không quá tí nào, theo Như, đúng là giống như cánh cửa thần kì của Doraemon vậy, từ một nhà hàng sang trọng bước một bước qua bức tường là đã chiêm ngưỡng được cảnh biển trong xanh,mênh mông rồi Thật đúng là thần kì, Như cứ mãi nhìn ngắm xung quanh, cả không khí ở đây đúng là sáng khoái mát mẻ không gì bằng. Huy đã ngồi xuống từ lâu, thấy Như cứ mãi mê loay hoay với căn phòng này, Huy lại lắc đầu cười thầm, *cứ như nhà quê mới lên thành phố vậy, thật là ngốc nghếch...*:

_Này, ngồi xuống đi! Định đứng đến bao giờ?

_Hử....à....vâng.....Như ngồi xuống mà mắt vẫn không rời khỏi không gian xinh đẹp này được.

_Cậu và tiểu thư muốn dùng gì ạ?

_Hôm nay có gì ngon không?

_Dạ, có món cua hải sản ạ, cua vừa nhập ở Nhật Bản về, rất tươi ngon, và cả Soup tổ yến-càng cua bách hoa, hải sâm, bò bít tết từ loại bò vàng Kobe của Nhật Bản.....

_Hừm.....em muốn dùng gì?_Huy quay sang hỏi Như.

_Em.....muốn ăn sushi hàn quốc...

_Sao?_Hỏi ý kiến cô nàng này quả là sai lầm, sushi hàn quốc? Ở một nhà hàng 5 sao như thế này mà đòi ăn cái món đấy ư?_Món đấy.....ở đây có không?_Huy lại hỏi quản lí.

_Dạ không ạ, nhưng nếu tiểu thư thích thì chúng tôi sẽ bảo đầu bếp mua nguyên liệu về làm...

_Ồ...thôi....không cần phải..._Như đang định nói không cần phải phiền phức vậy, không có cũng không sao, thế mà Huy lại nhảy vào họng không cho cô nói.

_Cứ làm vậy đi, à, mấy món ông nói, mang hết lên!_Huy vừa nói vừa quăng cái menu lên bàn. (láo kinh nhờ?).

_Vâng, xin chờ chút sẽ có ngay ạ!_Ông quản lí từ tốn nhặt lại cái menu trên bàn rồi rời khỏi đó, để lại không gian riêng cho 2 người họ.

Đợi mấy người họ ra ngoài hết, Huy mới lên giọng:

_Này, thôi nhìn khắp nơi như vậy đi, cứ làm như lần đầu vào những nơi như thế này vậy!

_Làm như là sao? Thực sự là lần đầu tiên mà....? Nhưng mà không phải rất đẹp sao, lại còn có cả biển, không khí tốt như thế này....

_Hừ, dù có thực sự là lần đầu cũng không nên tỏ thái độ cho người ta thấy rõ như vậy, lần sau đừng có thế!

_Được rồi...._Như chề môi đáp lại mà đâu biết hành động vừa rồi của mình lại làm lỗi nhịp tim của ai đó_Nhưng mà này, người vừa này gọi anh là cậu chủ, gọi mẹ anh là bà chủ, vậy không lẽ....nhà hàng này cũng là của anh sao?

_Không phải của tôi....

_Ồ...._Như không hiểu sao lại thở phào nhẹ nhõm, có lẽ vì trước đây không biết gì về anh, đột nhiên lại lòi ra quá nhiều thứ mà anh sở hữu, cô cảm thấy ngọt ngào, khi nghe nhà hàng không phải của anh đúng là Như cảm thấy khá hơn tí, chứ không thì chắc lại ngỡ ngàng và sợ cái lắm tiền của này của anh ta.

_Là của mẹ tôi...._Huy tiếp lời của mình.

_Cái....gì?....Lại là....của gia đình anh....?_Cô lại phát hoảng, như đứng hình ấy, lại một lần nữa bị shock, nào là biệt thự, tập đoàn thời trang, tập đoàn đá quý ở Anh Quốc, Siêu thị riêng dành cho nhà anh, bây giờ tới cả nhà hàng.....ôi....đầu cô ong hết cả lên.

_Lại cái thái độ ấy, chẳng ra làm sao...._Huy chán nản.

_Tại....em ngạc nhiên chút thôi mà...._Như tự nhủ bình tĩnh_Nhưng mà, nhà hàng này cũng kỳ lạ thật ý nhỉ? Sao xây cạnh biển được hay thế?_Như đổi chủ đề nhanh chóng.

_Là nhân tạo thôi....

_Hử? Nhân....tạo?

_Tức là giả đấy!_Huy bực bội giải thích_Nhà hàng này được nhà nước trao tặng chứng nhận 5 sao, em tưởng dễ dàng lắm sao? Không những là nơi ăn uống tầm thường như những nhà hàng khác, ngoài thái độ phục vụ khách hàng, món ăn đắt tiền và lạ lẫm thì ở đây chú trọng nhất tới không khí dùng bữa. Những thực khách ở đây chủ yếu là tầng lớp thượng lưu, những món ngon vật lạ họ đều đã dùng qua rồi nên muốn giữ chân họ thì quan trọng nhất là không khí dùng bữa, cũng vì vậy, trong nhà hàng này đã cho xây dựng và lắp những thiết bị tối tân nhất để hoàn thiện vẻ đẹp thiên nhiên nhân tạo này, từ gió biển, mùi hương, hay vị mặn, vẻ đẹp, cát tới vỏ ốc, từ chi tiết nhỏ nhất cũng được tạo thành một cách tinh tế, thế nên này giờ em mới ngỡ là biển thật đấy! Hơn nữa ở đây không chỉ vài cảnh lác đác, mà còn có tất cả cảnh đẹp trên toàn thế giới, Nào là biển, núi, sông hồ, tháp ép-phen, đồng hồ Big ben, hàng cây anh đào ở Nhật, đảo jeju của Hàn Quốc,... tất cả đều có ở đây, bằng nghệ thuật dàn dựng nhân tạo đấy....

Như nghe Huy giải thích mà mắt càng ngày càng mở to, miệng cũng không sao ngậm lại được.....ôi trời, cô đang ngồi trong một nơi đỉnh tới vậy sao....thật không tưởng tượng nổi....Trong khi Như đang thẩm dần những thứ Huy kể thì món ăn đã được phục vụ mang đến, trông thật hấp dẫn và đẹp mắt, đến nỗi vừa nhìn là đã không cầm được nước miếng rồi.

Bò bít tết (thịt bò Kobe)

Soup tổ yến-Càng cua Bách Hoa.

Sushi Hàn Quốc.

Hải sâm.

tôm hùm tươi sống dùng với wasabi của Nhật.

Cùng lúc bác quản lý mang thức ăn vào, bà Đình (mẹ của Thiệu Huy) cũng xuất hiện...

36. Chương 36

_Thưa cậu chủ, bà chủ đã đến rồi ạ!_Bác quản lý thông báo ngay khi bà Đình vừa bước vào cửa.

_Mẹ!

_Ồ...cháu chào bác ạ...._Như lần đầu tiên gặp”mẹ của bạn trai” nên cũng lung túng kéo ghế đứng dậy cúi chào mà không để ý lắm tới gương mặt quen thuộc đang đứng trước mặt mình.

_Con trai!_Bà Đình nhẹ nhàng tiến tới ôm lấy Huy_Lâu rồi chưa về nhà dùng bữa đấy, thế mà lại có hứng thú đến đây à?_Mẹ Huy nói có chút giận dỗi.

_Lâu đâu....chưa tới 1 tháng mà...

_Hừ, vậy mà còn chưa lâu à? Biết thế mẹ không cho con dọn ra ngoài sống....thật hết cách..._Than thở xong bà quay sang Hoàng Như, lúc này cô vẫn đang cúi gằm mặt xuống không dám ngẩng lên nhìn bà.

_À....chào cháu!_Bà mỉm cười thân thiện, một phần vì cũng khá là hài lòng với cô , cô gái đã không ngại bà là một người xa lạ mà giúp đỡ bà, một phần vì buồn cười với thái độ rất chi là nghiêm túc của cô...

_Ồ...bác là...._Sau khi nghe giọng nói quen thuộc của mẹ Huy, cô mới mang máng nhớ ra chút gì đó rồi bạo gan ngược mặt hẳn lên nhìn chằm chằm vào bà Đình._Có...có phải bác chính là...người hôm đó trong siêu thị...không ạ?

_Đúng vậy....là bác!_Bà trả lời từ tốn và ngồi xuống_Con ngồi xuống đi, cả cháu nữa, hãy cứ xem như buổi gặp mặt bình thường mà tự nhiên đi nhé, bác không phải là mẹ chồng khó tính như trên phim truyền hình đâu nên cháu không cần căng thẳng..._Bà hiểu được tâm lý của một người con gái phải gặp mặt mẹ của bạn trai mình nên đã lên tiếng động viên Như.

_Dạ...._Như khi biết bà là mẹ Huy, cũng vì quen biết sơ từ trước nên cô cũng đỡ căng thẳng phần nào.

_Con trai, chẳng mấy khi quen được bạn gái xinh đẹp lễ phép như thế này mà chỉ toàn gọi những món tầm thường này là sao? Chẳng biết chăm sóc người ta tí nào cả, hèn gì bao nhiêu cô trước đây đều bỏ con mà chạy cả...._Bà Đình trách. (Trước đây, khi bà có dịp vào Style thăm chồng và Huy thì gặp Mã Tiểu Trân, bà thấy cô cũng lạnh lẽo và con nhà trí thức, lại giỏi giang nên bà đã cấp con bà với cô ấy, song Huy vì không có đối tượng nên cũng làm theo lời mẹ mình hẹn hò với Trân, nhưng mối tình này cũng chỉ đơn phương theo phía cô gái kia thôi, còn với Huy, anh chẳng có tí rung động nào. Có lẽ chưa làm được gì đã chia tay, Huy lại tỏ tình với Như trước mặt mình nên Trân đâm ra bất mãn, từ một nàng công chúa hiền lành trở nên ích kỷ và âm mưu toan tính hại người như vậy, biết được mọi chuyện lúc đó bà Đình cũng không ngờ Trân là cô gái như vậy, bà rất thất vọng. Nhưng bây giờ, bà thấy được Huy chọn một cô bé dễ thương như thế này làm bạn, bà rất mừng cho con trai).

_Những món này...là quản lý của mẹ giới thiệu đấy chứ?_Huy không quan tâm mấy với những chuyện lo lắng, chăm sóc trai gái này.

_Con thật là....còn đồ cho nhân viên của mẹ à? Không biết xấu hổ, con quen người ta mà chẳng tí chăm sóc hỏi han nào thì thử hỏi có đứa con gái nào dám lại gần con không hả?

_Có cô ấy đấy thôi?

_Nói chuyện nghiêm túc với con thật hao hơi tổn sức! À, cháu...tên gì ?

_Dạ...cháu tên Hoàng Như ạ!

_Ừ, thế cháu còn là sinh viên hay đã đi làm? Làm nghề gì?

_Mẹ hỏi từ từ thôi, làm cô ấy lúng túng lên thì không biết xảy ra chuyện gì nữa đâu đấy!_Huy bắt đầu cắt miếng bít tết.

_Không cần con quan tâm.....ngồi yên mà ăn đi!

_Dạ....cháu...cháu đã đi làm rồi ạ, cháu 20 tuổi, là...tìm...là...nhân viên của bộ phận thiết kế trong tập đoàn thời trang Style ạ..

_Ồ...ra là nhân viên của chỗ Huy nó làm....thế cháu quen với Huy từ bao giờ thế?

_Dạ....được 1 tháng rồi ạ...

_1 tháng? Vậy là từ khi con chuyển đến biệt thự sống ấy à?_Bà lại quay sang hỏi Huy.

_Vâng....hơn nữa, cô ấy đang sống cùng con..._Huy vừa nói vừa đưa đĩa bò đã cắt nhỏ cho Như_Em ăn đi này, mẹ hỏi gì thì cứ từ từ mà trả lời, nếu cứ hỏi gì trả lời ngay thì suốt bữa nay em sẽ chẳng ăn được tí gì đâu.....

Như nhận đĩa thịt từ tay Huy rồi nhỏ nhẹ_Vâng...

_Coi kìa....con cứ làm như mẹ là dì con ấy, nuôi con cực khổ bao nhiêu năm trời, cắt được tí thịt bò thì nhường ngay cho bạn gái, thật uống công mà...

_Vậy....bác dùng nhé?_Đang định ăn tí đã xoa dịu cái bụng đói sáng giờ thì bà Đình nói như thế nên đành phải nhường lại đĩa thịt ngon mắt này, ai dám ăn nữa khi nghe “mẹ chồng tương lai” ca cẩm bạn trai như thế chứ?

_À không, cháu cứ dung đi, bác chỉ nói thẳng con này thôi...._Bà Đình nhận ra mình làm Như khó xử nên cũng tránh chuyện đưa con không nghe lời này đi, lảng sang chuyện khác._Mà....chuyện sống chung là thế nào?

Để tạo cơ hội cho bạn gái thân yêu của mình “măm”, Huy đã tự mình nói ẹ nghe:

_Con bảo cô ấy dọn đến đây! Mà mẹ không ăn gì à?

_Ồ....để tự mẹ gọi được rồi!..._Như cháu ăn ngon miệng nhé!_Bà Đình ngưng lại điệp khúc hỏi han của mình rồi gọi quản lý_Quản lý Trần, cho tôi mì Ramen...

_Vâng, bà chủ đợi chút sẽ mang lên ngay ạ!

_Như, cháu muốn dùng kem không?

_Ở đây...cũng có kem ạ?

_Tất nhiên rồi!_Bà Đình cười tươi

_Thưa tiểu thư, kem ở đây có nhiều loại, nhưng ngon nhất là kem Opulence Sundae vàng ròng, thành phần của nó gồm có kem đậu vani Tahitian, chocolate Amedei Porcelana, chocolate Chuao, trái cây, nấm, bánh hạnh nhân anh đào, trứng cá muối Grand Passion, vàng lá 23 carat, hơn nữa hạt cacao được sử dụng để làm chocolate được thu hoạch từ Venezuela._Quản lý Trần giới thiệu sơ.

_Ồ...._Như cố kìm nén cảm xúc tới mức kinh khủng nhất, má ơi, ở đâu ra món kem có cả vàng ròng thế kia????

_Vậy cháu dùng thử nhé! Mang cho tôi 2 phần!

_Vâng!

Chẳng lâu sau quản lý đã cho phục vụ mang lên, món mì Ramen và Kem Opulence Sundae thật hoành tráng.

Kem Opulence Sundae vàng ròng.

Mì ramen nhật bản.

37. Chương 37

Cứ như thế buổi gặp mặt mẹ chồng tương lai trôi qua một cách suông sẻ. Cho tận tới lúc lên xe ra về, bà Đình vẫn vui vẻ trò chuyện và luyên tiết không ngừng, đúng là may mắn có một không hai, mẹ Huy rất ít khi chịu ngay một cô gái mà anh quen, nhưng việc Như và mẹ mình quen biết trước với nhau cũng làm Huy không ngạc nhiên, với tính cách của mẹ anh, thế nào cũng tìm mọi cách gặp gỡ và thử Như rồi, mà với tình hình hiện giờ thì chắc cô gái này đã vượt qua được thử thách rồi, hơn nữa còn làm mẹ anh thích thú vô cùng. Lúc ra về, mẹ anh còn căn dặn:

_Nhớ khi rảnh thì về nhà dùng cơm, lúc này ba con cứ nhốt mình trong phòng đọc sách, sức khỏe cũng không tốt như trước, nếu ông ấy nghe tin con kiếm được một nàng công chúa tốt như thế này thì chắc hẳn cũng muốn gặp đây, cho nên con chọn ngày nào đó rồi đưa Như về nhà ăn bữa cơm với ông ấy, biết chưa?

_Con biết rồi...

_Vậy Như, hẹn gặp cháu sau nhé!

_Vâng, chào bác cháu về ạ!_Như lễ phép cúi đầu chào rồi vào trong xe.

_Đi cẩn thận !

Huy và Như sau buổi gặp mặt thì về thẳng biệt thự, Như tắm rửa sạch sẽ xong thì tiếp tục may sản phẩm chưa kịp hoàn thành của mình, Huy thì cũng không rảnh rồi gì hơn, anh theo lịch hẹn phải đi gặp và ký tận 5 cái hợp đồng lớn, mà anh thì chẳng bao giờ tự ép mình làm việc quá sức, nên gọi điện cho thư ký dời 2 hợp đồng lại chiều mai. Trước khi đi làm việc, anh vẫn không quên dặn dò quản gia:

_4h30 mà cô ấy vẫn còn làm việc thì đừng làm phiền mà hãy đi đón con bé kia giúp đi nhé!

_Ý cậu là Tiểu Na?

_Còn ai ngoài nó nữa, thôi, tôi đi trước đây!

_Vâng, cậu chủ đi cẩn thận ạ!

Theo lời Huy dặn, đúng là Như tập trung làm việc đến mức quên cả ăn, nên quản gia đã tự mình đi đón Nana rồi làm thức ăn cho cô bé ăn, theo dõi bài tập rồi kể chuyện cho cô bé nghe, dặn cô bé không được làm phiền Như rồi để cô bé ngủ luôn. Huy làm việc tới 11h khuya mới về tới nhà, anh mệt mỏi lao ngay lên giường rồi như chợt nhớ ra chuyện gì đó, anh gọi quản gia lên và hỏi:

_Cô ta sao im lặng vậy?

_Dạ? À, tiểu thư Hoàng Như làm việc từ trưa đến giờ, còn bé Na thì đã ngủ rồi ạ, cậu chủ có cần tắm không? Tôi pha nước nóng cho cậu nhé?

_Được rồi, nhanh lên đây, tôi ra ngoài dạo một chút sẽ vào..._Huy nói rồi nói lỏng cà vạt, định đi ra khu vườn của mình ngồi một chút, nhưng chẳng hiểu sao chân lại mang anh tới....trước cửa phòng của Hoàng Như, anh nghĩ ngợi gì đó một chút rồi mới gõ nhẹ vào cửa:

_Này....tôi....vào đây nhé?_Huy nói nhỏ rồi cũng tự nhiên mà đẩy cửa vào, quả nhiên là không khóa, cái tính cô nàng này nào giờ vẫn vậy, chẳng biết tự bảo vệ mình gì cả, nhờ đâu có ai tâm niệm xấu xa vào phòng thì biết làm sao. Huy vừa nghĩ vừa bước vào trong rồi đóng cửa lại, anh ngồi lên giường cô, đôi mắt không thể dời sang chỗ nào khác mà chỉ nhìn vào mái tóc và gương mặt cô, thật là một nét đẹp trong sáng....chỉ là một cô gái bé nhỏ, mà lại có thể có nghị lực kiên cường tới như thế, làm việc không biết mệt mỏi và còn yêu công việc như người thân của mình, rồi anh lại nhìn những chiếc áo mùa Valentine mà cô may, tuy hơi vụng về một tí vì may tay, nhưng cũng là những kiểu rất mới lạ và phù hợp với cặp tình nhân, đúng là một nhân tài hiếm có, trẻ như thế mà đã có nhiều ý tưởng tốt rồi, nếu cô tiếp tục học nâng cao về chuyên ngành này thì tương lai chắc chắn sẽ là một nhà thiết kế sáng giá hái ra nhiều tiền của tập đoàn anh chứ không đùa. Nhưng nhìn này,gương mặt cô đã ốm đi nhiều, dù 1 tháng nay sống với anh, ăn không ít món ngon vật lạ và bổ dưỡng nhưng lại chẳng thấy tròn ra, mà ngược lại còn xanh xao thấy rõ, chỉ khi trang điểm trông cô

mới đỡ nhột nhột thôi, anh nghĩ có lẽ mình nên bỏ ra ít thời gian tắm bồn và đi chơi cùng cô chứ không nên cứ lôi cô đi khắp chỗ này đến chỗ khác mà toàn vì công việc. Anh quan tâm cô, muốn chăm sóc cô nhiều hơn nhưng mà không dám, bởi anh nghĩ mình không thể động lòng trước một cô gái nào nữa, mà chẳng qua anh muốn bù đắp những thiệt thòi trước nay cô phải chịu vì anh thôi. Quá khứ mà trước nay anh luôn che giấu, thực ra, tai nạn giao thông mà ba mẹ Như gặp hồi trước anh thấy mình cũng có lỗi, tuy lúc đó anh chỉ là một đứa trẻ, nhưng cũng không thể chối bỏ trách nhiệm của mình, tình hình lúc đó, anh cùng về với bà của mình, nhưng làm rơi quả bóng trên tay nên anh chạy theo để nhặt lại mà không để ý rằng mình đang băng qua đường mà đèn xanh dành cho người đi đường chưa bật, cũng vì thế mà 2 vợ chồng đang lái xe trên đường phải tránh anh, tông hẳn một cái mạnh vào tóa nhà gần đó, còn bà Huy trong lúc chạy theo anh vì sợ anh gặp nguy hiểm cũng đã bị một chiếc xe tải đụng trúng, bây giờ vẫn còn là người thực vật nằm trên giường bệnh. Hai vợ chồng đó vì anh mà chết, anh là lý do khiến cô phải bơ vơ một mình sống một cách khó khăn cùng đứa em gái mà không có tình thương của ba mẹ, nên anh chọn cô, không chỉ là để bù đắp mà còn muốn cô trở thành một phần cuộc sống của mình, mọi thứ tốt đẹp anh muốn cho cô anh đều sẽ cố hết sức cho đi, chỉ mong cô đừng bao giờ hận anh, anh đã dõi theo cô từ rất lâu, biết được cả hoàn cảnh khó khăn khi cô phải đua xe để kiếm tiền nuôi sống mình và đứa em, anh biết hết tất cả, nhưng cô giấu, nên anh cũng vờ như không biết. Anh muốn trước khi bày tỏ tình cảm của mình, phải tạo được cho cô cảm giác an toàn khi ở bên anh, không phải ỷ lại vào anh và anh phải đầu tư cho cô để cô tiếp tục theo đuổi ước mơ trở thành một nhà thiết kế xuất sắc như cô mong muốn, tới khi cô thành công thì anh sẽ nói hết tất cả cho cô biết, cả quá khứ và tình cảm bấy lâu anh dành cho cô mà cố kìm nén. Anh vuốt lại mái tóc của cô, thật mượt mà và có cả mùi hương rất dễ chịu, anh nhẹ nhàng hôn lên trán cô rồi bế cô nằm lại chỉnh tề, đắp chăn cho cô rồi gom hết những bộ áo đặt lên bàn, nhưng đồng thời anh vẫn nhớ ra, hình như cô vẫn mãi làm việc rồi ngủ quên mà chưa ăn uống gì, không thể cứ như thế được, anh lấy chiếc đồng hồ báo thức đặt 15 phút sau rồi để ngay bên cạnh Như, đồng thời về phòng dọn đồ quần gia:

_Chờng nào cô ấy tỉnh dậy thì bảo cô ấy xuống ăn tối, có hỏi ai đặt đồng hồ báo thức thì cứ bảo bà đã đặt!

_Vâng, tôi biết rồi! Nước nóng đã chuẩn bị xong, cậu có thể tắm rồi ạ!

_Được rồi, mau xuống dưới làm chút gì cho cô ta ăn đi! Còn nữa, nếu cô ta cần gì thì bảo sáng mai hãy nói, đừng làm phiền giấc ngủ của tôi!

_Vâng, tôi hiểu rồi ạ! _Quần gia nói rồi rời đi, đóng cửa phòng lại cho anh.

Huy tắm xong rồi cũng lên giường đánh một giấc hân hoan sau khi làm việc mệt mỏi.

38. Chương 38

Ngày hôm sau, Như và Huy chuẩn bị thật gọn gàng rồi mỗi người lái một chiếc xe đi thẳng đến nơi tổ chức hôn lễ. Như và Huy bắt tay chào hỏi một vài người có tí tiếng tăm trong giới thương lưu, đặc biệt là chú rể, Key cũng là một trong số những doanh nhân trẻ tuổi rất thành công trong giới thương nghiệp, Huy đứng lại nói vài câu chúc mừng, còn Như thì vào phòng chuẩn bị của cô dâu để xem Tiểu Mạg xinh đẹp như thế nào, nhưng thật lạ, Tiểu Mạg vẫn còn chưa mặc cả đồ cưới, mà còn có vẻ rất lo lắng. Thấy vậy Như mới bước vào trong, chào mẹ Tiểu Mạg rồi hỏi thăm:

_Có chuyện gì thế? Sao giờ mà cậu còn chưa thay váy cưới?

À....Như...tớ....trang phục của tớ bị đổ nước ngọt vào rồi, hiện giờ lại quá gấp gáp không thể tìm được bộ nào thật đáng hoàng để thay thế....bây giờ không biết phải làm sao nữa....nếu hi vì chuyện này mà bắt khách mời phải chờ thì thật thất lễ, ngoài sảnh bây giờ toàn là đối tác lớn, không được có bất cứ sai sót nào... Tiểu Mạg nói ra tâm trạng và suy nghĩ của mình cho cô bạn thân nhất nghe.

_Sao lại bất cẩn thế...

_Mình có muốn vậy đâu, là khách mời vào thăm làm đổ lên mà..

_Thật là....._Như sức nhớ ra_Tiểu Mạng này.....không chừng tớ có thể giúp cậu đấy!

_Thật sao?_Cô bạn mừng rỡ.

_Đúng vậy, mình có thiết kế thử một bộ váy cưới, cũng không phải sắc sảo hay quý giá gì nhưng.....trông chắc cũng không tệ đâu!

_Nếu thật vậy thì tốt quá, thiết kế của cậu thì tớ không sợ sẽ không đẹp rồi, nhưng bây giờ cậu có thể....về nhà lấy nó không?

_Còn quá ít thời gian, bây giờ tớ về nhà lấy thì cũng được thôi, nhưng có phóng nhanh hết mức cũng không tài nào tới kịp trong vòng 15 phút, ít nhất cũng phải 1 tiếng sau mới tới kịp.....

_Không sao đâu!_Key và Thiệu Huy bước vào trong sau khi nghe được cả câu chuyện, Huy_Em cứ về nhà lấy, anh có thể giúp em kéo dài thời gian, nhưng không được quá 1 tiếng đâu đấy!

_Vậy được, cảm ơn anh!_Như mỉm cười cảm ơn Huy rồi ngay lập tức chạy nhanh đi.

_Nhưng cẩn thận với quần áo của em đấy!_Huy nói với theo.

_Em biết rồi mà!_Như quay lại đáp ời rồi tiếp tục.....cắm đầu chạy.

_what happened?_Key không hiểu tình hình cho lắm, vì anh cũng chẳng rành tiếng Việt là mấy, dù đã học qua giao tiếp nhưng tiếng Việt thực sự rất khó nhớ.

_Oh, Key, I'm so sorry....

_Why?

_My wedding dress

_Your wedding dress? What happened to it?

_It was dirty...

_Why dirty?

_Freshwater....of guests...

_So now what to do?Going to be married now...

_Nothing, I will help!_Huy lên tiếng.

_Is it true?_Key mừng rỡ_Thank you very much!

_Your we e....So, I went out, two people can not go out, OK?_Huy dặn dò.

_O...OK!_Tiểu Mạng trả lời, trong lòng lại trở nên lo lắng, không biết Huy làm sao xử lý cái đồng khách mời phiền phức ở ngoài đây...

Trước sau gì cũng đã trễ giờ 15 phút, mà đối với lũ người này, thời gian của họ luôn quý giá nên đã bắt đầu xì xào và có những lời nói không mấy hay ho.

Mà cách xử lý tình huống phiền phức này thì Huy có thừa kinh nghiệm, anh đi thẳng lên sân khấu và giật lấy chiếc micro của MC, tăng hắng vài tiếng ồn định tiếng ồn bên dưới rồi bắt đầu kế hoạch câu giờ:

_Im lặng và nghe rõ! Không cần giới thiệu các vị cũng biết tôi là ai, nên không phải phí lời, bây giờ, trước khi đám cưới được cử hành, tôi có vài lời muốn nói với các vị doanh nhân ở đây.....Tập đoàn của chúng tôi định có một vài hợp đồng nho nhỏ muốn tìm đối tác thật lí tưởng.....

Huy cứ thế mà nói về vấn đề công việc, không phải vì không còn đề tài nào để nói, mà là đối phó với những người này phải đánh trực tiếp vào tâm lý của họ, một hợp đồng nhỏ đối với tập đoàn của anh không đáng gì, nhưng đối với những người luôn muốn bắt tay với tập đoàn lớn như của anh quả thật là một cơ hội lớn hiếm có. Cũng vì thế cho nên cơ hội này không thể nào bỏ qua một cách dễ dàng, suy cho cùng cũng là vì tham vọng mà ra, muốn hợp tác với họ, hừ, thật nhảm nhí, không có năng lực mà còn dám mơ mộng tới việc này, nhưng không sao, Huy cũng không phải là giúp không công, thực ra mà nói, giúp Key cũng là tạo

một điều kiện hợp tác mới đối với tập đoàn của Key, vừa may mắn là tập đoàn của Huy đang định mở thêm một công ty ở Canada, một chi nhánh lớn phân phối sản phẩm thời trang đặc quyền của Style, mà Key lại sở hữu một Tập đoàn vải may mặc thượng hạng có tiếng trên thế giới, cũng xếp thứ 3 chứ không phải hạng tốp riu như mấy gã ngồi dưới này, cho nên một mũi tên trúng 2 đích, vừa có cơ giúp được Hoàng Như và bạn thân cô kiếm thêm điểm hoàn hảo, vừa có cơ hội tuyệt vời ới làm ăn tốt có một không hai này.

39. Chương 39

Huyền thuyên một hồi cuối cùng Huy cũng thấy Như mang được chiếc áo cưới đến, anh ngay lập tức gạt phắt những kẻ này sang một bên chỉ bằng một câu nói ngắn gọn và súc tích:

_Tôi muốn nói gì đã nói xong, chuyện còn lại xem biểu hiện của mọi người, sân khấu này nhường lại cho cậu!_Huy quăng chiếc micro lại cho chàng MC rồi đi tìm Hoàng Như ngay.

Như thì vội vã mang chiếc áo cưới của mình vào phòng chờ của cô dâu, đưa chiếc áo cho Tiểu Mạg, cô nói thêm:

_Cái váy này mình làm vốn dĩ là để mình mặc trong lúc về nhà chồng, nhưng cậu lại kết hôn trước mình nên hôm nay mình tặng cậu luôn, coi như quà cưới nhé!_Như nói rồi rời đi.

Tiểu Mạg thầm cảm ơn cô bạn thân nhất của mình, lúc nào gấp gáp cần giúp đỡ, Như luôn là người đứng ra giúp cô, có một người bạn như thế, cả cuộc đời này cô đã rất mãn nguyện rồi. Và bộ áo cưới màu hồng phấn này cũng rất đẹp, tuy không có đính kim cương đá quý như bộ được đặt trước của Tiểu Mạg nhưng vẫn bắt mắt không thua gì chiếc áo đó, quan trọng nhất là Hoàng Như đã may nó nên cô nhất định phải mặc. Tiểu Mạg thay trang phục nhanh chóng rồi bước ra với sự dịu dặt của cha mình, đến trước mặt cha sử và nắm lấy tay của Key, cô vẫn tự hào và thầm cảm ơn cô bạn của mình. Thực ra, gia thế nhà Tiểu Mạg cũng không phải là nhỏ, cả bên gia đình của Key cũng thế nên khách mời hôm nay có cả những tiểu thư giàu có luôn thích soi mói nữa, nhưng bộ váy quả thực chiếm được thiện cảm của mấy nàng vì vẻ đẹp trong sáng và dịu dàng, thướt tha.

_WOAAA, nè, bỏ thấy không, bộ váy đó đẹp thiệt nha....

_Ừ, trông có hơi đơn giản tí mà hông hiểu sao nhìn tổng thể thì tuyệt!

_Ai thiết kế bộ này vậy nhỉ? Sắp tới có buổi dạ hội doanh nhân thế giới tổ chức ở LonDon, tớ cũng muốn mặc mấy bộ dạ hội tựa tựa bộ này, đơn giản mà đẹp quá trời à!

_Hay tí nữa hỏi cô dâu thử đi, tớ cũng muốn đặt một bộ, xinh phết!

_Được đó, tớ cũng thích!_Đó là những phản hồi của.....vô số tiểu thư, chỉ có vài cô ghen tị một cách chật vật thì mới có vài lời khó nghe kiểu như_ Xời, tưởng đẹp đẽ gì, hóa ra một hạt kim cương cũng không có, thế thì tôi mua một trăm bộ như thế cũng còn được...

Như nghe cũng rất thích, tuy có khen có chê nhưng đa số đều ý kiến tốt nên không sao, mà cũng phải công nhận, đáng cao như Tiểu Mạg, lại không quá gầy mà mặc bộ váy này thì quá hợp, Như mừng thầm vì cuối cùng cũng không có chuyện gì đáng tiếc xảy ra cho tới cuối buổi lễ. Tham dự xong với tư cách là dâu phụ, Như cũng thở phào, cứ sợ mình sẽ có gì đó bất ổn, nhưng cũng may mỗi lần lo lắng nhìn xuống dưới là Huy lại mỉm cười nhìn cô, không biết có phải động viên không nhưng Như vẫn thấy bình tĩnh lại được một tí. Sau buổi lễ là dịp chụp hình với cô dâu, chú rể, mấy cô nàng tiểu thư cứ nhân dịp này mà sấp sấp vô Tiểu Mạg hỏi thăm về chiếc váy:

_Lục tiểu thư, cô nhờ ai thiết kế chiếc váy này vậy? Cho tôi biết với được không?

_Cho tôi biết nữa, nhà thiết kế nào vậy?

_Lục tiểu thư, nếu có thể cho tôi card của cô ấy luôn nha, tôi rất muốn có một bộ giống cô đó!

Wait, please! Key mỉm cười ngượng nghịu can ngăn mấy cô nàng....làm quá trớn này, sau khi tiếp khách thì bản thân chú rể cũng thấy mệt, huống gì cô dâu, thế mà Key cứ thấy mấy nàng bay vào hỏi tới tấp khiến Tiểu Mạng đứng còn không vững, phải nhờ Key đỡ_Are you ok?_Key ân cần hỏi cô dâu của mình.

_I'm tiring....._Tiểu Mạng sắc mặt trở nên xanh xao một chút đáp lại.

_Do you need a break?_Key vừa nói vừa kéo chiếc ghế gần đó lại gần Tiểu Mạng ngồi xuống._Sit down!

_Lục tiểu thư, xin lỗi làm phiền nhưng mà cô có thể cho chúng tôi cách liên lạc với nhà thiết kế đó không?_Mấy nàng vẫn quyết liệt hỏi thăm không bỏ cuộc.

_À....nếu là nhà thiết kế của bộ váy này....cô ấy là dâu phụ của tôi....bạn gái của cậu Hoàng tập đoàn Style...._Tiểu Mạng nghĩ đây cũng là một cơ hội tốt cho Như có được thêm danh tiếng nên cô cũng không ngần ngại nói cho đám nhóc loi nhoi này biết.

_Saooo? Bạn gái của.....anh Huy á? Tức là cái cô mặc bộ váy dâu phụ trắng trắng kia à?

_Đúng vậy.....các cô có thể đến chỗ cô ấy xin cách liên lạc...

Chưa đợi Tiểu Mạng nói xong nguyên đám đã kéo ngay sang chỗ Huy và Như đang đứng.

_Mệt lắm à?_Huy hỏi Như.

_Không mệt, chỉ có hơi căng thẳng tí thôi....._Như nhấp một ngụm rượu vang, mỉm cười đáp.

_Cái váy đó....em tự thiết kế rồi may đấy à?

_À...đúng vậy, trông rất hợp với Tiểu Mạng đúng không?_Như mãn nguyện.

_Không!

_Sao...sao thế?

_Nó hợp với em hơn đấy! Nghe nói em làm nó để mặc khi về nhà chồng à?

_Vâng...._Như nghe Huy nói hợp với mình hơn đã bắt giác đỏ mặt, nốc một hơi hết luôn ly rượu.

_Đừng có uống nhiều quá, không lại lải nhải lung tung thì mệt!_Huy cướp lấy ly rượu trên tay Như để ra chỗ khác_Em...cũng có khiếu thiết kế váy cưới đấy, có định làm một bộ sưu tập không?

_Không đâu.....thời gian đâu mà làm chứ, việc ở công ty còn chưa đâu vào đâu cơ mà...._Như nói với vẻ tiếc nuối.

_Nhưng chung qui thì cũng muốn làm chứ gì?

_Vâng...em cũng thích có một bộ sưu tập của mình mà...._Như chu mỏ nói, điệu bộ như con nít thật đáng yêu.

Huy không thể nào cưỡng lại nổi sự cuốn hút đó, liền đưa tay ra định xoa đầu cô thì nguyên cái đám tiểu thư loi choi đó lại bay sang. (lũ phá đám, hức).

_Này, cho hỏi cô có phải là người thiết kế bộ váy của Lục tiểu thư hôm nay không?

_Hử? À...vâng....là tôi....nhưng, có chuyện gì sao ạ?

Huy tự nhiên thấy khó chịu một chút, phần vì bị ngắt cảm xúc, một phần khác là vì cách nói chuyện quá ư là tôn kính của Như, anh ghé sát tai Như nói nhỏ:

_Đừng có lễ phép như vậy, ở đây chẳng ai có đủ tư cách khiến em phải tôn trọng đâu, nói chuyện kiêu kỳ một chút đi, có khí chất một chút!

Như vừa nghe Huy nói xong, cô chỉnh ngay lại dáng của mình và mỉm cười lạnh (một cách ngượng nghịu).

_Vậy có thể cho tôi đặt một bộ do cô thiết kế không? Chúng tôi muốn có một bộ dạ hội thật sang trọng, bao nhiêu tiền không thành vấn đề!

_Này, các cô là ai mà tự nhiên lại đến đây ăn nói nhảm nhí thế?_Huy bực bội lên tiếng.

__Anh Huy! Em là...

__Khoan đã, tôi không có hứng thú để biết các cô là ai, nhưng muốn bạn gái tôi thiết kế cho các cô à? Lý do?

__Nhưng...không phải...cô ấy cũng đã thiết kế một bộ cho cô dâu rồi còn gì? Vậy thì tại sao không thiết kế cho tụi tôi được chứ!

__Vì 2 người họ là bạn thân....không phải ai muốn mặc đồ bạn tôi thiết kế thì được ngay đâu...

__Vậy...phải thế nào mới được chứ?

__Đơn đặt hàng giải quyết riêng từng người và giá ồi thiết kế phải tới Triệu đô, các cô mua nổi không?

__Sao....sao đắt vậy? Cô ấy....là nhà thiết kế nổi tiếng hay gì à?

__Tất nhiên rồi, cô ấy là nhân viên thiết kế giỏi nhất của tập đoàn Style chúng tôi, nên muốn có thiết kế của cô ấy, các cô phải bỏ ra không ít đâu!

__Vậy...cũng được thôi! Nhưng phải thiết kế một bộ dạ hội tôi mặc trông đẹp thật đẹp đấy!

__Không tin tưởng thì đừng có đặt! __Huy nói rồi kéo tay Như đi.

Mấy nàng nhìn nhau ra hiệu một hồi rồi mới chạy theo chặn 2 người này lại:

__Tụi tôi sẽ đặt, cho chúng tôi số điện thoại của cô đi!

__À....được... __Như thấy mấy cái nháy mắt của Huy nên đành làm theo lời anh, hy vọng không có chuyện gì xảy ra.

__À, buổi tiệc mà chúng tôi sẽ dự là businessman's world, rất nhiều người sẽ tham dự nên chúng tôi muốn một bộ cánh thật tuyệt, cô giúp chúng tôi nhé?

__Được thôi, hoàn thành tôi....sẽ báo giá! __Như nói.

__OK __ Họ nói rồi rời đi.

Đợi những tiểu thư đó đi khuất, Như mới nhú mày lại, nhăn nhó hỏi Huy:

__Nè, cái buổi tiệc đó...nghe ra hoành tráng lắm, nếu em làm không tốt thì...

__Nhất định phải làm được! Đây là cơ hội tốt để em đưa danh tiếng của mình đi lên, và cả danh tiếng của tập đoàn anh nữa, danh hiệu nhà thiết kế nổi bật đó, em cũng muốn đúng không? Vì vậy hãy làm cho tốt! __Huy bảo __Tôi đặt hết niềm tin vào em rồi đấy! Buổi tiệc ấy, em cũng tự thiết kế ình một bộ đi, đi dự luôn cùng anh!

__Sao? Sao lại...đi dự cùng?

__Buổi tiệc của doanh nhân thế giới, gia đình anh cũng sẽ tham gia, cho nên em cố gắng vun đắp tình cảm với anh đi. __Huy nói rồi cười một cách....sồn tóc gáy.

40. Chương 40

Hôm nay là tới hạn Như phải nộp những chiếc áo mẫu vụng về của mình cho Huy xem, cô nhét hết tất cả 5 mẫu thiết kế của mình vào một chiếc giỏ xách rồi mang đến công ty. Quen Huy được gần 2 tháng rồi, Như cũng dần quen với cung cách cư xử của Huy và không làm những chuyện khiến anh phải bực mình nữa, con người của Như bây giờ cũng rất khác trước, đi đứng có phần dịu dàng hơn, ăn nói cũng đã tinh tế hơn và quan trọng là cô đã học được cách đối phó với những cô nàng cứ kè vai đi bên Huy và liếc ngang liếc dọc mình. Như đi thang máy lên tầng trên cùng (phòng làm việc của Huy ở đó), thấy cô đến, thư ký của anh chàng cầm điện thoại lên thông báo:

_Phó chủ tịch, cô Hoàng Như muốn gặp ngài!

_Có chuyện gì?

_Cô ấy bảo muốn gặp để cho ngài xem sản phẩm mùa Valentine!

_Cho vào đi!

Vâng! Cô thư ký gác máy rồi quay sang Như_ Mời cô vào!_ Nàng vừa nói vừa mở cánh cửa văn phòng của Huy cho Như.

Đúng là một nhân viên cao cấp có khác, nhìn cách nói chuyện dịu dàng của cô ấy với Thiệu Huy thì đã biết có tình ý rồi, nhưng đối xử với Như cũng rất lịch sự nhẹ nhàng chứ không phải như mấy con người hay ghen tị vớ vẩn dưới kia. Như bước vào trong đã không để ý đến Huy đang làm gì rồi, cô chỉ chăm chú nhìn thiết kế phòng làm việc thôi, thật đẹp! Bởi vì là tầng trên cùng, và lại xung quanh không có bức tường nào mà chỉ toàn lắp kính trong suốt mà thôi, từ đây có thể nhìn xuống dưới quan sát được bao quát, nếu về đêm thì chắc hẳn là khung cảnh sẽ lung linh lắm đây.

Em hèm! Huy ho một cách cố ý_ Làm gì mà đứng bất động ở đây vậy?

Hở? Không....ngắm phòng làm việc của anh một tí thôi! Cả 2 đã thân hơn một tí nên Như cũng tự nhiên hơn trong cách nói chuyện, không phải dè dặt như trước kia.

Ngắm? Lần đầu tiên em vào phòng làm việc của đàn ông đấy à? Và lần nào vào cũng ngắm như thế? Huy tỏ vẻ không hài lòng, nhưng vẫn nhận lấy những mẫu thiết kế từ Như.

_Em có bao giờ vào mấy phòng làm việc của sếp đâu, cho nên được vào phải ngắm cho kỹ chứ sao, để sau này còn ba hoa với bạn bè! Nhưng mà, cái cô thư ký ban nãy đã làm việc với anh được bao lâu rồi nhỉ?

_2 năm, từ khi anh vào công ty làm việc, có vấn đề gì à?

Có chứ....hình như cô ấy thích anh thì phải? Như hỏi một cách hứng thú, có phần thăm dò.

_Rồi sao?

_Sao là sao? Không lẽ anh biết rồi hả?

_Người thích anh trên đời này không thiếu, tại sao phải ngạc nhiên?

_Thì cũng đúng...nhưng mà cổ lúc nào cũng làm việc kề cận bên anh, sớm muộn thế nào cũng phát sinh vấn đề cho coi!

_Em quản nhiều chuyện quá rồi đó!

Hứ, không đúng hả? Dù sao bây giờ anh vẫn là người của em rồi, nói vậy chỉ là phòng ngừa thôi, có gì sai chứ? Không lẽ để xảy ra chuyện rồi mới nói, vậy có ích gì đâu..... Như lại tiếp tục nói những câu mà đối với Huy, nó mang tính khiêu khích nặng và cả cái động tác chu mỏ nũng nịu kia nữa, Như ngây thơ chẳng biết mình sắp gặp đại nạn.

Huy đứng dậy khỏi ghế của mình, bước ngày càng gần tới chỗ Như đang đứng, mà Như cũng cảm nhận được có gì đó bất ổn rồi nên cứ mỗi bước tiến tới của Huy thì cô lùi lại, đến khi đụng phải vật cản không lùi được nữa, Như đành nhắm chặt mắt phó thác số mệnh cho trời “cái người này, định làm gì thế!!!”

Nè nè, anh!!! Không được làm bậy đâu đó! Như cứ thế nhắm tịt mắt mà hét lên.

Làm bậy? Huy lúc này mặt đã áp sát mặt của Như_ Có phải ý em là thế này không?_ Nói rồi Huy đặt ngay vào môi Như một nụ hôn sâu, Như cố đẩy ra nhưng Huy vẫn giữ chặt cô nên lúc sau cô lại buông xuôi, không chống cự nữa. Đến khi môi Huy rời ra khỏi môi cô, mặt cô đỏ ửng hết cả lên trông như quả cà chua đáng yêu vô cùng, hình ảnh mới lạ này làm Huy bật cười.

Cười...anh cười cái gì? Tại anh cả đấy! Như giận dỗi.

Không...có gì! Huy cố nén cười, nhưng vẫn không thể giấu được niềm vui trên gương mặt. Hôn rồi, anh đã hôn cô rồi, đúng là một bước tiến vĩ đại nhỉ?

_Không có gì mà sao vẫn cười thế kia?

_Thôi nào....nói về những thiết kế của em đi!_Huy đánh trống lảng.

_Thiết kế...? À...._Chắc do sự cố vừa rồi nên cô cũng quên mất lý do mình đến đây_Chúng làm sao? Có được không?

_Cũng chỉ tạm thôi, nhưng anh nghĩ vẫn có thể cho ra thị trường được..._Anh này chỉ nói sĩ diện thế thôi, chứ thực ra với bao nhiêu cố gắng và sản phẩm tuyệt thế này thì ra thị trường nhất định sẽ được đó nhận một cách tốt đẹp thôi.

_Được ra thị trường....vậy thì tốt rồi!_Như cười tít mắt.

Thế rồi Huy cho người hoàn thành một lượng sản phẩm lớn những thiết kế của Như, chụp poster hết một loạt rồi ấn định ngày giao hàng đi các shop luôn.

Đây là một số mẫu đã được hoàn thành các khâu và chuẩn bị đưa ra thị trường ủa Valentine chỉ còn 1 tháng nữa sẽ đến.

41. Chương 41

Hôm nay đã là Valentine rồi, thời gian quả thật trôi nhanh quá. Ngày này Như mong đợi nhất, nhìn thấy Tiểu Mạn đám cưới trong hạnh phúc rồi chuyển qua Canada với gia đình chồng, bản thân cô cũng muốn được như vậy, có một chỗ dựa vững chắc cho cuộc đời mình. Việc hẹn hò với Huy hiện tại, cô đã có được cảm giác gần gũi và chăm sóc của một người đàn ông rồi, và, quan trọng hơn hết là từ những hành động giúp đỡ và lạnh lùng đúng lúc đó của Huy, Như đã thấy tim mình rung động một cách mãnh liệt mỗi lần ở bên cạnh anh chàng, nhưng luôn quay đi để Huy không thể nhìn thấy gương mặt đỏ lên vì hạnh phúc của mình. Dù biết vậy, nhưng Như vẫn chưa bao giờ chính miệng nói với Huy rằng cô đã thích anh, cô sợ, sợ tất cả mọi thứ thuộc về anh sẽ không cho phép mình ở bên anh ấy, hơn nữa Huy cũng chưa bao giờ nói với cô rằng anh ấy thích cô, sao cô có thể tự nhận định như vậy rồi vội vàng kết luận và thổ lộ? Làm như thế nếu Huy đồng ý thì không nói gì, nhưng nếu anh không thích và vì chuyện đó mà chia tay với cô thì chắc cô sẽ rất buồn. Hôm nay vốn là Lễ Tình Nhân, thế mà Huy vẫn phải ra ngoài bàn công việc với đối tác, bỏ lại cô một mình ở nhà như thế này đây, thật là trợ trối, nghĩ một hồi rồi cô cũng quyết định lên phòng sửa soạn một tí, cấp áo khoác ra ngoài ngắm nhìn sự đông đúc và tấp nập của dòng người tối nay. Nhưng cặp tình nhân đang tay trong tay cười đùa mãn nguyện và hạnh phúc, một số cặp thì mặc áo đôi do cô thiết kế, nhìn thật đẹp, và đúng là khi mặc trang phục giống nhau như vậy, người ta sẽ thấy được một thứ liên kết vô hình nào đó làm cho các cặp tình nhân càng gần gũi nhau hơn. Như cứ mãi nhìn ngắm niềm hạnh phúc đó và nghĩ ngợi vu vơ, thương cho chính bản thân mình. Hoàng Như la cà khắp nơi, hết coffe rồi đến những quán ăn đường phố, kem rồi thịt nướng, đến khi bụng căng đầy thì ngồi bệt xuống một góc phố và ngược lên trời ngắm sao. Giờ này, đã 11h khuya rồi nên đèn đường cũng tắt, khiến cho không gian yên tĩnh lạ lùng, nhưng đây cũng là lúc những ngôi sao rõ ràng nhất, có thể vì bận bịu lâu quá nên không có thời gian ngắm chúng, thật đẹp, hệt như một tấm lụa được đính kim cương trên đó vậy, cứ lấp lánh gọi leen6 ham muốn có được của người ngắm. Một lúc sau, Như nhận được một cuộc gọi từ Huy:

_Alô?

_Sao giờ này em còn đi đâu thế? Khuya rồi đấy!

_Em....đang ngoài phố...bây giờ em về ngay đây!_Như đứng dậy định bắt taxi thì Huy bảo.

_Không cần về đâu! Em đến Plaza Couple Home đi! Anh chờ!

_Da? Ó?Anh...??_Như chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì Huy đã ngắt máy.

Như đành bắt taxi đến tòa cao ốc Plaza Couple Homes đó, nghe tên thì đã biết là tòa nhà dành cho những cặp tình nhân rồi, nhưng khuya như thế này còn rủ rê vào đây.....không biết có âm mưu gì không nữa. Như

vừa bước xuống xe, đột nhiên theo phản xạ cúi chào đáp trả cả hàng nhân viên mặc âu phục cúi rạp người xuống chào cô:

_Chào tiểu thư ạ!

_Ô? Chào....mọi người...._Như vẫn còn ngỡ ngàng chưa rõ chuyện gì thì liền bị 2 nhân viên ở đó hộ tống tới thang máy và nhấn vào tầng 50_Này!!!_Như gọi vô ích vì có gọi thang máy cũng đã đóng cửa lại và chuyển động rồi. “Ting!” Thang máy đưa cô đến nơi trong nháy mắt và mở cửa ra nhưng! Ôi, chuyện gì thế này? Cứ tối om như là nhà ma ấy, Như mò mẫm từng bước, nhú mắt muốn nhìn thật kỹ mọi thứ xung quanh, nhưng cũng chẳng thể nào nhìn được gì, rồi đột nhiên, ánh đèn vàng mờ ảo chiếu thẳng vào chỗ cô đang đứng làm cô giật mình lùi lại mấy bước:

_Ai đấy? Thiệu Huy? Có phải anh không?

Một lúc lâu không có tiếng trả lời làm Như càng sợ hơn, rồi có tiếng như loa lên tiếng:

Nhắm mắt lại đi! Là tiếng của Huy.

Anh....là anh có phải không? Như mừng rỡ hỏi.

Em nhắm mắt lại! Huy nhấn mạnh.

Như vẫn còn chút sợ sệt nhưng vì nhận ra giọng của Huy nên cô ấy cũng yên tâm phần nào rồi từ từ nhắm mắt lại theo lời Huy. Đèn xung quanh cũng nhanh chóng bật lên tạo ra một khung cảnh lãng mạn, men theo bờ tường là rất nhiều bong bóng bay màu bạc hình trái tim bay lơ lửng, dưới chân Như cho đến ngoài hành lang là một tấm thảm rải đầy hoa hồng, Như không tin nổi vào mắt mình, tâm trạng cô tốt hẳn lên, chậm rãi đặt ánh mắt mình lên từng thứ trang trí ở đây, thật đẹp, khung cảnh này cứ giống như trong mấy phim tình cảm ấy, chưa bao giờ cô được thưởng thức nó ngoài đời. Đang mê mẩn những cánh hoa thì bỗng nhiên ginog5 nói qua loa đó lại phát lên làm Như giật mình lần thứ 2:

_Ra ngoài hành lang, đi theo cái thảm đỏ ấy!

Vâng.... Lần này Như nghe lời hơn lúc đầu, cô mon men đi theo những cánh hoa hồng, nó dẫn cô ra sân thượng của tòa nhà, và, không thể tin nổi, cái....cái quái gì đang diễn ra thế kia? Gió à? Mạnh quá, làm cô không thể mở mắt nhìn cái thứ gì đang diễn ra ở đó cả, gió mạnh như muốn thổi bay cô đi, Như phải dựa và bám vào tường thì mới an tâm.

Được rồi, mở mắt ra đi, đến đây, không sao đâu! Giọng5 Huy lại vang lên, nhưng lần này là ginog5 của anh, hoàn toàn không thông qua chiếc loa nào, gió nhẹ dần, Như mới từ từ mở mắt ra và nhìn thấy, đúng là không thể tin được mà:

_Anh....anh....sao lại...

42. Chương 43

Anh....sao...lại??? Như trợn tròn mắt ngạc nhiên đến không thể tin nổi.

Sao? Mau đến đây.... Huy vừa nói vừa giơ tay ra phía Như.

Như nắm lấy tay anh rồi mới từ từ đi lại gần anh, nhưng ánh mắt vẫn dán chặt vào cái vật.....thần kỳ kia.

Sao mà em lại đi lang thang vào buổi tối một mình thế hả? Nguy hiểm lắm biết không? Huy nạt.

_Ơ....em xin lỗi....nhưng mà...anh có việc gì ở đây à? Việc quan trọng lắm hả?

_Có việc mới đến được à?

_Nhưng....anh đang ở Paris ký hợp đồng mà không phải sao? Sao lại...về nhanh như vậy?

_Vì hôm nay là Valentine! Em rất muốn gặp anh, đúng không?

_H...hử?_Như nghe vừa hạnh phúc vừa thẹn đỏ hết cả mặt.

_Hử cái gì,, cùng tôi vào trong, ngoài đây lạnh lắm, khoác áo vào này!_Huy cởi áo khoác quăng cho Như rồi sau đó quay sang nói chuyện với phi công:

_Về đi!

_Dạ!_Chàng phi công trẻ trên chiếc trực thăng đáp rồi khởi động bay về sân đỗ riêng của nhà Huy.

Như nghe thấy Huy sai bảo người lái chiếc trực thăng đó dễ dàng như vậy cô liền hỏi:

_Anh.....cái đó.....chiếc máy bay đó là.....của anh à?

_Máy bay? Ý em là trực thăng ban nãy đấy à?

_Trực thăng...à, đúng rồi...

_Ừ, anh chỉ dùng khi cần đi đây đó ngoài nước ký hợp đồng thôi, cũng tiện không phải mua vé!

_Vậy...à...._Như vẫn chưa hết hoảng hồn thì Huy bế hẳn cô lên đi vào trong.

Em lạnh lắm hay sao mà cứ chon chân một chỗ chẳng nhúc nhích gì vậy?...

Đặt gọn Như xuống chiếc ghế nệm trong phòng rồi Huy ngồi xuống cạnh cô, chìa ra một xấp giấy:

_Anh nghĩ em chưa được xem qua đâu nhỉ?

_Cá này là gì vậy ạ?_Như vừa hỏi vừa lật xem sơ qua.

_Quà valentine của em đấy!_Huy cởi áo khoác ngoài ra đưa phục vụ mang lên thành ghế.

_Quà valentine?_Như ngạc nhiên, đến người bận rộn vô tâm như anh ta mà cũng có nhớ ngày này mà ỉn quà ư? Không thể tin _Đây là.....tổng số hàng bán ra.....sản phẩm valentine của em chiếm 90% và...không hề còn hàng tồn kho ư????_Như không tin nổi vào mắt mình.

_Đúng là một món quà ý nghĩa phải không?_Huy mỉm cười nhẹ nhàng xoa đầu Như.

Như mừng rỡ đến nỗi rơi nước mắt, không hề nhận thức được mình đã lao vào vòng tay của Huy một cách tự nhiên, và Huy cũng không hề phản đối hành động đó.

_Cảm ơn anh.....

Thật ra thì không dễ để có được một con số lớn như thế, Như không hề biết rằng Huy đã vì xấp giấy thống kê này mà anh đã phải đi đến rất nhiều nơi ký hợp đồng lớn phân phối sản phẩm của Như, anh tạo mọi điều kiện để sản phẩm của Như có mặt ở khắp nơi cả trong và ngoài nước, anh đi Paris cũng vì vậy. Nhìn lấy sự cảm động và vui mừng tốt cùng này của cô gái bé bỏng, Huy cảm thấy ấm lòng và quên đi phần nào sự mệt nhọc. Một lúc sau, Như nhận ra hành động hơi lộ của mình, cô vội đẩy Huy ra.

_Ồ...em..xin lỗi...

_Tự em ôm anh rồi bây giờ đẩy anh ra à? Cứ như anh chủ động ôm em vậy!_Huy thở dài, (vốn muốn ôm thêm chút nữa... J)

_Xin lỗi mà...._Như cười tí mắt ôm chặt xấp giấy Huy đưa.

_Mà em có biết mấy giờ rồi không mà còn lang thang bên ngoài? Không định về nhà à?

_Không phải đâu!!! Hôm nay lễ, em không muốn ở nhà một mình, hơn nữa anh còn bận rộn cả tuần nay, nên em định ra ngoài kiếm chút gì ăn uống rồi xem trang phục của mình có nhiều người mua hay không thôi.....

_Cách xem của em là nhìn người đi đường đó hả? Em nghĩ có khả quan à? Thật ngốc hết nói nổi!!

_Thì....cũng chỉ còn cách đó thôi chứ sao..._Như bĩu môi _Cơ mà, anh chỉ đưa em xấp giấy này thôi mà bảo là quà valentine ấy hở? Làm gì có chuyện như thế cơ chứ?

__Đừng có lằng nhằng, có còn hơn không đấy!__Huy nói xong liền vẫy tay ra hiệu cho người phục vụ ở đó lui ra.

__À....em cũng.....có quà cho anh....__Như lấy trong giỏ xách ra một chiếc khăn len màu đỏ thẫm_Nè!__Như đưa cho Huy.

__Cái gì đấy?__Huy không buồn nhìn lấy món quà.

__Lại đây xem nào!__Như kéo Huy lại gần mình một chút rồi tự tay choàng vào cho anh_Nghe nói ở Nhật có tuyết đấy, mai anh lại phải đến đó cả tuần rồi, đừng để bị cảm đấy!

__Cái...cái gì thế??__Huy giật lùi ra một chút, mặt đỏ lên vì hành động vừa rồi của Như, chết tiệt, cứ thế này thì chẳng mấy chốc tình cảm sẽ bị phát hiện mất thôi.

__Khăn choàng len đó!__Như không để ý mấy biểu hiện của Huy mà chỉ tươi cười đáp lại.

__Hừ...mấy cái này.....ngoài đường bán đầy ra, anh tự mua cũng được, chẳng giá trị gì cả!__Huy bao biện.

__Không dám đâu!! Cái này em tự đan đấy! Làm gì có ở đâu bán chứ??

__Sao...? Đừng có đùa, anh thấy em đan bao giờ đâu...

__Trong thời gian anh la cà suốt ở nước ngoài em đã hì hục đan đấy, làm sao anh thấy được chứ?

__....Ừm...vậy à....cảm ơn em! Ta gọi thức ăn thôi!__Huy đánh trống lảng.

__Gọi thức ăn gì chứ....xì...chả thèm khen lấy một tiếng, đáng ghét!

__Em nói gì đấy?

__Không...có nói gì đâu...anh không gọi thức ăn à?

__Anh gọi rồi, mỗi em chưa gọi thôi, mà thôi anh nghĩ cũng không cần đâu, em dạo này mập lên nhiều đó, nên tự biết kiểm chế đi chứ, anh không thích đi ra ngoài với một con heo đâu! Mất mặt chết đi được!__Huy nói rồi ngồi xuống.

__Anh đã nói thế thì....tất nhiên em phải ăn nhiều hơn rồi! PHỤC VỤ, CHO TÔI 3 PHẦN BÒ BÍT TẾT LỚN!!!__Như la thật to lên, lúc này cơn giận đã lên tới....đỉnh đầu và bốc khói rồi.

43. Chương 44

Hôm nay, Như dậy từ rất sớm chuẩn bị mọi thứ cho Huy, không quên nhắc anh mang theo khăn choàng cổ để dùng khi lạnh, cô cũng làm thức ăn sáng cho Huy, bởi vì ngày Valentine hôm qua mà anh vừa làm việc xong đã lên trực thăng bay thẳng về đây chỉ để cùng cô dùng bữa tối lãng mạn như vậy, tuy cũng có cãi nhau đôi chút nhưng với Như, nó không hề quan trọng, mà hành động lần này của Huy cũng cho cô thấy được phần nào đó sự quan tâm anh dành cho cô. Nhưng cũng buồn vì hạnh phúc vừa đọng đầy anh đã tắt bật với núi công việc dày đặc mà thư ký sắp xếp, còn cô thì chỉ ở nhà và đến công ty, chăm bé Na và thiết kế lễ phục theo đơn đặt hàng mà Huy đã giúp cô nhận. Cũng rất vất vả nhưng nhờ Huy mà công việc cô luôn đầu vào đấy, mỗi lúc nản lòng là lại nhận ngay được cú điện thoại của Huy, anh không nói gì nhiều nhưng không hiểu sao lại khiến Như vui và có động lực trở lại, cứ như anh biết những lúc cô cần được động viên an ủi thì Huy luôn là người đầu tiên. Huy đối với người khác luôn lãnh đạm và đặt công việc lên hàng đầu, nếu không quan trọng hay có ích cho STYLE thì anh chẳng lưu tâm bất cứ ai, dù đã tận mắt chứng kiến bao nhiêu phụ nữ đẹp vậy quanh lấy Huy trong buổi đấu giá nợ và cả tiệc cưới của Tiểu Mạng, nhưng Như cũng không thấy khó chịu là mấy bởi vì Huy luôn là người chủ động tách ra khỏi họ, thái độ lạnh lùng không thương tiếc, trông có vẻ anh còn khó chịu hơn cô nữa. Cuối cùng Huy cũng chịu thức dậy và trang phục chỉnh chu xuống lầu, bảo vệ thì xách 2 đồng hành lý nặng nề của anh.

_Dậy rồi đấy à? Máy giờ anh đi?_Như vừa dọn thức ăn lên bàn vừa rót nước cam vào ly đặt bên cạnh soup tổ yến.

_2 tiếng nữa!_Huy đáp gọn rồi ngồi xuống ghế_Em đeo tạp dề làm gì thế? Luộm thuộm quá, tháo ra đi!_Huy nhú mày nhìn Như.

_Luộm thuộm gì? Không lẽ không mang rồi dính tùm lum lên áo làm sao?_Như tháo tạp dề ra để qua một bên rồi cũng ngồi cạnh Huy dùng bữa sáng.

_Mỗi việc bày thức ăn ra mà sợ dây ra áo à? Em trở thành tiểu thư từ bao giờ thế?

_Thứ nhất, vì em đã mặc một bộ đồ chỉnh tề ở trong rồi. Thứ 2, em chẳng phải chỉ bày thức ăn thôi mà còn chính tay làm nó cho anh đó!

_Em làm? Cái này là soup tổ yến....?

_Thì làm sao? Anh thích mà phải không? Tưởng em hông thích ăn nên hông biết làm luôn hả, em mới học công thức của quán gia thôi....không bảo đảm ngon nhưng chắc cũng không chết được đâu!

Huy nghe Như nói ngớ người ra một chút rồi cũng cầm muỗng lên, nhìn vào bát soup một cách đầy nghi ngờ rồi cũng.....ăn. Hơi lỏng một chút so với quán gia làm, nhưng nói chung vẫn được chứ không đến nỗi tệ, nhất là nếu đây là lần đầu tiên. Ăn xong Huy nhận được cuộc gọi của cô thư ký:

_Sao?_Huy đứng dậy khoác áo vest vào rồi cài cúc.

_À, phó chủ tịch, ngài có cần dặn tôi theo dõi lịch trình nhà thiết kế Ryan, tôi được biết ông ấy đang có buổi diễn thuyết về thời trang dạ hội ở một trường Đại Học Veston ở Nhật.

_Ông ta ở đó mấy ngày?

_Khoảng 1 tuần ạ!

_Gọi đến quản lý của ông ta nói rằng tôi có chuyện muốn thỉnh giáo!

_Có cần đặt lịch hẹn ở Nhật với ông ấy luôn không ạ?

_Làm như thế đi, sắp xếp xong thì báo với tôi!_Huy nói xong liền cúp máy rồi quay qua nói với Như:

_Anh ra sân bay trước, em ở nhà muốn đi đâu thì nhờ bà quản gia lấy xe cho đi nhé!

_Em đi cùng anh!

_Sao?

_Em muốn đưa anh ra sân bay thôi!

_Hm, được rồi, quản gia!

_Dạ! Cậu chủ có gì cần dặn?

_Lấy chiếc aventado cho tôi!

_Vâng!

_Em còn nhìn gì nữa, đi thôi, em lái đó!

_Vâng!_Như cười tí mắt.

Thế là theo ý Như, cô lái xe đưa Huy ra tận nơi đỗ trực thăng của anh, căn dặn anh như một bà nội trợ chính hiệu:

_Nhớ giữ gìn sức khỏe, ăn uống đừng ăn nhiều đồ nóng quá, với lại qua tới giờ anh ho nhẹ, em có mua thuốc để vào ngăn kéo valy rồi, khó chịu thì lấy ra mà uống! Đi cẩn thận biết chưa?

_Em trở thành bảo mẫu khi nào vậy? Lắm chuyện quá!_Huy cười xoa đầu cô.

_Lắm chuyện gì? Anh lo mà làm việc rồi về nhà lại lây bệnh cho em và Tiểu Na thì đâu có được!_Như cố tìm ra lí do cho sự lo lắng của mình_Thôi đi đi, không trễ đấy anh!

_Được rồi, em ở nhà lo làm chóc ho mấy bộ dạ hội kia đi! Anh đi đây!_Huy chỉ nói như thế rồi leo lên trực thăng đang chờ sẵn ngay, điều này có chút khiến Như thất vọng.

Tối hôm Valentine Huy đã làm Như rất vui, cho nên Như cũng muốn tự mình làm chút gì đó cho anh, nhưng nhìn biểu hiện bây giờ của Huy, có vẻ như chẳng quan tâm gì tới những điều Như đã cố gắng làm, cứ có cảm giác mình là một con ngốc, thật là....có lẽ từ đầu không nên làm như thế. Như thở dài nhìn Huy bước lên trực thăng, không biết vì sao khóe mắt lại cay cay, rồi nước mắt trào ra lúc nào không biết, lúc Như cảm nhận được sự ấm nóng từ giọt nước mắt thì cô giật mình quay lưng lại, không muốn cho Huy thấy và biết cảm giác của cô bây giờ, không khéo anh sẽ biết tình cảm của cô mất, không thể được, cô lấy tay nhanh chóng gạt đi giọt nước mắt của mình, nhưng rồi lại vô tình bật cười, một nụ cười thật buồn, “mình nghĩ đi đâu thế không biết, anh ấy sẽ quan tâm đến suy nghĩ của mình sao?...lại mơ tưởng viễn vông mất rồi...”.Như muốn quay lại nhìn anh một lần nữa nhưng không đủ can đảm, rồi cô cũng bước nhanh tới phí axe, định lái về nhà nhưng bản thân lại không hề biết biểu cảm của mình đã bị ai đó nhìn thấy hết vì tấm kính gần đây phản chiếu lại, rồi bỗng nhiên....

44. Chương 45

Rồi bỗng nhiên có một bàn tay nhanh chóng kéo mạnh cô về phía sau, khiến cô không giữ thăng bằng được mà ngã vào lòng người đó, chưa kịp hoàn hồn, cô sợ hãi dùng tay cố gắng đẩy con người đó ra, nhưng bàn tay dịu dàng đang giữ chặt lấy cô không buông làm cô có chút động lòng, vừa lúc giọng nói ấm áp quen thuộc thổn thức bên tai làm Như yên tâm, không ngộ ngầy nữa:

_ Yên nào.....anh đây! Làm sao khóc?

_Khóc....khóc cái gì chứ? Ai khóc...?

_Đừng có ngốc nữa.... _Huy dịu dàng khuyên nhủ rồi tay đột nhiên bế xốc cô lên, Như vội choàng tay qua cổ anh, ngạc nhiên hỏi:

_Anh làm gì vậy? Làm em giật mình....

_Đi theo anh!_Huy vừa nói vừa mang theo Như lên trực thăng của mình.

_Hả? Anh....anh nói cái gì vậy?? Làm sao em đi cùng anh được??

_Ngoan nào! Đến Nhật cùng anh, chuyện ở công ty anh sẽ dần xếp, em không phải lo cắt lương hay sa thải! Hơn nữa, em không muốn gặp Ryan sao?_Khi ngồi yên vị trên trực thăng và bắt đầu khởi động, Huy lại trấn an Như.

_Ryan? Là ai thế?

_Nhà thiết kế người Anh lai.....chuyên về đầm dạ hội...

_Á, là...là nhà thiết kế nổi tiếng nhất thế giới, một bộ đầm đáng giá.....mấy triệu bảng Anh đó sao???_Như ngạc nhiên tới mức há hốc mồm.

_Đúng vậy!

_Ông...ông ấy đang ở Nhật à?

_Ông ta có buổi diễn thuyết gì đó ở trường đại học bên đó, lưu lại 1 tuần, em theo anh thì có thể nhân cơ hội này mà học hỏi cho số thiết kế đang dở ở nhà của em!

_Tuyệt quá!! Như vậy là em có thể nhanh chóng làm xong mấy bộ đầm đó kịp lúc rồi!! Cảm ơn anh nhiều lắm!!_Như vui đến mức không tự chủ được mà ôm chầm lấy Huy.

Anh thấy cô vui, anh cũng vui lây, nhẹ nhàng mỉm cười, một nụ cười ấm áp, cô bé này thật trong sáng, luôn dễ dàng vui mừng như vậy, có điều tới giờ anh vẫn không hiểu nổi, một người luôn mạnh mẽ như anh

mà sau tai nạn giao thông của bà, anh đã khóc hết nước mắt và dường như thay đổi hẳn, vậy mà cô gái nhỏ nhắn này lại có nghị lực đến mức tự lo ình và em gái đến tận bây giờ, không biết cô đã trải qua những chuyện kinh khủng đến thế nào nữa, ba mẹ đều qua đời hết một lượt cơ mà. Nghĩ đến đây Huy lại thấy buồn, vì mình đã không tìm thấy cô sớm hơn để giúp đỡ cô trong khoảng thời gian khó khăn đó. Ngồi trực thăng được vài tiếng đã tới một sân biệt thự rộng rãi, phi công riêng của Huy nhẹ nhàng đáp trực thăng và thông báo với tổng đài đã đáp trực thăng an toàn, sau đó báo cho Huy biết đã đến biệt thự của anh ở Nhật. Như xuống trực thăng và theo Huy đi vào ngôi biệt thự, trên đường đi cô không ngừng nhìn ngắm đủ thứ kỳ khôi ở đây, không giống như ngôi biệt thự đen ngòm ở Việt Nam (biệt thự Devil), Ngôi nhà này xây dựng theo phong cách Tây Âu rất trang nhã và sang trọng, dọc đường đi là 2 hàng cây lớn phủ rợp bóng mát, trải dài theo lối đi là một bồn hoa hồng xanh dài ở giữa trông rất hữu tình là mắt mắt. Mặt tiền của ngôi biệt thự này trông không khác gì cung điện mà Như đã từng thấy qua trong manga. Rất đẹp và rộng rãi, thoáng mát.

Khi đã ngồi trên ghế sofa, Như vẫn không ngừng ngắm nhìn một cách say mê kiến trúc của căn biệt thự tuyệt đẹp này, và cô thắc mắc không biết ai thiết kế ngôi nhà này mà quá có thẩm mỹ như thế, chủ nhân nhất định là một người rất hoàn hảo.

_Anh này, ngôi nhà này thật sự rất đẹp đó nha, trong thời gian ngắn như vậy thuê được nó, anh cũng không tầm thường a...

_Thuê?

_Ừ, không phảihả?_Như nhìn vẻ thản nhiên của Huy mà nghi ngờ kết luận của mình.

_Nhà của anh ở Nhật, làm gì có ai thuê?_Huy trêu Như.

_Gi....gi cơ??? Cái....cái cung điện này....cũng là của anh á???_Như hỏi mà có vẻ như sắp xỉu đến nơi, không thể nào, nơi này rất rộng, rất đẹp, nhất định đắt đến mức không dám nhìn vào số tiền luôn, làm sao Huy có thể là chủ nhân hoàn hảo mà Như nghĩ.

_Cung điện? Em nói biệt thự này đây à?_Huy bật cười, anh không nghĩ cô lại coi nơi này như cung điện, dù có rộng thì cũng chỉ rộng hơn biệt thự Devil của anh một tí thôi, làm sao lại tưởng tượng đến cung điện được cơ chứ ?

_Chứ làm sao!!_Như chống nạnh, ưỡn ngực và hất mặt lên nói với Huy, không muốn mình bị lép vế _Anh nói xem có cái biệt thự nào nó kinh khủng thế này không? Em chỉ nhìn thấy trong truyện tranh thôi, lớn vượt quá cái biệt thự rồi, nó chính xác là CUNG ĐIỆN đó!!!

_Rồi rồi, cung điện thì cung điện!_Huy không muốn nói nhiều nên nhanh chóng mở laptop bắt tay vào liên lạc với thư ký bên Việt Nam sắp xếp các điều kiện của hợp đồng bên tập đoàn Style, rồi cô thư ký xinh đẹp đó lại ngọt ngào thông báo qua lap cho anh biết lịch trình gặp gỡ và bàn bạc với đối tác bên này để mở rộng thị trường tiêu thụ ở Nhật, anh cứ tập trung với công việc như vậy (chính xác mà nói, trong mắt Như là cô thư ký), làm cô khó chịu nhẩn nhó. Như kéo ghế đến bên cạnh Huy và ngồi xuống, nói ngây ngô làm Huy đang uống nước suýt chút nữa thì sặc:

_Anh đang lăng nhăng với thư ký cao cấp đây à?

45. Chương 46

Huy bật cười đặt cốc trà xuống bàn, lấy lại vẻ mặt nghiêm nghị hỏi:

_Em là đang xen vào chuyện công của anh đây à?

_Không hề nhé! Em là đang xen vào chuyện tư đây! Có làm sao không?

_Hóa ra em ghen tị đây à?_Huy nhún mày không tin nổi.

__Không có à nha! Anh tự mình suy diễn thôi! __Như là lừa dối một cách đáng yêu rồi đứng lên định đi vào thay quần áo cho dễ chịu thì Huy níu tay cô lại:

__Ngồi xuống!

__Làm gì? Em muốn thay đồ!

__Bảo em ngồi xuống thì ngồi xuống đi! Thích cái lại anh từ bao giờ thế hả? Hay là do anh gần đây không dùng biện pháp mạnh với em nên mới coi thường anh phải không?

__Em nào dám! Chẳng qua không muốn làm rối loạn chuyện công mà anh nói thôi!

__Mau ngồi xuống! __Huy dùng ánh mắt ra hiệu.

Như thở dài một cái rồi ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh anh. Huy nhẹ nhàng bảo:

__Em chờ anh một tí! __Nói xong Huy gửi một email ngắn gọn đến một email khác tên là Sandy Lou rồi gấp máy lại, 2 tay vòng qua eo Như, đầu thì đặt lên vai cô.

Chuyện gì thế này?? Anh ấy bị làm sao thế? Có phải cảm rồi không? Trong đầu Như cứ xuất hiện hàng triệu câu hỏi cho hành động bất thường của Huy. Anh thấy cô cứ ngơ ngậy không yên liền cất tiếng hỏi:

__Em làm sao thế?

__Anh....anh bị bệnh rồi phải không? __Như ngượng ngùng hỏi.

__Ý gì?

__Sao.....sao tự dưng lại....như thế này?

__Thế này là thế nào? __Huy biết rõ hành động của mình làm cô gái này trở nên bối rối, nhưng anh càng hiểu kỳ hơn, muốn biết phản ứng của cô là như thế nào.

__Thì.....ôm....

__Ôm thì làm sao?

__Thì.....kỳ lạ quá chứ sao? Anh có bao giờ như thế với em đâu? __Mặt Như bắt đầu đỏ lựng lên, chính xác là giống y chang trái cà chua, cô nhắm tịt mắt mà la lên.

__Trước đây không, bây giờ có! Chuyện gì lạ sao? __Huy vẫn giữ vẻ bình tĩnh để trêu cô gái này.

__Lạ chứ làm sao mà không được?? Anh như thế này với bao nhiêu cô gái rồi hả? __Như bất chợt nhớ đến mấy lời nói của đồng nghiệp mình khi Huy tỏ tình với cô, họ từng nói qua, ai có tài và vừa nổi trội lên một tí anh nhất định sẽ ngỏ lời ngay, không cần biết đến chuyện người ta có bạn trai hay chưa.

__Sao tự nhiên lại hỏi như vậy? Ai nói với em cái gì à? __Huy dò hỏi.

__Thì....ai người ta cũng nói như thế, họ nói anh lúc nào cũng hẹn hò không quá 3 ngày, hễ chán hoặc làm cho anh thấy phiền, nhất định bị anh rũ bỏ ngay.....hơn nữa..... toàn là những cô gái mới vừa nổi trội được chưa bao lâu...

__Đúng vậy! Anh đã từng như thế, nhưng hành động thân mật như thế này, em hỏi trên trời dưới đất cũng chẳng cô nào có được một lần đâu, hơn nữa, anh đã bên cạnh em 1 năm rồi, có phải 3 ngày không?

__Thì....em....chỉ....nghĩ vậy nên hỏi thôi mà! Anh.....giận hả?

Huy vốn không định giận dữ gì, vì thực sự trước khi gặp lại cô, anh đã khá là bất cần, cho nên lời cô nói, suy nghĩ của cô không phải là sai. Nhưng thấy Như đột nhiên lo lắng anh giận như vậy, anh lại muốn tiếp tục màn kịch này xem sao.

__Em đi thay đồ đi! Anh có chuyện phải bàn với bên đối tác! __Mặt Huy không còn dịu dàng nữa, phút chốc đã thay đổi nét mặt như vậy, làm cho Như thực sự nghĩ là anh đã giận mình rồi.

__Anh.....em....

_Tại sao còn không đi?_Huy vừa nói vừa đứng lên đi về phòng của mình trước, bỏ lại Như một mình ở phòng khách.

Như biết bản thân mình đã lỡ lời khiến cái người kia giận lây rồi, nói có tí mà đã giận, thật là..... Suy nghĩ một chút rồi Như cũng trở về phòng của mình, đang định thay đồ ở nhà cho thoải mái thì lại nghe thấy lời căn dặn của Huy, có vẻ anh chàng đã thay đồ xong rồi.

_Mặc bộ nào gọn gàng đẹp dễ một tí, đi gặp người ta với anh!

_Đi?? Gặp ai cơ?

_Em hôm nay thay thư ký của anh làm phiên dịch đi, tiếng Nhật em biết mà phải không?

_Có biết một chút, đủ để giao tiếp thôi....em không làm được đâu!

_Đừng có cảm ràm và nhanh lên! Nếu trễ hẹn và hợp đồng bị hủy, em chịu toàn bộ trách nhiệm!

_Chờ....chờ em một tí!_Chết tiệt, rõ ràng là đang làm khó mình đây mà, lại còn chịu toàn bộ trách nhiệm, mình có liên quan gì đâu cơ chứ? Tính tình con người này thật không thể chịu nổi mà.

Dù khó chịu và không muốn đi nhưng Huy đã lên tiếng nói như thế thì có là Thần cũng chẳng dám cãi lời, anh vẫn luôn luôn ình cái quyền tự ý quyết định như thế mà, haizz, thôi kệ, dù sao cũng quen rồi, đâu cũng sẽ vào đây thôi.

46. Chương 47

Huy lái xe đưa Như tới nhà hàng sang trọng Aragawa ở Tokyo, (Tại quận Shinbashi, Aragawa là nhà hàng nổi tiếng bất kỳ ai sống ở Tokyo cũng thuộc tên. Món đặc trưng của Aragawa là thịt bò bít tết với hạt tiêu đen, ăn kèm mù tạt. Giá mỗi suất lên tới 368 USD một người.).

Ở đây, đúng ra là rất sang trọng, nhưng theo ánh nhìn của Như, cô hơi ngột ngạt bởi những nơi treo quá nhiều đèn chùm như thế này, hơn nữa, gam màu ấm áp này vượt quá sự ấm áp của nó, làm người ta thấy gò bó kinh khủng. Huy cầm tay Như đi vào trong, một người phục vụ chạy đến hỏi bằng tiếng Nhật:

_ VIP (Thẻ Vip của quý khách?)

Huy nhìn sang Như, cô cũng hiểu nhiệm vụ của mình:

_Anh ta hỏi thẻ vip của anh đâu?

Huy nghe Như dịch xong liền lấy trong túi áo ra một chiếc gold card, đưa cho anh chàng phục vụ, người phục vụ mang chiếc card vào quầy quẹt máy kiểm tra, sau đó kính cẩn cầm bằng 2 tay trả lại cho Huy :

_Chàng trai phục vụ vẫn tiếp tục lên tiếng.

_Anh ấy hỏi anh đã đặt phòng chưa?

_Rồi, đặt 10 chỗ! Tên là Yuji!

_10 !_Như quay qua nói với anh chàng phục vụ người Nhật.(tôi đặt 10 chỗ ngồi, tên Yuji)

_ (Vậy 2 vị đi theo tôi nhé, xin mời!)

_Anh ấy bảo đi theo!_Như lười nhác dịch lại cho HUy nghe.

Cả 2 cùng đi đến phòng vip, không gian rộng rãi, nhưng đã có đủ 9 người còn lại yên vị rồi, Như hơi hoảng một tí vì chưa bao giờ cô ở một nơi đầy đặc mùi công việc nặng nề như thế này, hơn nữa không giữ ý nghĩ chán nản như lúc này, vì cô ý thức được phần nào sự quan trọng của một phiên dịch, nếu không dịch đúng đắn những điều kiện hay lời nói móc họng xia xối gì thì nhất định trách nhiệm do cô chịu toàn bộ. Chết tiệt, bộ anh ta không thể mượn một phiên dịch giỏi đi theo hay sao mà lôi một người chỉ biết ngôn ngữ giao

tiếp như cô để hỗ trợ một buổi bàn bạc quan trọng như thế này, chắc chết mất anh ta đang định trả thù đây mà! Huy kéo ghế cho Như ngồi xuống, rồi anh cũng ngồi, mặc cho bên đối tác đều đứng lên hết và định bắt tay với anh.

__Bảo họ ngồi xuống, mau chóng đưa ra điều kiện ký hợp đồng!__Huy nói mà không nhìn Như.

__ (Mọi người hãy ngồi xuống đi ạ, để thảo luận về điều khoản và điều kiện trong hợp đồng!)

Tuy điều mất hứng và có phần khó chịu vì thái độ ngông nghênh của cậu chàng trẻ tuổi, nhưng gia thế của anh có sức mạnh khiến các ông phải nở nụ cười gượng gạo mà ngồi xuống. Một ông bác tuổi tác cũng tầm 49,50 lên tiếng trước, tỏ vẻ hơi khinh thường Huy một tí, ông ta nghĩ nhờ gia đình kinh doanh tốt mà anh mới leo lên được vị trí này chứ không phải bằng thực lực của anh, và với những chàng quý tử mới sinh ra đã ngậm bát vàng này, dĩ nhiên tài năng không tí teo nào mà đòi bàn bạc với một người đã lăn lộn trong chốn thương trường quá nhiều năm như ông, đặc biệt với biệt danh cáo già mà ai ai cũng ngán?

__Do you speak English?__ Ông là một người Mỹ gốc Anh, quay qua hỏi Như.

__Yes! What is your opinion?

__I want to consult about plan of you!

__Ok.....speak, please!

__Temporary contracts that the pany you sent me, there are many points do I not understood and not satisfied!

__Why are you not satisfied?

__Like clause 37 of the contract, it says my pany will take full responsibility if there is any problem in selling your outfit!

__What problem?

__The consumption of costumes for your pany as suggested by you, so there must also be a bit of Terms priority for us....

__We have so much sir priority, clause 37 is a proper condition, costumes of our pany are favored around the world, regardless of what style of fashion, so you do not can assert the pany when you do not have enough branches to bring costumes to customers.__Như không cần xin lấy ý kiến của Huy, cô phát biểu luôn ý kiến của mình khi nghe ông già kia đòi hỏi vô lý, cô hiểu ngay trong lòng, chắc hẳn thấy phó chủ tịch một tập đoàn lớn còn trẻ tuổi nên định ép lấy ép để điều kiện để được hời đây mà, người con trai của cô làm gì dễ dàng bị khuất phục chứ.

{dịch đoạn đối thoại trên nhé! ^^

__Cô có nói được tiếng Anh? __Ông là một người Mỹ gốc Anh, quay qua hỏi Như.

__ Vâng! Ý kiến của ông là gì?

__Tôi muốn tham khảo ý kiến về kế hoạch của cô!

__Được thôi ông có thể nói!

__Hợp đồng tạm thời mà công ty cô gửi cho tôi, có rất nhiều điểm tôi không hiểu và không hài lòng!

__Tại sao ông không hài lòng?

Giống như điều khoản 37 của hợp đồng, nó nói công ty của tôi sẽ chịu trách nhiệm nếu có bất kỳ vấn đề trong việc bán trang phục của cô!

__Vậy thì có vấn đề gì?

__Việc tiêu thụ trang phục cho công ty của bạn như đề nghị của bạn, do đó, cũng phải có một chút điều khoản ưu tiên cho chúng ta

__Chúng tôi có rất nhiều ưu tiên thưa ông, khoản 37 là một điều kiện thích hợp, trang phục của công ty chúng tôi được ưa chuộng trên toàn thế giới, bất kể những gì phong cách của thời trang, vì vậy bạn không thể khẳng định công ty khi bạn không có đủ chi nhánh để mang lại cho trang phục khách hàng.}

47. Chương 48

Hoàng Như tuy không rành rọt gì lắm về lĩnh vực kinh doanh, nhưng cô cũng đã từng học qua lớp đào tạo trước khi được nhận vào Style, không phải riêng Như mà tất cả các nhân viên đều phải được thông qua khóa đào tạo đó mới được chính thức nhận vào Style. Đó là cách mà tập đoàn Style đào tạo nhân tài, dù bất cứ ở đâu, nhân viên phụ trách mảng nào, chuyên hay không chuyên thì vẫn có thể giúp đỡ cấp trên phiên dịch và soạn thảo hợp đồng, cả luật kinh doanh cũng hoàn toàn nắm trong tay. Chính vì thế, Huy cũng chẳng ngạc nhiên và lo lắng chút nào khi mà để Như thay mình bàn bạc về các điều khoản trong hợp đồng, với cả, Huy tin tưởng mình không thể nhìn sai người. Và đúng như Huy kỳ vọng, Như đã dùng thái độ cứng rắn để khẳng định những điều kiện công ty mình phải có, dù là mấy ông bác có dùng lý do gì để bác bỏ thì cô vẫn cố gắng giải thích cặn kẽ lý do tại sao, và khéo léo từ chối, thậm chí phía đối tác còn tỏ thái độ không hài lòng, nhưng cuối cùng, với sự thông minh và lanh lẹ vốn có, Như đã dùng lý lẽ thuyết phục được tất cả bọn họ đồng ý thỏa thuận và ký hợp đồng do Như soạn thảo ngay tại chỗ. Kết quả là mọi người đều hài lòng và vui vẻ bắt tay nhau: " Hợp tác vui vẻ".

...Huy rất hài lòng với sự thể hiện của Như, dù vừa bước ra khỏi nhà hàng cô liên tục lấy khăn giấy lau mồ hôi và lấm bầm nguyên rửa anh không ngừng, sau khi rời khỏi buổi họp, Huy lại đưa Như đến tiệm Spa lớn nhất Tokyo chăm sóc sắc đẹp và tuốt lại từ đầu đến chân, mái tóc thẳng nhẹ tênh đã được nhuộm màu nâu đậm tôn lên làn da trắng sáng hồng hào với nét mặt trẻ con tươi tắn, uốn lọn phần đuôi tóc.

Còn phần trang phục thì là của Selly thiết kế theo ý của Thiệu Huy, một bộ đầm dạ hội tuyệt đẹp và quyến rũ, toát ra một vẻ sang trọng và cao quý vô cùng.

Và một bộ trang sức bằng vàng trắng nam ngọc trai rất đẹp.

Gio72 đây, trước mặt Huy không phải là cô nàng trong sáng ngây thơ, mà là một hình dáng chững chạc hơn rất nhiều, nhưng vẫn giữ được vẻ tự nhiên trên gương mặt, chỉ là Như trở nên xinh đẹp một cách dịu dàng và tạo cho Huy cảm giác như tìm vỡ ra từng mảnh khi chạm vào ánh mắt của cô, thực sự rất khác.

Đưa Như đến một buổi tiệc lớn, nơi hội tụ của các doanh nhân thành đạt nhất Châu Âu, Huy cầm lấy tay cô, cặp vào tay mình và trấn an Như khi bất chợt bắt gặp ánh mắt lo lắng của Như:

__Yên tâm đi, chỉ là một buổi giao lưu kinh nghiệm thôi, anh không định đến đây, nhưng nghĩ kỹ lại thì nên để cho em làm quen trước với không khí những nơi như thế này, để còn biết ứng xử ra sao, bây giờ có anh ở đây, cứ tự nhiên làm những gì em thích, nói chuyện với bất kỳ người nào em muốn trao đổi kinh nghiệm, và cứ thẳng tay xử lý những người buông lời nhục mạ em, làm cho đúng với thân phận của em đi, anh không muốn thấy em trong bộ dạng như buổi đầu giá trước đâu! Hiểu chứ?

__Em nghĩ cũng khá dễ đấy nhỉ? __Như nháy mắt cười tinh nghịch với Huy để anh khỏi lo lắng ình, nhưng lại quên mất anh đang giận lẫy mình nên Huy lơ đi, cô cảm thấy có hơi hụt hẫng.

Vừa bước vào trong, hòa vào không khí sang trọng của buổi tiệc, Như đã cảm thấy càng căng thẳng hơn, dù sao cũng là một buổi tiệc lớn, cô dặn lòng là phải cố gắng thật trọng. Cứ tưởng Huy sẽ tiếp tục ở bên cạnh mình đến cuối buổi tiệc, nhưng không ngờ vừa đưa cô đi đến bàn và nhận ly rượu từ phục vụ thì anh liền bị rất nhiều người khác từ già đến trẻ, cả trai lẫn gái đều tranh nhau bắt tay và chào hỏi Huy, kéo anh sang chỗ khác làm Như trở trọi một mình, lúc này đây, sau khi bị chụp bao nhiêu là hình và lên báo trang nhất với danh hiệu phu nhân tương lai của tập đoàn Style thì mọi nữ nhân ở đây đều nhận ra Như. Họ cũng lân la lại gần bắt chuyện và tìm hiểu mối quan hệ của Như và Huy. Tuy lúc đầu bị mất bình tĩnh một tí, nhưng Như cũng đã nhanh chóng hòa nhập với lối nói chuyện chậm rãi và từ tốn của mấy nàng ở đây, có phần giống thái độ của cô khi đối xử với người khác khi còn ở Club.

48. Chương 49

Mọi thứ dường như đều khá ổn, cho tới khi một chàng trai trông thấy Như, anh quét ánh nhìn của mình từ trên xuống dưới, nhưng không phải là kiểu nhìn lịch sự gì, mà là nhìn chăm chăm khiến người khác khó chịu, Như cảm nhận được nên da gà cô từng đột nổi lên, cô nhìn thoáng qua thì bắt gặp ngay ánh mắt bất lịch sự đó, dù trong lòng rất muốn mắng người nhưng cô cũng ý thức được đây là một nơi như thế nào, nên cô đành nuốt nước bọt cho cục tức rút xuống, nhả nhặn mỉm cười nhẹ một cách “thân thiện” rồi sau đó quay đi tiếp tục nói chuyện vớ va vớ vẩn về sở thích với mấy nàng tiểu thư. Thế nhưng không dừng lại ở đó, anh chàng còn không biết thân biết phận, ý mình công tử nhà giàu, có thân thuộc tí với thủ tướng Nhật liền tiến lại gần chỗ nhóm Như đang bàn tán, không ngần ngại “bộc lộ” luôn tên tuổi danh tánh và cả gốc gác mà anh ta luôn tự hào, nhưng chẳng qua Như lại nhìn không nổi mà bật cười nhẹ một tiếng, ai nhìn thái độ của Như cũng biết cô không hề quan tâm tới gã này, nhưng đáng lo ngại không phải chuyện ai cũng hiểu, mà lại chỉ đứng một người không hiểu mới ghê chứ, hẳn ta cứ tưởng một trăn mình vừa phun ra không ngớt đã gây được chú ý và ấn tượng của cô về mình nên không ngần ngại tự nhiên hết sức cầm lấy tay Như một cách thô thiển, mở lời:

_Em tên gì? Có thể cùng anh dự dạ hội tối nay không? Làm bạn nhảy của anh?

Như chưa kịp phản ứng trước hành động đỡ khोक đỡ cười này nên mọi chuyện vẫn đang ở mức độ xã giao, nhưng thật không may máu nóng không kìm chế được mà sắp xông lên tới đỉnh đầu thì Như liền bộc lộ thái độ khó chịu của mình, cô nhủ mảy mảy mắt;

_Cậu chủ tập đoàn Nagase đúng không? Có thể buông tay ra rồi nói chuyện sau được không?

Anh chàng thấy hơi bị...hụt hẫng trước câu nói của Như, nhưng cũng thận trọng buông tay Như ra, nhưng ánh mắt vẫn không ngừng nhìn chăm chăm khiến Như khó chịu vô cùng, Huy thì không có gần đây nên không thể cầu cứu, đành phải tự dựa vào bản thân mình, cô tiếp tục cuộc trò chuyện dù chẳng mấy may hứng thú tẹo nào:

_Tôi không thể cùng anh đi dự dạ hội được, tối nay tôi còn một số chuyện phải làm...

Bạn việc? Cậu chàng khẽ nhíu mày _ Vị tiểu thư này, cô có biết cô vừa nói gì không? Tôi là....

_Vâng, tôi thậm chí biết rất rõ tôi đang nói gì, dù anh là ai đi nữa, đi dự hội với anh lại không phải là trách nhiệm của tôi, càng không phải điều tôi mong muốn.

_Cò! Tôi gọi cô là tiểu thư đã là tôn trọng cô lắm rồi, cô tưởng cô có giá lắm hay sao? Cô tưởng cô thực sự là cành vàng lá ngọc sao? Làm ơn đi, đến cả khuôn mặt của cô tôi còn chẳng thấy trên báo bao giờ, chứng tỏ gia thế cũng chẳng vào đâu, vậy mà bày đặt làm giá với tôi à? Ngoan ngoan nghe lời, có khi tôi còn nói vài lời giúp đỡ công ty nhỏ bé của cô!_Anh ta bị từ chối mà mất bình tĩnh gào lên, khiến mọi người đều dừng mắt lại ở chỗ Như và hắn.

_Công tử đây, anh nói gọi tôi là tiểu thư là đã tôn trọng tôi lắm rồi à? Ban nãy anh chưa có sự cho phép của tôi đã tự tiện nắm lấy tay tôi một cách mạnh bạo, như vậy gọi là tôn trọng sao? Là phép lịch sự tới thiếu để cư xử trong giao tiếp đấy à? Nhất là ở một nơi như thế này? Tôi có giá hay không thì khoan bàn tới, anh nói tôi không phải cành vàng lá ngọc gì, không xuất hiện trên báo bao giờ, công ty của tôi quá nhỏ nên anh không biết, nhưng như vậy thì hà cớ gì anh lại mất công đến chỗ tôi và mở lời mời tôi đi dự hội? Tôi không giàu có bằng anh, có thể, nhưng tôi tin chắc nhân phẩm của mình tốt hơn anh gấp 10 lần, công tử à! Bởi vì tôi lại không tin được ở một nơi như thế này, công tử giàu có như anh lại để mắt tới tôi mà trêu ghẹo, đúng là có diễm phúc quá, nhưng tôi lại tự biết thân biết phận mà không nhận rồi, cảm ơn!_Như nói thẳng những lời mắng chửi trong thâm tâm của mình một cách lịch sự nhất, không chửi rủa, không động tay động chân mà vẫn có thể làm hắn ta mất mặt đến mức chỉ muốn đào một cái lỗ mà chui xuống.

Nói xong, Như liền cầm lấy ly rượu vang, dáng vẻ thản nhiên như không có gì đi đến một bàn vắng người, ngồi xuống nhấp nháp ly rượu của mình mà không khỏi tức cười. Hóa ra cũng có một số người như vậy đây ư? Nhưng dường như mọi chuyện không chỉ có vậy, vừa xong chuyện này lại đến chuyện kia, Như đảo

mất một vòng tìm Huy thì thấy anh đang bị vây quanh bởi hàng tá cô gái, thật không chịu nổi mà, cảnh tượng này co vẻ như đã thành nền, quá quen thuộc như vậy nhưng Như lại thấy bức bối hơn bao giờ hết, nhất là không tìm được câu trả lời cho câu hỏi của mình: “tại sao lại không biết tránh ra chỗ khác chứ?”.... Thế là Như hít thêm một ngụm rượu, đặt ly rượu xuống bàn, tự mình đi đến chỗ tùm tùm đông vui đó....

49. Chương 50

_Thiệu Huy!

Huy nghe tiếng gọi, quay sang nhìn thấy Như, anh cũng lơ đi như không có gì, chỉ tiếp tục nhấp ngụm rượu. Điều này làm cho Như vô cùng hụt hẫng, quyết định không thể như thế này được, vì cô không chịu nổi cảm giác này, chịu đựng cái cảnh bạn trai mình ở bên cạnh cô gái khác mà cười nói vui vẻ, trong khi mình bị sầm sờ cũng không màng. Cô lên tiếng:

_Anh không nghe em nói, cũng không sao, em vẫn sẽ nói, nhưng chỉ một lần thôi! Dù anh có là một người lạnh lùng hay chỉ lưu tâm đến công việc gì đó, em không quan tâm đến những chuyện đó, anh không thể suốt ngày chiều chuộng hay quan tâm chăm sóc cho em như những người con trai khác, em cũng không cảm thấy buồn, bởi vì em biết đó là con người của anh và em không ghét như thế! Em, ở bên cạnh anh đã lâu, nếu đã cảm thấy chán và không cần thiết, không muốn thấy nữa thì em sẽ đi, anh không cần phải đối xử với em như thế! Em không thể đánh mất lòng tự trọng của mình được, đó là suy nghĩ riêng của bản thân em, em ích kỷ, mặc dù bản thân em thực sự không tin rằng em đã yêu anh...thôi đi, em chỉ còn một chút lòng tự trọng này giữ gìn thôi....Anh vui vẻ, em tự về được!_Nói rồi Như quay lưng đi, nước mắt theo bước chân cứ trào ra tựa như một bể nước đầy, tự khắc sẽ tràn ra.

Cô không biết rằng mình đã rơi vào cái bẫy tình của ai đó, khéo môi Huy khẽ động, anh mỉm cười. Huy đi nhanh theo cô nàng và kéo tay cô lại, ôm cô vào lòng:

_Nghe cho rõ đây, đồ ngốc! Hôm nay nhờ có em, anh thực sự cảm thấy thoải mái đấy!

Như tức tối đẩy Huy ra, cô đã định sẽ cứ im lặng mà rời đi, bởi vì đây là chỗ đông người, làm lớn chuyện chỉ ảnh hưởng tới thanh danh của anh, mà anh lại đang làm gì thế này? Anh thoải mái ư? Anh ta nói anh ta thoải mái khi thấy cô dầy vò khổ sở như thế này ư? Thật quá đáng:

_Anh nói thoải mái? Em không hiểu đượcanh đang nghĩ gì....em không muốn nhìn thấy anh, bỏ ra!!

Huy giữ chặt lấy tay Như, không cho cô bỏ chạy và hôn vào môi cô, thật mãnh liệt và không muốn rời. Tới khi Như bình tĩnh lại, mặc dù nước mắt vẫn cứ rơi:

_Anh cứ phải làm tôi đau khổ mới hả dạ phải không ?....

_Nghe đây, dù đã quen nhau mấy tháng, nhưng không phải đến tận hôm nay em mới nói với anh là em đã yêu anh à? Đó mới là điều làm anh cảm thấy thoải mái sau khi làm việc mệt nhọc mấy tuần qua....._Huy vừa nói vừa nhẹ nhàng lau nước mắt trên gương mặt nhỏ nhắn kia _Em nghĩ anh đang đùa giỡn với em hay sao? Anh đau lòng hơn ai hết khi thấy em khóc, em buồn, em mệt mỏi....nhưng bởi vì anh sợ sẽ không thể nào tiếp tục ở bên cạnh lo lắng cho em nữa khi tình cảm của em không thuộc về anh, anh sẽ điên lên mất nếu như thấy em ở bên cạnh ai khác và cười nói, có thể người ta sẽ chăm sóc em nhiều hơn những anh không hề muốn như thế....anh sẽ phải làm cho em yêu anh, có như thế anh mới chăm sóc cho em cả đời được chứ....phải không?

_Anh.....anh nói..._Như ngơ ngàng...

_Ừ, phải rồi, kng6 hiểu sao anh lại phải òng một người ngốc nghếch như em, ANH YÊU EM mất rồi, Như à, làm sao đây nhỉ? Em phải chịu trách nhiệm đấy!_Anh tình nghịch nháy mắt.

_Chịu.....chịu trách nhiệm gì chứ..._Như bối rối.

Huy đột ngột lấy ra một chiếc hộp đỏ, lấy chiếc nhẫn ra và hỏi:

_Hoàng Như....em....có đồng ý giao cả cuộc đời còn lại của mình ột người chỉ biết đến công việc như anh hay không?

____.Bây giờ.....anh....anh đang....làm cái gì thế hả...? Có biết ở đây là đâu không? Báo chí sẽ..

_Anh đang cầu hôn em đấy! Mau cho anh biết đi, em có đồng ý cho bản thân em một cơ hội quý giá làm vợ của anh không nào?

_Cái gì chứ? Cơ hội quý giá.....của anh mới phải...._Như bật cười_Có em làm vợ....làm diễm phúc của anh thì đúng hơn...

_Vây! Em đồng ý phải không?

_Bây giờ em mà từ chối thì anh sẽ mất mặt lắm đấy, cho nên.....cứ tạm đồng ý.....đó!_Như ngượng.

_Tốt lắm!! _Huy vui vẻ đeo chiếc nhẫn vào cho cô nàng rồi ôm cô ra xe, chạy thẳng đến sân riêng của gia đình anh, cho trực thăng đưa cả 2 đến đảo Palau (Nhật bản) để tiến hành đám hỏi, gặp mặt giữa gia đình Huy và Như.

_Đi đâu thế anh?

_Đến đám hỏi của chúng ta thôi! :)

_Của chúng ta?????

_Đúng vậy, hôm nay sẽ là ngày hỏi cưới của anh với em, gia đình anh đang chờ xem mặt cô dâu là em đó!

50. Chương 51

Thế là Huy không nói gì thêm nữa, cứ như thế cả 2 đã đến đảo Palau, nơi nhà anh đã mời sẵn cô dì chú bác thân quen đến để giới thiệu cô dâu, dĩ nhiên buổi lễ này được tổ chức ven biển rất đẹp và to lớn, bởi đây là lần đầu tiên Huy chủ động thông báo với mẹ mình là muốn ra mắt bạn gái với gia đình, sẵn tiện làm đám hỏi luôn vì anh đã hứa chắc chắn sẽ kết hôn với Hoàng Như, bà Đình (mẹ Huy) cũng rất ưng ý nên cứ thế mà tiến hành.

Hình Ảnh đảo Palau (Nhật Bản).

(Cộng Hòa Palau là một đảo quốc nằm ở phía Nam Thái Bình Dương, cách Philippines 500 dặm về phía Đông, và Tokyo Nhật Bản 2000 dặm về phía Nam. ở hữu 326 đảo san hô và núi lửa lớn nhỏ, Palau nổi tiếng với cảnh quan dưới đáy biển cực kỳ ấn tượng. Nước biển xanh thẳm, hệ động thực vật vô cùng phong phú. Du lịch là ngành kinh tế mũi nhọn của đảo quốc này)

Khi vừa đến nơi, cả hai dù mệt lả người nhưng không kịp nghỉ ngơi mà đi thẳng ra biển, nơi gia đình Huy đã bao trọn không ai có thể làm phiền với hàng chục thành viên đang ở đó. Trước khi hòa vào bữa tiệc, Huy vẫn không quên ghé tai Như nói nhỏ:

_Yên tâm, gia đình anh cũng như ngoài xã hội, em cứ chào hỏi xã giao, còn họ có nói gì, cứ để anh và ba mẹ lo, đừng cảm thấy áp lực, biết chưa?

Như mỉm cười:

_Em biết rồi!_Cô hạnh phúc, đúng vậy, hạnh phúc của cô chỉ nhỏ nhoi như vậy thôi, đây là lần đầu tiên Huy lo lắng cho cô mà. (Không phải là lần đầu tiên mà hơn cả chục lần ấy chứ, chẳng qua lo lắng “ngầm”, cô nàng không nhận ra được thôi :3)

Vừa bắt gặp Hoàng Như và con trai mình tay trong tay đi vào buổi lễ, bà Đình mừng rỡ trong lòng và chắc hẳn là cái màn cầu hôn kia đã thành công rực rỡ. Sao không thành công được chứ, bà là người viết kịch bản cho con trai yêu dấu cơ mà ^^ . Như gặp lại bà Đình liền cảm giác tìm được sự thân quen giữa đám

đồng này, mặc dù tim vẫn đập liên hồi nhưng cô cảm nhận được sự yêu thương từ cái ôm của bà nên Như có phần nhẹ nhõm hơn. Bà rí tai cô:

__Bác có chuẩn bị quần áo cho con, nhiều lắm, con vào trong với bác thử đồ xem bộ nào ưng thì mặc nhé! __Kèm theo là một cái nháy mắt tinh nghịch.

__Mẹ ơi, con với cô ấy từ buổi lễ về, cũng mặc sẵn đầm rồi, sao phải thay? __ Huy sợ làm Như mệt thêm nên mở lời.

__Con là thằng ngốc không biết gì cả à? Tuy chỉ là đám hỏi thôi nhưng cũng phải ăn mặc sao cho đúng với truyền thống chứ? Thông thường phải mặc áo dài mà gò bó khó chịu lắm nên mẹ lấy luôn vài bộ đầm dạ hội trắng nhẹ nhàng một chút cho Như nó đỡ mệt. Còn con lo qua đó chào hỏi với ba đi, để Như đây mẹ lo.

__Được rồi, nhưng mẹ từ từ thôi đấy nhé!

__Biết rồi mà thằng này!!! __Bà Đình nạt __ Cứ làm như mẹ mày ăn tươi nuốt sống vợ mày không bằng!!

Thế là Như cùng bà Đình vào khu resort gần đây chọn đồ. Bao nhiêu là đồ đẹp cầu kỳ, nhưng Như chỉ muốn mặc bộ đầm trắng ngắn với phần thân trên ôm sát và chân váy bằng lưới trông đơn giản nhưng rất thu hút với chiếc nơ đỏ làm điểm nhấn.

Nhưng trông bà Đình lại hài lòng hơn với mẫu váy tím bên cạnh.

Như thấy thế nên nói là muốn mặc nó, nhưng bà Đình đâu phải trẻ con dễ lừa như thế, bà không có ý áp đặt để Như phải khó xử vì bà mong ai làm con dâu nhà bà cũng sẽ thân thiết với bà như con gái ruột, bà mới mở lời:

__Con thích chiếc màu trắng hơn đúng không?

__Ồ....dạ....con.... __Như vốn không giỏi nói dối nên lắp ba lắp bắp không nên lời.

__Thế thì con cứ mặc đi, mẹ đâu đến mức gia trưởng, đúng không? Cn cứ làm những gì con thích, miễn sao cảm thấy thoải mái mà không vượt giới hạn là được, biết chưa? Mẹ muốn coi con như con gái của mẹ, chứ không phải là con dâu....

__Dạ...con hiểu rồi, con cảm ơn bác! __Như cảm động.

__Bây giờ mà còn gọi bằng bác à? Ta đổi đấy nhé? __Bà Đình đùa để Như bớt căng thẳng hơn.

__Dạ....con xin lỗi....mẹ!

Bà Đình nghe tiếng mẹ liền hài lòng, vui vẻ xoa đầu Như, bảo:

__Con thích thì mau mặc chiếc váy vào đi, vốn dĩ Huy nó cũng biết con thích đầm màu trắng nên đặt sẵn đôi giày phù hợp với nó rồi, con thay xong mẹ bảo người mang ra cho. Nhanh nhé, đừng để khách chờ lâu.

__Dạ, con đi ngay! __Như mỉm cười nhẹ rồi cũng nhanh chóng đi thay áo.

Màu trắng tinh khiết thực sự rất hợp với Như, vừa ngây thơ vừa thuần khiết, vừa xinh đẹp lại vừa kiêu sa. Bà Đình cho người mang đôi giày ra cho Như thử, kích cỡ không những vừa y mà còn thực sự rất hợp với bộ đầm mà Như chọn. Như cười tí mắt vì sự chuẩn bị chu đáo của người chồng tương lai.

Sau đó Selly làm tóc cho cô, Selly uốn nhẹ phần đuôi trông thật nữ tính rồi buộc sơ 2 bên tóc lên như chiếc màn, rồi đội chiếc vòng hoa nhỏ lên trên, lấy 2 phần tóc nhỏ để 2 bên trông thật nhẹ nhàng và xinh xắn. Như lúc này đúng là như nàng công chúa bước ra từ cổ tích, đẹp và rất tuyệt vời, chỉ có thể diễn tả bằng 1 từ: Mỹ nhân.

51. Chương 52

Chuẩn bị xong thì Như bước ra, đi đến chỗ Huy, Huy lúc này đang trò chuyện với mấy ông chú thì bị phân tán bởi những tiếng lao xao, “Đẹp quá! Đó là cô dâu à?”, Huy bèn quay qua nhìn, hình ảnh thuần khiết, xinh đẹp đến ngây ngất đó đã đập ngay vào mắt anh, đúng là một hình ảnh khó thể nào quên được, nhất là trong khoảnh khắc hạnh phúc như thế này đây. Như ngại ngùng vì những cái nhìn chăm chăm bên nhà

Huy, cô e thẹn bước chậm rãi, Huy liền mỉm cười chạy đến bên cạnh cô, không ngần ngại gì mà ôm chặt cô vào lòng, thở phào nhẹ nhõm.

__Cuối cùng anh cũng được thấy em trong lúc em xinh đẹp nhất rồi....

Như nghe thấy thế vừa vui sướng, vừa thẹn đỏ mặt.

__Anh.....người ta nhìn kìa__Cô vụng về đẩy nhẹ Huy ra.

__Nhìn thì mặc họ nhìn, anh muốn ôm vợ mình thì có gì không đúng?__Huy nói thật lớn để mọi người cùng nghe, làm cả buổi tiệc rộn lên hẳn vì tiếng cười.

Bà Đình, ông Phong cũng cười mãn nguyện, cuối cùng thì từ giây phút kinh khủng kia, con trai họ giờ đây cũng đã có thể buông bỏ tất cả quá khứ để sống cuộc sống vui vẻ rồi, đúng là sức mạnh của tình yêu mà. Còn đối với cô con dâu này, khi đã biết được hoàn cảnh khó khăn của cô và đứa em nhỏ, ông bà lo lắng Huy sẽ tiếp tục làm tổn thương cô, không những không quan tâm đến gia cảnh mà họ còn có ý định sau này sẽ giúp đỡ cô, cho cô cuộc sống tốt hơn, nhưng không ngờ, sau bao nhiêu quý cô giàu có thì Hoàng Như_một cô gái bé bỏng đầy nghị lực đó đã thực sự chinh phục được trái tim bằng giá của thằng ngốc con họ, rồi còn ra mắt họ hàng thế này đây, bây giờ thì trong mơ, 2 vợ chồng già này cũng cười thật tươi rồi.

“Sống thật tốt, quên quá khứ đi, con nhé!”....

Dù có ngại bao nhiêu thì Như cũng phải theo lễ nghĩa mà đi chào hỏi người thân của Huy, nhưng hình như mọi chuyện không dễ dàng như cô nghĩ, không khí có một chút gì đó khiến cô cảm thấy bất an, tuy là mang tiếng đi dự lễ hỏi cưới của Huy nhưng dường như họ chỉ chăm chăm bắt chuyện với Huy hoặc là ba mẹ anh với chủ đề kinh doanh này nọ thôi, thực chất không hề quan tâm đến nội dung chính hôm nay. Cô có cố gắng đến đâu thì kết thúc câu chuyện với mỗi người chỉ là ” Có thể nói chuyện với chú rể một lát không?” kèm theo một nụ cười không mấy thiện cảm. Với những người lớn thì như vậy, còn với mấy cô tiểu thư thì ôi, thôi rồi, cứ liếc ngang liếc dọc rồi thì thắm xía xối cô, họ biết gia cảnh cô nên cứ theo đó mà sỉ vả, họ nói đủ nhỏ, để mỗi Như nghe thấy. Như thì đi cạnh Thiệu Huy bao lâu nay, gì thì cũng quen với cái kiểu ghen tị trên trời này của mấy nàng rồi nên cô cứ bỏ ngoài tai thế thôi, còn cung cách cư xử tệ nhị, lạnh lùng tàn nhẫn của Huy thì cô cũng học hỏi được không ít, chỉ mong hôm nay không phải sử dụng nó thôi. Thế nhưng, cô muốn là một chuyện, đời thì đâu có dễ dàng thế đâu. Mấy nàng vụng vạ chán chê hoàn cảnh nghèo khổ của cô rồi thì quay sang chỉ trích phụ huynh cơ đấy. Nào là ” Không biết kiếp trước ba mẹ cô ta ăn ở ra sao mà để con cái nghèo nàn như thế, khổ thật!;“, ”Ôi trời, chỉ là cái thứ không có giáo dục mới mặt dày càm con trai nhà giàu, định đổi đời chứ gì? Bố mẹ cô ta chắc phải tự hào lắm vì có đứa con mưu mô như thế!;“, ”Nghe nói ba mẹ nó chết lâu rồi, chắc là sống không nổi với đứa con vô dụng đây mà!;“, ” Chết rồi à? Thế mà tôi cứ tưởng cô ta vâng lời ông bà già nhà đó nên mới đi lạc vào cung điện, tưởng nhầm mình là công chúa đấy chứ?“, kèm theo là những tiếng cườisồn gai ốc. Máu điên lúc này của cô dâu hình như lên tới đỉnh điểm rồi, nói cô thế nào cũng được nhưng không được đụng đến bố mẹ cô. Như đang định tới tận nơi mà tát mỗi người một cái rồi giáo huấn họ rồi, nhưng trong buổi tiệc dành ỉnh như thế này, không thể phá hoại được, thế nên cô đã dằn lại được cơn giận, uống hết ly rượu vang táo đang cầm trên tay, đặt lại ly vào khay của anh bồi bàn, hít một hơi sâu rồi tiến lại chỗ những cô nàng đánh đá đang đứng mà không biết là Huy này giờ đã nghe hết tất cả, đã định giải quyết hết đám con gái rắc rối đó, nhưng thấy Như đi đến đó, Huy lại hiểu kỳ không biết Như sẽ làm gì, nên đành đứng chờ xem màn chào hỏi hấp dẫn của bà vợ đáng yêu....

__Chào! Có thể làm quen được không?__Như nhả nhận mở lời trước.

__Ồ, cứ tự nhiên, tụi tôi không ngại đâu, chỉ sợ cô tự ti thôi!

__Thật ra, các tiểu thư đây đều là con nhà cao quý, thân phận nhỏ bé của tôi không thể nào sánh bằng, cũng cảm thấy tự ti nhĩ...__Như cười nhẹ.

__Biết rồi thì sao còn không mau chóng hủy hôn rồi biến đi, biết đâu tụi này sẽ cho cô một số tiền đủ để cô và đứa em không phải ăn xin để sống từ giờ đến cuối đời?__Một cô nàng đánh đá độc miệng lên tiếng.

__Có điều.....hình như mọi người vẫn chưa hiểu hết về con người tôi thì phải?

_Cần gì phải hiểu loại sâu bọ mưu mô như cô ? Dùng đầu gối nghĩ thì cũng biết không phải loại tầm thường, bụng dạ rắn rết để tìm mọi cách lừa đảo anh Huy chứ gì?

_Đâu có đơn giản như thế! _Như lại cười một cái thật tươi kèm theo bộ mặt rất ư là.....tĩnh rụi. :))) _Tiểu thư đây đánh giá tôi quá tầm thường rồi. Tôi đối với Thiệu Huy thực sự có tình cảm, nhưng để vượt qua bao nhiêu công chúa giống cô đây thì tôi phải khác hoàn toàn rồi chứ? Tôi thừa nhận cũng có một chút tự ti, nhưng mà chẳng hiểu sao ông chồng này của tôi lại chỉ để mắt tới một mình tôi, bao nhiêu phụ nữ đẹp khác đều chẳng khác nào giun dế cả, nhiều khi lại vì tôi mà đánh sập luôn cả 2 tập đoàn lớn chỉ vì họ sỉ nhục tôi, như các cô vừa rồi đấy! _(lại cười) _Tôi cũng tự thấy mình không phải dạng vừa, nhiều khi tức giận lên thì lại ngứa miệng nói hết với Thiệu Huy thì hỏng, tôi chỉ sợ không quá 1 ngày gia đình mọi người đều....._Như bỏ dở câu nói, thở dài lắc đầu.

_Cô...cô đang đe dọa chúng tôi à?

_Đâu nào? Tôi chỉ giả sử mà thôi, kết quả chắc tệ lắm nên tôi không dám nghĩ tiếp nữa, phần sau cứ để mọi người tự do suy nghĩ, nếu Huy nghe được nhất định sẽ thú vị lắm, tôi cá chắc như vậy đấy! :)

_Cô....cô....

_Chuyện gì đấy? _Thiệu Huy nghe mà bật cười, bây giờ anh mới làm mặt “ngu ngơ khờ dại” đi đến chỗ vui.

_Anh.....anh Thiệu Huy....

_Nói chuyện gì mà đông vui vậy? Có ai ăn hiếp vợ tôi không đấy? _Huy biết câu hỏi của anh sẽ làm đám con gái này run sợ, nhưng cũng muốn nhìn thấy vẻ mặt của Như vì sự kết hợp tuyệt vời của anh :v

_Không.....tụi em...

_Cũng có một chút đấy chứ? _Như “ngây ngô” nói, cũng như là giáng một đòn nặng nề lên tâm lý của mấy nàng kia.

_Có? _Huy nhíu mày, (ngụ ý là muốn tiếp tục màn trình diễn đẹp mắt này đây mà :v)

_Thì cứ bắt em uống rượu rồi bảo tối nay.....sẽ phá đêm tân hôn của tụi mình đó!!! _Như ngáp ngừng làm mấy gương mặt nhỏ nhắn kia xanh xao hết cả lên.

_Haha! Phải vậy không?

_Ồ...dạdạ....

_Yên tâm! Nhất định anh không để họ làm vậy đâu! _Huy nói rồi bế bổng Như lên, đưa cô vào phòng thay đồ.

52. Chương 53

Vừa đặt Như xuống chiếc ghế nhỏ trong phòng, Huy vừa mỉm cười bí hiểm làm Như bất giác sợ hãi co người lại, giọng run run:

_Sao...sao thế? Tự nhiên lại bế em vào đây?

_Em không biết? Hay giả vờ không biết?

_Giả vờ cái gì? Anh đừng có tới gần nữa nha, em...em đánh anh đó!

_Đánh anh? Em nữ? Đánh anh rồi lấy ai động phòng với em đây? Không lẽ lại định cô đơn một mình đêm tân hôn rồi đổ tội cho người ta phá em chứ?

_ANH!!!! _Như tức giận dùng chân đá mạnh vào chân Huy, làm anh đau đớn ôm lấy chân của mình, gương mặt rất khó coi.

_Em dám!!

_Sao không? Anh là chồng em rồi, nghĩa là thuộc sở hữu của em, lý nào em lại để mặc cho anh giương mắt nhìn người ta ăn hiếp em mà không bênh vực, lại còn đứng xem kịch vui mà không trừng trị anh?_Như hất mặt cao lên, nói đồng dục.

_Cái gì mà thuộc sở hữu của em?_Huy cười cợt_ Chúng ta chỉ mới đính hôn, lý nào anh lại thuộc sở hữu của em nhanh vậy? Em không nghĩ anh có thể từ hôn hay sao? Hoặc là do người đàn bà khác mà anh chạy trốn khỏi hôn lễ?

_Giả thiết của anh không thành lập rồi, công tử ạ!_Như mỉm cười_ Bây giờ anh đang định hạ thấp danh dự của mình hay sao? Người như anh, chuẩn bị sẵn một buổi lễ hoành tráng như thế này rồi áp bức em đến đây, không lẽ diễn một màn kịch thật hay ho cho nhà anh thấy, rồi hủy hôn tùy ý, anh tưởng anh là vua muốn gì được nấy ?? Hơn nữa, loại người như anh, có thể bị quyến rũ bởi bất kỳ người phụ nữ nào đó, thì anh đã không đáng để bốn cô nương yêu rồi!!! Nhé!

_Bốn cô nương??_Huy suýt tí nữa thì nhập viện vì cười lẫn lộn_ Hoàng Như, em trở nên biết dùng lời lẽ sắc bén như thế này bao giờ vậy? Dựa vào em mà dám tỏ ra mình rất hiểu anh như vậy hay sao đây? Anh là loại người gì, làm sao em biết được? Bản thân anh hình như cũng không hiểu mấy, có khi là một người chính trực, khi lại là một kẻ thủ đoạn, khi lại không màng sống chết của gia tộc người ta mà cho phá sản vì một cô gái, còn bây giờ...._Huy cố tình bỏ lửng câu nói.

_Bây giờ?

_Anh cảm thấy mình cũng không phải loại quân tử chờ đến khi kết hôn mới đụng vào em đâu!

_Cái...cái gì? Anh....đừng có làm bừa, em...em la lên đó!!!

_Thách em! Thử la lên xem có ai đến giúp không? Kẻ nào dám phá hoại buổi động phòng của anh thì chết không toàn thân!

_Anh dám!!!

_Sao lại không? Tiểu thư à, anh học em cả thôi!

_Học em cái gì?

_Hôm nay em dùng nước hoa?

_Phải, thì sao? Không lẽ anh chưa thấy con gái người ta dùng nước hoa bao giờ à?

_Không phải loại nào khác mà là....Midnight Poison?

_Mid...Mid cái gì cơ?

_Loại nước hoa em dùng...

_Ồ..._Như nhớ lại tên của chai nước hoa đen thui đó, cái loại mà mẹ Huy đã đưa cô, còn cười có vẻ rất chi là...gian tà. Đúng là Midnight Poison._Hình như là vậy, em không rõ, nhưng thế thì sao?

_Em không biết hay lại giả vờ đấy hả? Loại đấy....

{Cho ghé chú thích một chút hén :))

Midnight Poison là một loại nước hoa của Pháp, nó được chiết xuất từ loại hoa hồng đen chỉ nở vào ban đêm, là nước hoa dành cho phụ nữ, nó có tác dụng kích thích hoocmon nam giới, nói nôm na là “Hương thơm không thể chối từ” (omachi) =]]]] (google-sama) }

_Loại đấy làm sao?

_Tóm lại, em chính là đang dùng cái kế sách này dụ dỗ anh, không cần nói nữa, em phải...chịu trách nhiệm với anh đấy nhé!

Huy không đợi Như nói thêm lời nào, dùng tay giữ chặt tay Như, đặt lên môi cô một nụ hôn thật ngọt ngào, Như lúc đầu ngoan cố không chịu ngồi yên, nhưng một lúc sau đã bị nụ hôn vừa mãnh liệt vừa ngọt ngào đó làm xiêu lòng, cô vòng tay qua cổ ôm lấy anh. Sau nụ hôn ấy, Huy nhắc bóng Như lên một lần nữa, mở cửa phòng thay đồ, đi thẳng tới phòng khách sạn đã đặt sẵn từ trước, đặt cô lên giường. Như có hơi sợ

một chút, cô cầm ngay lấy tấm chăn che mình lại, như một bản năng. Huy nhẹ nhàng đến gần cô hơn, dịu dàng gỡ tấm chăn ra, trấn an cô:

_Đừng sợ, sẽ không sao đâu....

Hất tấm chăn qua một bên, Huy tiếp tục hôn cô, vừa hôn anh vừa nhẹ nhàng kéo dây kéo chiếc đầm trắng của Như xuống, cởi bỏ trang phục của cô một cách nhanh chóng. Anh quyến luyến rời khỏi đôi môi mềm mại kia, tiếp tục hôn xuống vành tai, xuống cổ trắng ngần của cô và thì thầm:

_Em...đẹp lắm!

Như bị câu nói này làm cho xấu hổ, chỉ biết đỏ mặt.

.....(XXOOABCXYZ)..... >.

Sau khi đã ân ái, Huy vẫn không muốn rời khỏi, còn hành hạ cô thêm mấy lần đến gần sáng. Đến khi cô thối mạt và nản nỉ:

_Em buồn ngủ rồi.....cho em nghỉ đi, anh....em đau quá....

_Được rồi _Huy phì cười _Em ngủ một tí đi...._Rồi nhẹ nhàng ôm cô vào lòng...

53. Chương 54

Sáng sớm thức dậy, Như một mỗi quơ tay tóm lấy cái điện thoại làm phiền giấc ngủ của mình xem đồng hồ, nhận ra đã gần trưa, cô giật mình ngồi dậy, nhưng thấy phần giường bên cạnh trống lốc. Như nhúm mày với suy nghĩ :

_Không lẽ con người này nhân lúc mình ngủ say đã.....truất ngựa truy phong rồi??

Đang bán tín bán nghi thì cửa phòng ngủ mở nhẹ, và Huy ca ca đã bước vào trong bộ dạng quyến rũ mê người với chiếc sơ mi mỏng tanh màu trắng tay dài xắn cao, quần kaki màu lục nhạt, tóc đen đã được tạo dáng bằng gel trông rất ư là tuyệt mỹ, bất cứ cô nàng nào nhìn thấy hình ảnh này chắc chắn 100% sẽ chảy máu mũi mất, hoặc nhẹ nhất cũng là lâng lâng như lạc vào thế giới huyền bí. Huy lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của Như:

_Em chịu dậy rồi đấy à? Cả đêm cứ ngủ say như chết ấy mà!

Như nghe Huy phát ngôn, cuồng phong ngay lập tức bao phủ khắp đỉnh đầu, cô lớn tiếng:

_ Sao đây? Giờ anh nói em ngủ ngon cả đêm đấy à? Không phải đến 3,4h sáng anh mới chịu buông tha cho em, còn để em phải nằn nỉ mới dừng lại? Bây giờ trở mặt nhanh như thế, hỏi sau này em làm sao yên tâm giao mình cho anh đây?

_Sao lại không yên tâm giao mình cho anh?

_Còn không phải vì anh gian xảo à? Hành hạ em cả đêm, giờ lại nói là em ngủ say như chết. Ngày sau anh cũng có thể hành hạ cô nào khác cả đêm rồi chùi mép, bảo với em là do nàng ta chuốc say rồi làm chuyện không đúng với anh. Em làm sao tin được?

_Em muốn tin thì sẽ tin thôi mà...những chuyện như thế, chỉ anh thiệt thân thôi, sao anh phải làm?

_Chỉ anh thiệt thôi?

Còn không phải hay sao? Ai lại đang yên lành mà sinh chuyện vớ vẩn? gia đình yên ấm lại nổi cuồng phong, cô vợ tài năng xinh đẹp lại chịu ảm ức, anh làm sao đành? Huy vừa nói vừa nựng mũi Như một cách nâng niu pha chút đùa giỡn, rất nhẹ nhàng nhưng cảm nhận được không ít cái thật tâm.

__Hứ, anh chỉ mới nói được thôi, ai mà biết sau này làm sao chứ!_Như ngượng ngùng quay mặt sang chỗ khác, ý đồ né tránh ánh mắt của Huy. Dĩ nhiên anh nhận ra ngay, lấy tay mình xoay mặt Như lại, mỉm cười dịu dàng:

__Vậy nên anh mới cần em sau này ở bên cạnh, làm chứng cho những lời anh nói!_ nói rồi anh lại bất ngờ đặt lên đôi môi mềm mại của Như một nụ hôn nhẹ, sau đó cầm tay cô kéo ra bàn ăn.

__Woa!! Bò bít tết? Nước chanh đây?

__Sao hả? Có hợp khẩu vị em không?Như nhanh chóng cắt miếng thịt nhỏ ăn, sau đó nhấp một ngụm nước chanh đây rồi xuyết xoa: _Thịt vừa mềm lại vừa thấm gia vị, tuyệt thật đó nha! Đầu bếp ở đây quả thật không chê vào đâu được!! _Như vừa nói vừa ngó nghê ăn tiếp mà không chú ý tới vẻ mặt tối sầm của Thiệu Huy. _Đầu bếp??? NÀY!!! _Huy bực bội thét lên làm Như giật mình. _Anh....anh làm sao thế? Làm em giật mình....._Có thật là em ngốc không? Hay là giả vờ ngốc nghếch thế hả???_Chuyện....chuyện gì nữa? _Lại còn chuyện gì?_Huy hết chịu nổi, thở dài _Em sao lại nghĩ....mấy món này do đầu bếp làm được cơ chứ?...._Thì ở khách sạn, món ăn tất nhiên do đầu bếp ở đây làm, không lẽ anh làm hay sao mà tự nhiên lại quát em thế kia???_Như nổi nóng lại. _Chứ còn gì nữa!!!! _Huy khẳng định mà cõi lòng tan nát. “Đồ ngốc, sao lại ngu tới thế được cơ chứ!” _Gì???_Như lại được một phen hoảng loạn _Anh??...anh nói anh làm mấy món này???_Có vấn đề gì sao? _Không.....mà...anh...làm thật sao? _Còn hỏi một lần nữa thì anh không biết sẽ trừng trị em như thế nào đâu đấy! _Huy cộc cằn....._Như mất thêm vài phút để định thần, sau đó nhìn Huy một lúc lâu rồi mỉm cười _Đây là lí do anh dậy sớm đó hả? _Chứ không thì em nghĩ gì?_Huy không thêm quan tâm Như nữa mà cắt thịt bỏ ra từng miếng nhỏ rồi đổi với đĩa thịt của Như _Em mau ăn đi, để nguội là chết với anh!_Em biết rồi, cảm ơn anh,em nhất định sẽ ăn hết mà!Cứ thế, buổi sáng ngọt ngào của cặp vợ chồng sắp cưới diễn ra suông sẻ, sau khi đã chuẩn bị xong, Huy lại đưa Như đến shop áo cưới Swan (một chi nhánh chuyên về áo cưới của tập đoàn Style mà trước đó 2 người này đã đến một lần vào lúc chuẩn bị cho đám cưới Tiểu Mạ) chọn trang phục cho lễ kết hôn 1 tháng tới. _Lại đến đây? Làm gì vậy?_Như thắc mắc. _Chọn áo cưới cho em!_Chọn áo cưới? _Như ngạc nhiên. _Một tháng nữa sẽ kết hôn, bây giờ không chọn trang phục thì bao giờ chọn?_Một tháng nữa kết hôn??????_Như hét lên. _Không phải chúng ta đã bàn bạc với mẹ anh trong lễ đính hôn hôm qua rồi sao? Em ngạc nhiên thế là sao?_Lúc...lúc nào chứ?(thực ra đã bàn bạc lúc làm lễ đính hôn, mẹ Huy đã đem ý này của Huy nói với Như, nhưng lại nói trong lúc Như đang căng thẳng nên cô chẳng nghe lấy một từ mà cứ gật đầu bừa, mẹ Huy tưởng cô đã nghe và đồng ý nên sáng nay đã nhắn tin vào điện thoại của Huy báo cho anh biết mà kịp thời chuẩn bị.) _Em....?_Huy lại bị Như chọc đến mức giận đỏ mặt. _Ồ....à....em....nhớ ...nhớ rồi..._Như thấy bộ dạng của Huy liền lúng túng, sợ hãi mà nói dối rằng mình đã nhớ ra. _Nhớ thật rồi?_Huy ném cho Như ánh mắt nghi ngờ. _Thật...mà! Chúng ta....mau chọn trang phục thôi!_Như thiết nghĩ, thôi thì, đằng nào cũng kết hôn, cả lễ đính hôn cũng làm rồi, cuối cùng cũng không nên chọc giận ông chú này nữa, kéo lại chuốc thêm phiền phức sau này thì mệt. _Em muốn anh chọn hộ hay là em tự chọn?_Huy vừa xem catalo vừa hỏi Như. _Chúng ta cùng chọn, em cũng không thể tự nhận xét mình được, anh chọn một vài bộ đi, em sẽ thử!_Ừ, cô mang mấy mẫu này ra cho cô ấy thử đi!_Huy quay sang đưa những mẫu anh ưng ý cho cô quản lý. _Dạ, cậu và cô chờ một chút ạ.Nói rồi các cô nhân viên mau chóng mang những mẫu đẹp nhất vừa được thiết kế đặc biệt nhập ở Ý,Pháp, Đức ra cho Như và Huy chọn.Một số mẫu thiết kế:

54. Chương 55

Trong rất nhiều mẫu áo cưới lộng lẫy như vậy, Huy chọn được một mẫu đính rất nhiều kim cương nhỏ, vừa nhìn đã biết bộ cánh này ắt hẳn là “hàng hiếm” rồi. Như nhìn thấy thiết kế của bộ soiree mà Huy đề nghị liền tỏ ra thích thú, màu sắc trang nhã, ôm theo hết thân người khoe hết được đường cong của người con gái, nhưng cô khựng lại một chút vì trông nó có vẻ....đắt. Nhìn thấy bao nhiêu đá quý đính trên áo cũng đủ hiểu.

Huy bảo Như thử chiếc áo đó nhưng cô từ chối:

__Không đâu, em không thích nó! Anh chọn cho em đơn giản một chút thôi, đá nhiều quá nhìn rối mắt lắm!_Như kiếm cớ nói để ông chồng mình bỏ qua chiếc áo này, hễ mà nói đắt quá không chịu thử thì thế nào anh cũng la hét bảo lo gì tiền bạc, cứ để anh lo. Nhưng mà, cô không hề muốn dựa vào số tiền nhà anh, lại chi tiêu vào những dịp thể này thì....không phải hoang phí quá sao?

Đơn giản? Em lại sợ tiền bạc đấy à? Anh không xài tiền gia đình đâu, em không cần ngại!

Hử?

Anh làm giám đốc một công ty, không lẽ em nghĩ anh không đủ chi tiêu ột bộ váy cưới nhỏ nhoi này à? Không cần tiết kiệm cho anh! Từ lúc anh bước vào công ty, anh đã không xài tiền gia đình rồi, trang phục, xe cộ, nhà cửa....đều là anh tự mình bỏ tiền sắm sửa mới có cơ dọn ra ở riêng!

Anh đi làm từ bao giờ?

Năm anh 19!

Sao cơ? Như tròn mắt nhìn Huy chăm chăm.

Anh đi nước ngoài du học từ sau tai nạn của bà, 19 tuổi về nước thì vào công ty làm luôn, hơn nữa là làm từ nhân viên mà lên, vì vậy anh nắm rõ ưu nhược điểm mỗi người, có tài năng thực lực thì anh giữ lại, ăn bám thì anh sa thải, nên có rất nhiều kẻ thù. Hơn nữa, anh không phải dựa vào gia thế của mình mà làm càn, tùy ý gây chuyện với những tập đoàn khác, hoặc họ làm anh điên lên, hoặc dùng kế hoạch đen tối giở trò với công ty, hoặc đụng vào những người anh yêu quý thì mới phải trả giá mà thôi! Ba mẹ anh từ khi anh nhận chức giám đốc, họ chưa bao giờ chỉ đường cho anh phải làm gì, hoặc dọn đường sẵn cho anh, mà chỉ đứng sang một bên nhìn anh xử lí mọi chuyện. Vì vậy, mong em đừng nghĩ chuyện gì anh cũng dựa vào ba mẹ!

Em chưa bao giờ nghĩ như thế! Em đã từng nghe các đồng nghiệp khác nói qua chuyện anh làm nhân viên ở công ty, nhưng em không để ý lắm, và cách xử lý công việc của anh, em đã luôn đứng bên cạnh nhìn thấy rồi, nhưng sao anh lại nghĩ em sẽ nghĩ anh dựa vào gia thế?

ừm..... Huy không biết nói thế nào, có thể là do phản xạ, những cô gái xung quanh anh chẳng phải toàn như thế còn gì?

Anh nghĩ em giống những cô gái đó?

Không....

Không cần chối đâu mà, em sẽ bỏ qua cho anh lần này, nhưng không có lần sau đâu! Vì em chưa bao giờ quan tâm anh đứng ở vị trí nào mà nhìn em, em chỉ ở bên anh vì em yêu anh, không cần tiền của anh em vẫn sống tốt bao nhiêu năm qua đấy thôi? Sao em lại phải suy nghĩ đến chuyện nhờ vả, dựa dẫm vào anh hay gia đình anh? Hơn nữa, em tin tưởng anh, tin vào thực lực của anh mà!

Huy nghe Như nói liền mỉm cười, không giấu nổi hạnh phúc trong mắt, anh liến bế cô ngồi lên đùi của mình, ôm cô thật chặt.

Sao....sao anh lại thế nữa rồi?....Thật là....không biết anh nghĩ gì nữa.....

Đồ ngốc.....

Sao cơ?

Anh nói anh là đồ ngốc! Sao anh lại quên được nhỉ.....Em thực sự rất đặc biệt đấy!

Đừng....đừng có nói những điều kỳ lạ mãi thế.....mau chọn trang phục thôi còn về....

Được rồi....em thích bộ nào thì ly61 bộ đó, anh muốn em thoải mái trong ngày quan trọng của mình!

Được, vậy em thử bộ này cho anh xem, anh chờ em một chút nhé!

Ừ, anh sẽ chọn giúp em giày!

Dạ được! Như cười vui vẻ rồi vào trong thay đồ, còn Huy hỏi cô quản lý:

Đôi giày tôi đặt, mau đem đến đây!

Dạ!

Một lúc lâu sau, 2 cô nhân viên vén bức rèm màu trắng ra, Như trong hình ảnh là một thiên thần đốt cháy tim của mọi gã đàn ông nào nhìn thấy cô lúc này.

Quả thực, không cần quá cầu kỳ, đính quá nhiều kim cương, đá quý hay sử dụng ren,..... mà chỉ cần một chiếc áo trắng tinh khôi cũng đã lột tả được vẻ đẹp trong sáng, ngây thơ, thuần khiết của người con gái rồi. Huy lấy điện thoại chụp hình lại khoảnh khắc này, cái khoảnh khắc mà cô nàng đi sâu vào tiềm thức, đi sâu vào trái tim anh. Như đi thử đôi giày anh đặt theo cỡ chân của cô, rất vừa vặn, giày lại mềm mại không cảm thấy đau hay khó chịu khi đi lâu, lại trùng màu với chiếc váy nên đây chính là một bộ trang phục tuyệt mỹ.

_Anh lại chọn những thứ đắt tiền rồi?

_Đôi giày là thứ thần kỳ dẫn dắt phụ nữ đi đến một nơi nào đó tốt đẹp, vì vậy không thể sơ sài được!

Như ngây ra một lúc thì phì cười:

_Anh học những lời hoa mỹ đó ở đâu vậy hả?

_Mẹ anh nói thế mà! Mau đi thanh toán thôi, chúng ta về nhà anh một chút nhé? _Huy vừa đưa thẻ cho cô quản lý vừa nói với Như.

_Thì bình thường em cũng ở đây, sao bây giờ lại hỏi?

_Không phải biệt thự Devil, mà là nhà anh ở cùng ba mẹ!

_Về nhà ba mẹ anh? Nhưng mà....em chưa mua gì làm quàsao có thể đi tay không được ?

_Em không cần lo, có mua về thì thế nào mẹ anh cũng trêu cái kiểu “không cần mua nhiều thứ như thế đâu, đằng nào cũng là người một nhà, con có mua đồ cũng là dùng tiền Thiệu Huy mà mua thôi!”....

_Cái gì? Mẹ anh sẽ nói như vậy?

_Mẹ anh đối với mấy cô nàng thường đến nhà quà cáp thì sẽ nói như vậy! Không biết đã gây ra hy vọng cho bao nhiêu cô nàng rồi đây....

_Vây em....

_Mau đi thôi đừng nói nữa, ba mẹ anh đang chờ đây, chắc Tiểu Na , Tiểu Mạ đang ở đó!

_Tiểu Na Tiểu Mạ?

_Đi thôi!!

Huy đến nhà, đỗ xe xong thì một tay cầm giỏ hoa, còn rượu vang thì đưa cho bà quản gia giữ, một tay thì nắm chặt tay Như kéo đi đến phòng khách. Trên đường đi, anh nói nhỏ trấn an cô:

_Không giống như lần trước nên em yên tâm đi, ba mẹ sẽ không kiếm lời như vậy đâu!

Vừa gặp bà Đình, Như đã vội vã cúi đầu chào :

_Cháu.....chào bác ạ!!

_Ồ!! Con đến rồi đây à??

_Dạ, xin lỗi để bác chờ lâu, cháu đi chọn soiree tốn thời gian quá!!

_Không sao không sao, có gì mà phải xin lỗi chứ! Đây, mau ngồi xuống đi, bà pha cho tôi ấm trà hoa cúc!

_Dạ! thưa bà!

_Mẹ!_Huy trao giỏ hoa hồng xanh cho bà.

_Chà, hoa đẹp đấy! Lại thơm nữa, đã bao lâu rồi con không tặng hoa ẹ nhỉ?

_Con không thường về nhà, lại bận bịu bao nhiêu việc, nhưng mỗi đầu tuần con lại nhờ người gửi hoa ẹ rồi đây thôi!

_Ý mẹ là đích thân ông tướng đây tặng ẹ, con gửi người ta đem đến thì còn ý nghĩa gì nữa đây?

_Được rồi, lần sau con sẽ cố gắng! Ba đâu?

__Ông ấy không biết con dâu đến thăm, bà quản gia, mau cắm hoa vào bình rồi gọi ông chủ dậy đi!

__Dạ!

__Bác, để con cắm hoa cho, bác cứ đi gọi bác trai đi ạ! __Như lên tiếng dành công việc, thể hiện mặt nào đảm đang ẹ chồng tương lai thấy.

__Dạ, thưa cô! __Bà quản gia nói rồi lệnh ấy cô giúp việc gần đấy lên lầu gọi ông Hoàng xuống.

__Cho con hỏi, bình cắm hoa ở đâu ạ?

__Đi nào, để ta giúp con!

__Dạ! __Nói rồi mẹ chồng con dâu vào bếp lựa bình hoa, vừa cắm hoa vừa trò chuyện rôm rả.

Huy đang ngồi uống trà chờ ông bố xuống thì đã được một phen diện kiến 2 cô nương một lớn một bé đi từ trên lầu xuống. Cô bé lao vào vòng tay anh một cách tự nhiên:

__Anh ơi!!!!

__Tiểu Na?? __Huy hơi ngạc nhiên trước hành động của cô bé.

Tiểu Mạg đi ngay phía sau thì cười dương dương tự đắc:

__giỏi lắm tiểu Na! Làm rất tốt!!!

__Lục tiểu thư? Cô....nói gì với con bé phải không?

__Anh sai rồi, giám đốc Hoàng! Tôi lấy chồng rồi, không còn theo họ Lục nữa đâu! __Tiểu Mạg đánh trống lảng.

__Thật thất lễ quá! Thế nên gọi cô là gì đây?

__Tôi đùa thôi, tôi vẫn là con gái nhà Lục tiên sinh, gọi tôi thế nào tùy anh! __Tiểu Mạg lấy lại vẻ nghiêm túc, tách Tiểu Na ra khỏi Thiệu Huy __Bé Na, qua đây nào, đừng làm phiền anh nữa!

__Bình thường con bé gọi tôi là chú, sao bây giờ lại gọi anh?

__Ồ hay, thế thì anh phải hỏi con bé, sao lại hỏi tôi?

__NaNa! Sao con lại gọi chú là anh?? __Huy vừa nựng má cô bé vừa hỏi.

__Vì chị hai nói, chú sẽ kết hôn với chị, nên không được gọi chú nữa, như vậy sẽ rất kỳ lạ! Con hỏi chị Tiểu Mạg phải gọi thế nào, chị ấy bảo cứ gọi là anh Hoàng!!! __Nana ngậy thơ nói.

__Chị hai con?...Ừ, vậy thì, sau này cứ gọi là anh thôi, hiểu chứ?

__Dạ!! Hihi, con có anh hai rồi!!! Sau này sẽ không sợ bị bắt nạt nữa!!!

__Nana, gọi anh hai thì em phải xưng là em, không được nói con nữa! __Tiểu Mạg nhắc nhở.

__Dạ!!

__Nana, em nói bị bắt nạt là thế nào?

__Thì lúc đến trường..... __Nana đang định nói thì Tiểu Mạg bịt miệng cô bé lại, nhắc khéo:

__Nana, em quên chị hai em nói gì rồi hay sao?

__Lục tiểu thư, cô vui lòng bỏ tay ra, tôi muốn nghe con bé nói! __Thiệu Huy dùng lời lẽ cảnh cáo Tiểu Mạg, giống như kiểu ” đừng có chanh chua mà xen vào chuyện gia đình tôi!”

Tiểu Mạg bình thường thì đánh đá thật, nhưng đối với Thiệu Huy cũng không dám đắc tội, vì gia thế, đúng vậy, đó là lí do muôn thuở đối với những người kính trọng anh. Cô nhẹ nhàng buông tay ra.

__Nana, nói xem, chuyện bắt nạt là thế nào, nói cho anh hai nghe, anh nhất định giúp em!

__Thật không?

_Anh có gặt em bao giờ chưa? (dĩ nhiên là chưa rồi, vì có hứa gì đâu mà lừa với chả dối chứ!!! :)))

_Dạ chưa....

_Vậy thì ngoan nào, anh sẽ cho em ăn lươn nếu em chịu nói thật với anh! (thật là biết cách dụ con nít >.< hie=">">

_Vì....chị thường đưa em đi học bằng xe buýt, nhưng trong trường....bạn nào cũng đi bằng xe lớn cả....nên mấy bạn cười em, bắt em lấy đồ chơi, đồ ăn ấy bạn....rồi chơi banh thì cứ ném vào người em, lúc khác thì không có tiết chơi banh, nhưng cứ đổ banh ra lung tung bắt em đi nhặt.... nhiều lắm cơ...._Nana kể mà như sắp khóc.

_Kể hết cho anh nghe, không được khóc! Anh sẽ giúp em mà!

_Mấy bạn chơi với nhau làm đổ bể hay hư hại cái gì, đều hợp lại nói với cô là do em làm, lần nào em cũng phải chịu phạt cả....

_Mấy đứa trẻ này, còn bé đã học bố mẹ biết cách hành hạ người khác như vậy, lớn lên sẽ thế nào đây chứ! Được rồi, sau này anh sẽ đưa em đi học bằng xe lớn, chịu không?

_Dạ chịu!!! Em thích lắm!!!_Nana cười toe toét.

_Ngoan lắm! _Huy xoa đầu cô bé.

Đúng lúc này thì cô giúp việc lúc nãy được giao gọi ông chủ thì trở xuống nói với Thiệu Huy:

_Cậu chủ, ông chủ gọi cậu lên có chuyện muốn bàn ạ!

_Được...._Huy vừa trả lời vừa nhìn qua Nana.

_Yên tâm đi, tôi sẽ trông con bé, không để con bé kể lể gì với chị nó đâu!

Huy nghe lời đảm bảo của Tiểu Mạn xong mới yên tâm lên lầu.

_Đến rồi à? Ngồi xuống đi, bố có chuyện muốn con nói!

_Chuyện muốn con nói?

_Con không có gì cần phải nói với ta và mẹ con sao? Cuộc hôn nhân này....có thật là do con yêu con bé?

_Tất nhiên là vậy rồi, nếu không thì ba nghĩ cô ấy dí súng vào đầu con bắt con phải kết hôn à?

_Ta nghiêm túc. Ta đã điều tra thêm về gia đình con bé, tai nạn năm đó xảy ra với bố mẹ con bé là do con chạy theo quả bóng mà thành, sau đó bà con cũng thành người thực vật, ta nghĩ con không thể nào không biết?

_.....Tại sao ba lại lôi chuyện này ra nói bây giờ chứ? Đúng thật, lúc đầu con chiếu cố cô ấy là do chính con hại gia đình cô ấy lâm vào cảnh cùng cực như vậy, nhưng sau này, càng tiếp xúc nhiều hơn với cô ấy, con càng cảm thấy yêu mến hơn, như vậy có gì không đúng?

_Nếu yêu mến thật mà kết hôn thì không có gì không đúng! Nhưng con không nghĩ nên cho vợ con biết chuyện này hay sao? Nếu như sau này con bé phát hiện ra sự thật, nó sẽ nghĩ gì đây? Nó nghĩ con chính là nguyên nhân làm cho gia đình nó không trọn vẹn, như vậy, con có chắc rằng cuộc hôn nhân này không rạn nứt?

...Huy im lặng một hồi lâu, anh cũng trả lời với ông Hoàng:

_Có thể sẽ rạn nứt như ba nói, nhưng con không hối hận, kết hôn với cô ấy là mong muốn cả đời của con rồi! Ba không cần nói nữa, tới thời điểm thích hợp, con sẽ cho cô ấy biết tất cả, ba đừng nghĩ sẽ xen vào chuyện của tụi con!_Huy vừa định đứng lên đi ra khỏi phòng đọc sách thì nghe tiếng võ ngoài cửa.

55. Chương 56

Trước đó, khi đang hào hứng cắm hoa với bà Đình, Như đã khéo léo đề nghị hay là bữa cơm này, thay vì cứ nhờ đầu bếp nấu thì tự tay làm một vài món ăn gia đình cho ấm áp, dĩ nhiên bà mẹ đồng ý ngay, nhưng loay hoay bàn bạc vẫn không biết nấu món gì, bà Đình lại chợt nhớ ra bà từng mua qua một cuốn sách dạy nấu ăn, trong đó có rất nhiều món gia đình thông thường có thể dễ dàng làm được nên đã định lên phòng sách để lấy, nhưng thấy bà Đình đang dở tay nên Hoàng Như đề nghị lên phòng sách lấy giúp. Đang định gõ cửa xin phép vào phòng thì Như nghe tiếng nói chuyện ở trong vọng ra. Cô sợ mình sẽ làm phiền họ nên đã đứng bên ngoài chờ, không may đã nghe được nội dung cuộc trò chuyện mà Thiệu Huy không muốn cho cô biết, vì vậy nên nhất thời kích động mà làm rơi mấy tách trà trước đó chuẩn bị đem lên cho bố chồng. Thiệu Huy lúc này kết thúc cuộc tranh luận với ông bố, đã định rời khỏi phòng đọc sách thì lại nghe thấy tiếng vỡ của tách trà, Huy liền mở cửa ra, điều anh không ngờ nhất, Hoàng Như đã nghe thấy tất cả. Mọi thứ với Như lúc này như một cơn ác mộng, quá nhiều câu hỏi đặt ra trong đầu cô, khiến cô không thể nào chấp nhận được chuyện này.

“Tại sao? Tại nạn năm đó lại có liên quan tới anh ấy?”

”Tại sao ? Tại sao anh ấy lại không nói với mình ?

“Vậy là, anh ấy biết hết tất cả, biết mình là ai, biết chuyện gia đình mình?”

“Không lẽ ở bên cạnh mình, kết hôn với mình, là để chuộc lại lỗi lầm hay sao?”

” Là anh ấy, đã làm gia đình mình đổ nát ?”

“Tại sao vậy? Anh ấy chưa bao giờ nói vì cái gì mà yêu mình!!”

“Anh ta làm tất cả, chỉ là để tự mình nguôi ngoai sự áy náy của anh ta mà thôi”

“Chỉ có mình là con ngốc.....yêu anh ta như vậy, không đúng, không nên như vậy....”

_Như? Em...sao lại lên đây?_Huy hơi hoảng, trong lòng chỉ có một mong muốn duy nhất đó là Như chỉ vừa đặt chân lên đây, chưa kịp nghe thấy gì cả.

_Em...không nên lên đây ...à?_Như cảm thấy không thể tin nổi chuyện đang diễn ra_ Sao? Anh có chuyện gì không muốn....cho em biết hay sao?

_À...không...chúng ta mau xuống nhà thôi, mọi người đang đợi_Huy cầm tay Như định kéo cô xuống lầu.

Như nhanh chóng gạt tay anh ra:

_Thực sự không có gì à? Nếu tôi không nghe được, anh còn định giấu tôi đến bao giờ nữa??_Như hét lớn rồi không kìm chế được tát Huy một cái thật mạnh.

_Như, nghe anh nói...

_Im đi!!! Từ bây giờ, tôi không muốn nghe bất cứ một lời giả dối nào từ anh nữa!!! Hơn nữa, Hoàng Thiệu Huy anh nghe cho rõ đây, tôi từ nay về sau không bao giờ muốn nhìn thấy anh nữa!!_Như vừa nói xong liền chạy ra khỏi nhà, bắt taxi mà không biết sẽ đi đâu.

Huy bị mọi chuyện bất ngờ, không biết nên phản ứng thế nào, chỉ biết chạy theo Như, nhưng đến nửa đường thì không thấy dấu vết nữa, anh liền quay trở về nhà. Ông Hoàng và bà Đình trông chờ con trai sẽ đưa được con dâu về, nhưng cuối cùng anh lại về tay không. Bà Đình lo lắng hỏi xảy ra chuyện gì, Huy không nói, ông Phong cũng im lặng, chỉ bảo với vợ mình lên phòng rồi nói chuyện sau. Chờ 2 ông bà lên lầu, Tiểu Mạng lại ngáp ngừng lên tiếng:

_Đã có chuyện gì xảy ra sao?

Thiệu Huy lại giữ im lặng không nói gì về chuyện đã xảy ra, nhưng anh bảo Tiểu Mạng thử gọi cho Hoàng Như, cô gọi nhiều lần nhưng Như không bắt máy, anh cũng biết sẽ như vậy nên tinh thần càng tệ hơn. Tiểu Mạng thấy vậy cũng không tiện hỏi thêm, đành cáo từ trước:

_Vậy tôi sẽ đưa Nana về nhà tôi trước, giám đốc anh cứ yên tâm, tôi đã để lại tin nhắn cho cô ấy, cô ấy có liên lạc lại tôi sẽ báo ngay cho anh biết! Cáo từ!

_Cảm ơn cô!_Huy không buồn tiễn Tiểu Mạg.

Cả đêm hôm đó dù liên tục gọi cho Như, nhưng vô ích, anh tức giận ném chiếc điện thoại xuống sàn, trong đầu không ngừng lo lắng.

Về phần Hoàng Như, cô bắt taxi đi đến tối thì dừng lại ở biển, không biết đi đâu nữa nên đành trả tiền cho tài xế, tìm một nhà trọ gần đấy ở lại đó một đêm. Nửa đêm cô không ngủ được nên đi dạo ngoài bờ biển, đã bình tĩnh hơn được một chút, cô lại nghĩ ngợi

“Tai nạn năm đó....anh ấy vẫn là một đứa trẻ, làm sao có thể trách anh ấy được chứ?, hơn nữa vì tai nạn bất hạnh đó mà người bà yêu quý nhất của anh ấy trở thành người thực vật, có khác gì sự tổn thương của mình?....Vậy thì....mình vì cái gì mà cảm thấy đau đớn, cảm thấy không thể chấp nhận được đây?....”

Cô cứ như thế, rảo bước trên bờ biển, suy nghĩ mông lung trong đầu, không thể nào xua tan đi được.

Sáng hôm sau, Như bắt taxi trở về công ty, muốn xử lý cho xong phần công việc của mình dù đang rất mệt mỏi vì cả đêm không ngủ được. Đến gần trưa thì nghe mọi người bảo nhau hôm nay tổng giám đốc không đi làm vì bận việc riêng, mọi người bàn tán ra vào và không ít ánh mắt kỳ lạ nhìn Hoàng Như. Nhưng vốn đang mệt mỏi, cô cũng không muốn bận tâm làm gì, bận việc ư? Càng tốt, cô không muốn gặp anh ta, nhất là ở thời điểm này. Cơ thể vốn đã không tốt, cả đêm qua lại không ngon giấc, cô phải uống 2 viên thuốc mới cảm thấy tốt hơn thay vì một viên, là thuốc giảm đau loại thường. Sau khi nộp lại bản thiết kế của mình cho trưởng phòng, cô mở nguồn điện thoại mới thấy rất nhiều cuộc gọi nhỡ của Thiệu Huy và Tiểu Mạg. Còn có tin nhắn của cô ấy :

“Như, tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng đừng có nghĩ quẩn đấy, cậu mau quay về nhà đi, nhà họ Hoàng đang rất lo lắng cho cậu đó. Dù gì, không phải cậu nên nói chuyện rõ ràng với họ hay sao? Cậu đang nghĩ gì? Thấy tin nhắn thì mau liên lạc với tớ, còn không thì coi như cậu tuyệt tình cắt đứt tình bạn của chúng ta.”

_Cái cô này, haizz...._Như gọi lại cho Tiểu Mạg:

_Alô? Như!!!! Cậu đã ở đâu cả đêm qua hả????

_Nè....ồn quá....tớ chỉ giải khuây một lát thôi mà....

_Tức là cậu thấy tin nhắn của tớ nhưng vẫn không chịu trả lời đúng không?? Huhuhuhu.....thật quá đáng mà...tôi còn coi cậu là bạn, mà cậu cự tuyệt tôi!!!

_Nè nè....tớ không thấy thật mà, cự tuyệt cậu bao giờ chứ!! Tối hôm qua tâm trạng tớ không tốt nên tắt nguồn, mới mở lại vừa nãy thôi, thấy tin nhắn đã gọi cho cậu liền.....tớ sợ cậu thật đấy!!!

_Sợ cái con khỉ á!!!! Cậu, chính là vừa nói tâm trạng không tốt, tớ làm bạn với cậu để là kiếng hả?? Hả? Hả??? Mà tối lúc tâm trạng không tốt lại tắt nguồn điện thoại, không muốn tớ làm phiền cậu!!

_Sao cậu lúc nào cũng xuyên xỏ ý của tớ thế? Không phải làm phiền, mà sợ cậu lo lắng lung tung thôi!!

_Không cần biết! Tớ nói cho cậu biết nhé, nói cho tớ chỗ của cậu ngay lập tức, nếu không cậu đừng hòng gặp lại Nana nữa!!_Tiểu Mạg dọa.

_Nana đang ở chỗ cậu? Bây giờ là cậu đang bắt cóc dọa người đấy à?

_Không rồi hơi mà dọa cậu, tớ lại mất nước miếng chứ không được tí tiền!! Còn không mau khai ra?

_Tớ ở công ty....

_Style?

_Ừ, mau đến đây đưa tớ đi ăn gì đó đi....đói quá rồi!

_Đợi tớ !!_Tiểu Mạg vội vã cúp máy rồi gọi cho Thiệu Huy báo tin:

_Alô?

_giám đốc Hoàng!! Hoàng Như đang ở tập đoàn Style! Anh mau đến đó đón đi, tôi bảo cô ấy chờ tôi đưa cô ấy đi ăn rồi đấy!

_Vậy à, cảm ơn cô!!_Huy định cúp máy thì Tiểu Mạg nói lớn:

_Khoan đã!!

_Chuyện gì???

_Anh hãy nhân dịp này có chuyện gì muốn nói, nói hết với cô ấy đi, nếu không sẽ không còn cơ hội nào nữa!!

_Tội biết!_Huy nói xong thì cúp máy, vớ ngay cái áo khoác bên cạnh, lái xe tới Style.

Hoàng Như đang đứng ngoài cửa thì trong thấy xe đi đến, tưởng Tiểu Mạg đón mình, liền không chần chừ mà mở cửa leo lên xe ngồi ngay, tới khi Huy lái xe đi, cô vẫn không hay biết người ngồi cạnh mình là Thiệu Huy. Cô còn luôn miệng nói chuyện:

_Cậu có chăm sóc Nana đang hoang không đấy? ...Tối hôm qua tớ chỉ....nghĩ không thông mà ...ra biển đi chơi một chút....rồi về, nên đừng có mà cần năn tớ đấy!_Như tranh thủ trước khi Tiểu Mạg ột bài thuyết trình dài thì giải thích một chút, mất công cô bạn lại lo lắng bỏ chồng ở Canada mà ở lại với mình, tội nghiệp Key. Nhưng nói một hồi rồi không nghe thấy trả lời, Như mới định liếc mắt nhìn thử phản ứng của Tiểu Mạg, lúc này mới phát hiện ra người mình ra sức thanh minh nãy giờ lại.....là người đàn ông đáng ghét này.

Huy cũng nhìn thấy Như đã nhận ra tình hình bây giờ, nên đành lên tiếng trước:

_Tiểu Mạg bảo em đang đợi ở công ty vì đói, cô ấy phải lo chút công việc ở Việt Nam cho công ty bên chồng, nên nhờ anh lo liệu!_Huy lo lái xe, không nhìn Hoàng Như .

_Con nhỏ đó!!! Đúng là không thể tin được mà!! Dừng xe, tôi muốn xuống!!!

_Chúng ta đi ăn, anh không ăn em bây giờ nên không cần hưng phấn quá như vậy!

_Hưng phấn?? Nè, anh nhận cho rõ vấn đề đi chứ hả?? Ai điên khùng mà hưng phấn?? Anh có biết hành động của anh bây giờ là gì không? Đưa người khác đi mà không có sự đồng tình của người ta, đây là bắt cóc đó!!!!

_Bắt cóc cũng phải bao hàm đối tượng nên bắt! Anh có được cái gì từ em?

_Bởi vậy mới nói, tôi chẳng có gì cho anh cả, cho nên thả tôi ra!!

_À, không, cũng có người cướp vì sắc đấy chứ!..

_Anh!! Nói cái gì thế không biết, tôi biết tôi đẹp, nhưng anh không có quyền tổn hại tôi! Còn không dừng xe, tôi báo cảnh sát!!

_Đẹp?_Huy nhú mày_Ai nói với em điều đó?

_Mặc kệ ai nói với tôi! Anh còn không mau dừng lại, tôi gọi cảnh sát thật đó!!!

_Tùy em!_Huy nói rồi cứ bon bon chạy xe tiếp, còn tăng tốc độ, đến một bãi biển thì dừng lại_Xuống xe đi!

Như tuy có chút không ưa, nhưng cũng xuống xe theo, hơn nữa còn nhanh miệng hỏi trước với giọng đánh đấm:

_Đưa tôi đến đây là có ý đồ gì chứ?

_Chẳng ý đồ gì!

_Thế chúng ta mau đi về, tôi còn có chuyện phải làm!

_Anh muốn biết em nghĩ gì! Nếu em có chuyện muốn hỏi anh, mau hỏi trước khi anh đếm đến 3! 1.....2.....

_Những gì tôi muốn hỏi, đáng lẽ ra anh đều biết, tại sao phải bắt tôi hỏi mới chịu trả lời cơ chứ?

_Anh sắp đếm 3 rồi đấy nhé!

_Được, nếu muốn biết tới thế thì tôi sẽ cho anh biết! Anh lúc đó là một đứa trẻ, không thể nghĩ được quá sâu xa hành động của mình sẽ gây ra hậu quả thế nào cho người khác, trên thực tế tôi không thể trách anh, nhưng cảm xúc của tôi, lại cảm thấy có chút hận anh. Tuy là như vậy nhưng chuyện đó không quan trọng, tôi giận, là tại sao anh lại không nói với tôi chuyện đã quen biết tôi từ trước? Tôi giận là tại sao anh tiếp cận tôi bằng cách khiến tôi yêu anh? Tôi giận là tại sao anh tàn nhẫn như vậy, ở bên cạnh cưng chiều tôi chỉ vì muốn trả nợ ân tình này cho tôi? Tôi giận là tại sao anh lại để tôi yêu anh??

56. Chương 57

_Anh không thể nói với em, do anh sợ em không thể chấp nhận một người đã đẩy gia đình em vào hoàn cảnh như thế, anh không thể nói với em là " Vì anh mà em phải sống chật vật trong khoảng thời gian dài...." Anh đến bên em, ban đầu thực sự là do muốn em có cuộc sống tốt hơn, muốn giúp đỡ em trong cuộc sống, nhưng dần dần, khi ở bên cạnh em, tìm anh lại đập rất nhanh, không biết là loại bệnh gì, không thể chữa được! Anh không kết hôn vì cảm thấy mình nợ em, anh không phải loại người đem hạnh phúc cả đời một người con gái ra để đùa giỡn, anh không yêu, sẽ không ai ép anh được! Anh nghĩ, em hiểu điều đó....anh sẽ không làm bất cứ điều gì tổn hại em, bất kể là thân xác hay tinh thần, tình cảm....

_Anh chỉ nói như vậy, trong lòng anh làm sao, tôi làm thế nào biết được?

Huy không nói gì, chỉ lẳng lặng cầm lấy tay Như, đặt lên ngực mình, nhỏ nhẹ:

_Em tự mình xem, anh có thể nói dối, nhưng làm sao điều khiến tim mình được đây?

Như đỏ mặt, vì thực sự cô không những cảm nhận được, mà còn nghe được tiếng tim đập rất nhanh của Huy nữa. Như im lặng một chút, cô rút lại tay mình, quay người ra phía biển, nói mà không nhìn vào Huy:

_Anh có biết hôm qua, tôi đến đây rồi....suy nghĩ những gì hay không?

_Nếu em đồng ý nói ra, anh sẽ nghe!

.....có thể tôi phản ứng như vậy, là vì anh đã không tin tưởng tôi, và không cho tôi thời gian để tôi quyết định đúng đắn hơn mà không bao giờ có thể hối hận. Anh đưa tôi ra mắt gia đình anh, làm lễ hỏi, nhưng sau tất cả những chuyện đó, anh chưa bao giờ suy nghĩ tôi sẽ hối hận khi biết điều anh luôn giấu diếm hay sao? Tôi cũng có thể sẽ bị tổn thương mà? Anh đặt tôi vào tình huống như vậy, rồi định khi kết hôn xong mới nói ra ư? Đó là cách anh buộc chặt tôi với cuộc đời anh, chứ không phải điều tôi muốn....tôi rất tức giận, một phần nhỏ vì hận anh thôi, còn nguyên do mọi cảm xúc hỗn tạp của tôi bây giờ chính là anh đã không thể thành thật với tôi...Nhưng tôi biết một điều, tình yêu thường có những lí lẽ mà không ai hiểu được, dù cho lí lẽ của nó mang đến rất nhiều nước mắt, nỗi đau và cả sự tổn thương nữa.....

_Em...

_Cho nên, phải cảm ơn anh đã tìm đến tôi trước, _Như nói đoạn rồi quay lại nhìn vào mắt Huy _Tình cảm em đối với anh, đã vượt qua khỏi những giận hờn đó, em có thể hận anh, vì anh mà khóc cả ngày, nhưng vẫn không thể chối bỏ việc em đã quá yêu anh, yêu anh nhiều hơn tưởng tượng của chính mình. Có lẽ vì ngày ngày anh đều ở cạnh em nên em không thể nhận ra điều đó, nhưng chỉ mới rời khỏi một ngày, lòng đã đau như cắt và không thể chịu đựng được cảm giác lạc lõng trôi nổi đó..... Em có thể chịu đựng được tất cả, miễn là có thể cùng anh bước đi trên đoạn đường của mình, em đã nhận ra điều đó, dù hơi muộn. Nhưng là con gái, em không thể vượt lên trên lòng tự trọng của mình mà tìm đến anh và nói những lời này, vậy nên phải cảm ơn anh mặc cho em mắng, em giận dỗi, nhưng vẫn không bỏ mặc em mà vẫn đến bên cạnh em.....

_Đồ ngốc này..._Huy mỉm cười ầm ập, nhẹ nhàng ôm chặt cô vào lòng _ Sao lại phải suy nghĩ nhiều như vậy? Anh sau này sẽ không có bí mật gì nữa, mọi thứ đều cho em biết, và dù em có chê anh phiền phức hay có đá anh ra khỏi cuộc đời của em đi chăng nữa, thì anh nhất định sẽ giống như đĩa vậy, bám chặt lấy em không buông. Vì vậy, cho nên kể từ giây phút em đã quyết định ở lại bên cạnh anh rồi, thì đừng có hối hận đấy nhé?

Như gỡ tay Huy ra, nhìn thẳng vào mắt anh, bằng một cách nào đó, cô đã truyền tới cho Huy một cảm nhận, đây quả thật là lời nói chân thành nhất mà anh có lẽ cả đời cũng chỉ có thể nghe từ cô gái này:

__Em tuyệt đối không hối hận!__Như nói xong thì mỉm cười, chủ động hôn nhẹ vào má anh.

Cứ ôm chặt nhau và ngắm nhìn vẻ đẹp của thiên nhiên như thế, trong lòng mỗi người đều vẽ nên một bức tranh tuyệt sắc cho riêng mình, im lặng siết chặt tay hơn, ngụ ý phải giữ thật chặt con người này, vì nếu lơ lỏng, có thể vụt mất bất cứ lúc nào. Bức tranh tình yêu này thật yên bình, khiến cho bao người ngưỡng mộ.

Một lúc lâu sau, Huy cởi áo vest ra khoác lên cho Như rồi dịu dàng bảo:

__Gió biển rất lạnh, đừng để trước ngày cưới còn bị cảm!

__Sợ người ta nói anh ngược đãi vợ chưa cưới hay sao?__Như trêu.

Huy nắm lấy tay cô:

__Chúng ta mau về thôi, ba mẹ nhất định đang lo lắng lắm!

__Ừm...

Huy và Như lên xe và cùng về nhà ba mẹ Huy.

Ông bà Hoàng vừa nghe quản gia thông báo Thiệu Huy đã trở về liền hỏi:

__Thế còn Hoàng Như? Nó có đưa con bé về cùng không?

__Dạ có thưa bà chủ!

Vừa nghe lời bà quản gia, ông bà đã mừng ra mặt, xuống phòng khách đón 2 đứa con không nghe lời làm người lớn hoang mang này. Mẹ Huy trông thấy Như liền ôm cô, suýt chút nữa thì khóc:

__Con bé này!! Đi đâu cả ngày hôm qua, Huy nó không tìm được con, chúng ta cứ lo con sẽ xảy ra chuyện gì....

__Con xin lỗi mẹ, con thiếu suy nghĩ quá, phiền mọi người phải lo lắng vì con...

__Thôi, bà ngồi xuống đây đi, con bé trở về là tốt rồi, đừng nói những chuyện không vui nữa!__Ông Hoàng lên tiếng.

__Em cũng ngồi xuống đi...__Huy kéo Như ngồi cạnh mình.

__Vây, chuyện đám cưới, chúng ta....__Mẹ Huy ái ngại dò hỏi.

__Tụi con đã chuẩn bị xong phần mình rồi, hơn nữa, còn chuẩn bị ẹ một ít thứ.__Huy ngắt ngang lời mẹ mình, không cho bà ấy nói tiếp ảnh hưởng không khí, anh quay sang bà quản gia __ Bà ra cốp xe lấy hộ tôi 3 giỏ giấy vào đây.

__Dạ, cậu chủ!

Khi bà quản gia đưa cho Huy 3 cái giỏ, Huy liền lấy một cái đưa ẹ mình:

__Nhân viên ở đó nói cái này hợp với tuổi mẹ, hơn nữa là đá Ruby mẹ thích, lại là sản phẩm mới mùa này.

Bà Hoàng (tên là Diệp Đình Đình nhưng theo họ chồng nên từ giờ gọi luôn bà Hoàng cho đỡ rối nhé >.<)=“” mở=“” chiếc=“” hộp=“” đựng=“” trong=“” giỏ=“” giấy=“” ra,=“” trong=“” đó=“” là=“” một=“” bộ=“” trang=“” sức=“” gồm=“” dây=“” chuyền,=“” vòng=“” tay,=“” nhẫn=“” và=“” bông=“”>

.....406,361,000 Đ.....

__Mẹ có vừa ý không?

__Chà, đẹp thật đấy....

__Đeo nó trong lễ cưới của bọn con nhé!

__Nhưng mà, là tự con mua sao...? Không rõ đâu....__Bà Hoàng lo lắng con trai chi quá mức, từ lễ hỏi con trai đã tuyên bố hẳn hoi là ba mẹ không được can dự vào tài chính của anh nữa, vốn dĩ anh luôn tự lập,

sống bằng tiền mình làm ra từ lúc đi làm rồi, không hề đụng tới tiền của bố mẹ. Cả việc mua xe hơi, mua nhà, ăn uống, trang phục này nọ.....(chu choaaaa, vậy thì lương tháng của Phó chủ tịch quả nhiên “khủng” nhaa).

_Chỉ có bấy nhiêu con cũng không lo nổi thì con đã không lấy vợ, mẹ yên tâm đi!_Huy hiểu mẹ anh nghĩ gì, trước giờ bà yêu thương anh nhất, lo lắng thái quá cũng nhiều.

_Con trai đã tự lập được như thế, em nên để nó làm theo ý nó đi, đừng có cái gì cũng ôm hết vào người...._Ông Phong (Hoàng Thiệu Phong) ủng hộ con trai.

_Được rồi, dù sao, mẹ nhất định sẽ đeo nó, cảm ơn con!_Bà Hoàng cảm động.

_Cảm ơn gì chứ!

_À, đúng rồi, mẹ cũng có chuẩn bị một số thứ cho con với vợ con, quần gia, bà lên phòng tôi cầm xuống 5 túi giấy hộ tôi!

_Dạ, bà chủ!

Bà quản gia cho người giúp việc lên phòng ông bà lấy xuống rồi tận tay giao cho bà, bà cũng lấy một túi giao cho Như:

_Mẹ không giúp gì nhiều được cho lễ kết hôn của 2 đứa, nên hôm trước có đi mua mấy món đồ, con mở ra xem có thích không!

_Dạ....con cảm ơn mẹ...._Như rụt rè, ngại ngần không dám nhận, để Huy phải kéo túi giấy về phía mình, Như mới lấy trong đó ra một chiếc hộp nhung đỏ, mở ra, trong đó cũng là một bộ trang sức bằng vàng 18K, có đính rất nhiều ngọc trai lớn nhỏ.

.....407,419,000 Đ.....

Như nhìn món quà mà thốt không nên lời._Cái....cái này...

_Còn đã là con dâu nhà ta rồi. cũng không thể để ai xem thường được, mẹ chắc Thiệu Huy nó sẽ không để con bị ức hiếp, nhưng mẹ vẫn muốn tự tay chọn trang sức cho con, cứ xem như của hồi môn của gia đình cho con khi về nhà chồng, đừng ngại gì cả, từ giờ chúng ta đã coi con là con gái ruột rồi...._Bà Hoàng ôn tồn nói.

_Em không cần cảm thấy áp lực, đã sống cực khổ bao lâu rồi, hãy xem đây như là khởi đầu của cuộc sống tốt đẹp hơn đi....!_Huy vẽ mặt cứng chiều nói.

_Ừm....dạ, con...cảm ơn mẹ..

_Không có gì đâu, mẹ mua trang sức cho con là điều dĩ nhiên, sau này đừng khách sáo nữa, người một nhà thôi mà!

Huy rất vui vì ba mẹ đều đối xử tốt với Như, tôn trọng quyết định của anh. Anh chợt nhớ ra một chuyện:

_Nhưng mà, con không biết mẹ đã chuẩn bị sẵn nên con đặt người ta thiết kế rồi làm thêm một bộ nữa cho Như rồi....

_Sao...? Đâu nào, lấy ra mẹ xem mắt thẩm mỹ con tới đâu...._Bà Hoàng háo hức.

Huy lấy túi giấy thứ 2 của mình đặt trên bàn, bà Hoàng tò mò lấy hộp vuông mở ra, bên trong cũng lại là một bộ trang sức nữa cực kỳ bắt mắt.

.....897,224,000 Đ.....

_Chà!_Bà không khỏi ngạc nhiên_Vừa vàng, kim cương, lại có đá quý, ngọc trai.....nặng tay quá rồi đó!! Con không sợ vợ con đeo nó cả ngày sẽ mỏi cổ hay sao?_Bà trêu rồi cũng đưa cho Như xem.

_Đẹp quá....anh chuẩn bị từ bao giờ?

__Em không cần phải biết đâu, vì đặt làm lâu rồi nhưng giờ mới xong, dự là lễ hỏi sẽ tự tay anh đeo cho em, làm một chứng nhận em là của anh, nhưng lúc đó họ lại xảy ra chút trục trặc nên không thể hoàn thành đúng dự định được, đành phải đợi tới lúc này mới cho em được.

__Cảm ơn anh....em lại chẳng có gì cho anh hết....__Như áy náy.

__Sao lại không? Em đã giao mình cho anh rồi còn gì?__Huy bật cười làm Như ngượng chín cả mặt “Tên này bao giờ lại nói được những câu sến súa như thế?”

Ông bà Hoàng cũng cười.

__À, tốn công sức đặt làm, cũng không rẻ đâu nhỉ?

__Sao mẹ cứ nhắc tới chuyện tiền bạc thế?

__Mẹ không tiếc cho con đâu, chẳng qua mẹ thắc mắc, bộ trang sức con ẹ với cái bộ này, giá bao nhiêu thôi, đưa biên lai đây mẹ xem!

__Biên....biên lai gì...con vứt rồi...__Huy lúng túng.

__Ô, xem kìa, con nói dối tệ quá đấy, mau đưa đây!!!!

Huy cuối cùng cũng phải chào thua, đưa ra tờ biên lai tính tiền của 2 bộ trang sức mình đã mua ẹ.

__Đây này, anh xem em đoán có sai không?? Bộ trang sức của em có 406 triệu, trong khi bộ nó đặt cho vợ nó tới 897 triệu!!! Chưa được một nửa cơ đấy!!! Ôi trời!! Tôi sinh con trai làm gì không biết!!!__Bà Hoàng dỗi.

__Con chỉ nói ý tưởng của mình, làm sao biết nó bao nhiêu, chỉ khi chi trả con mới biết thôi!__Huy vót vát lại phần nào, nhưng vẫn thấy bối rối.

Như cũng không biết làm gì, chỉ cười trừ, trong lòng trách ông chồng này ngốc quá....

__Ghen tỵ cái gì.....anh sẽ mua bộ khác đắt hơn cho em!__Ông Phong cũng giúp đỡ con trai.

__Anh nói đấy nhé, em không có ép đâu!__Bà cười nham hiểm__À mà, mẹ cũng có mua 2 chiếc lắc tay nhỏ cho em con nữa, đây này!__Bà đưa một chiếc túi nữa cho Như.

Như mở ra xem, không khỏi hứng thú:

__Dễ thương quá!! Chắc con bé sẽ thích lắm, nhưng sao lại có tới 2 chiếc ạ?

__Thỉnh thoảng cũng nên đổi kiểu chứ, cứ đeo hoài một chiếc sẽ cảm thấy nhàm chán đấy! Con gái sinh ra là để làm đẹp mình hơn mà!__Bà Hoàng nháy mắt tinh nghịch.

__À....dạ....đẹp quá....

__À, cũng đúng, lắc tay à.....Như này, anh không biết chọn cho bé gái nên nhân viên ở đó chọn giúp anh một chiếc dây chuyền, không biết Tiểu Na nhà em có thích không....__Huy vừa nói vừa mở luôn hộp trong chiếc túi giấy cuối cùng ra đưa Như xem.

__Cái này....là của bé Na sao?

__Ừ, anh chỉ mua dây chuyền, không có mua lắc tay....em thấy thế nào?

__Đẹp lắm! Rất dễ thương...__Anh thì thấy hơi đơn giản đấy, chắc phải mua cái khác...

__Không cần đâu, nó còn nhỏ, đâu cần nhiều thứ quý giá như vậy....__Như ngăn Huy tiêu tiền hoang phí__Nhiều đồ thế này, nó đã vui lắm rồi....

__Nếu em nói vậy....anh không mua nữa__Huy nhận ra tâm tư của cô nàng nên trấn an.

__Con mua nhiều thứ như thế rồi, thứ quan trọng nhất đã mua chưa?__Bà Hoàng chợt nhớ ra, hỏi Huy.

__Thứ quan trọng nhất?

__Nhấn cưới đấy thằng nhóc này!!

_À, làm sao quên được chứ!_Huy liền lấy trong túi áo vest ra một chiếc hộp nhung màu xanh đậm, mở ra ọi người xem.

_Được chứ?_Huy hỏi ý kiến Như._Đến cả nhẫn kết hôn cũng lung linh thế này thì.....nhưng chẳng phải trước đó ở buổi lễ anh đã tặng cho em rồi sao? _Nhẫn ở buổi dạ hội? _Đúng vậy...._À, chỉ là nhẫn cầu hôn, loại đơn giản đó sao có thể làm nhẫn cưới được chứ? Em xem, có phải cặp này đẹp hơn rất nhiều không?Như chỉ biết thở dài, nhưng cũng không thể nào phủ nhận được, chiếc này thiết kế rất đẹp, dù chiếc nhẫn trước đó thì cũng có kim cương đá quý, mà anh ta vẫn có thể nói nó là loại đơn giản được._Đúng là kiểu đẹp thật đấy! Là nhẫn cưới hoàng gia phải không? _Đúng vậy..._Nó cũng khá giống như cặp nhẫn cưới của mình, anh nhỉ?_Bà Hoàng quay sang nhìn chồng._Ừ....Ngày hôm đó trôi qua trong sự vui vẻ, hào hứng của Như và gia đình Huy, họ vừa dùng bữa tối, vừa bàn bạc chuyện tổ chức hôn sự, đãi ở đâu, bao nhiêu bàn thì được, mời những ai..... Bữa tối rất có không khí gia đình và ấm cúng....

57. Chương 58

Tiểu Mạng sau vụ dàn xếp cho cặp vợ chồng tương lai làm hòa thì ngay lập tức trở về Canada bàn giao công việc còn dở của cô để kịp thời gian trở về lại Việt Nam dự lễ kết hôn của cô bạn thân. Phần Hoàng Như thì được Huy xin nghỉ để chuẩn bị cho đám cưới, suốt ngày cô phải bận rộn việc cùng mẹ chồng mình đi sắm sửa trang phục này nọ. Mặc dù Như đã bảo không cần thiết phải mua nhiều như vậy, đồ của cô vẫn còn mặc được rất tốt, nhưng mẹ chồng lại bảo những bộ đồ đó trông cũ kỹ rồi, không cần tiết kiệm, nên bà kéo Như đi hết shop này tới shop khác, thấy bộ nào đẹp liền bắt cô thử, kết quả không biết thử bao nhiêu là đồ, trang phục mua về phải để người ta đóng gói giao hàng mới được, không thể xách hết đồng đó về. Bà không những sắm váy đầm dạ hội, trang phục dạo phố, mà còn sắm luôn trang phục đi chơi biển, trang phục đi làm, túi xách, giày dép, phụ kiện..... nhiều không đếm xuể.

Huy thì vẫn phải làm việc chăm chỉ ở công ty, vì lại sắp tới lễ giáng sinh, trang phục thiết kế đặc biệt nhiều, phải qua bao nhiêu lần mới quyết định được sản phẩm đẹp nhất tốt nhất, lại còn đích thân phỏng vấn nhân viên thiết kế nhân đợt tuyển nhân viên nữa, anh không thể ở bên cạnh Như lúc này, chỉ trừ khi tối muộn về lại biệt thự Devil mới có cơ hội gặp mặt, nhưng giờ quá muộn thì Như cũng đã ngủ gục mất, mặc dù cô đã không biết bao nhiêu lần tự tay nấu nướng đợi Huy về, nhưng không lần nào được ăn cùng nhau. Biết Huy bận bịu chuyện công nên Như không thể phản nản, hơn nữa nhiều lúc còn làm đồ ăn trưa đem đến công ty cho anh.

Hôm nay ở Như vừa cùng mẹ chồng lên danh sách khách mời và chọn mẫu mã thiệp cưới, xem tổ chức ở đâu thì tốt, chọn đi chọn lại, bà Hoàng lại nảy ra ý kiến quái dị:

_Mẹ nghĩ hay là chúng ta tổ chức lễ trên máy bay đi? Vừa hay các con có thể đi hưởng tuần trăng mật, ba mẹ cũng lâu rồi chưa đi du lịch, khách của chúng ta cũng có thể đi chơi đây đó nữa, con thấy thế nào?

_Dạ? Con....con cũng không biết...

_Được, vậy mình gọi hỏi ý chồng con đi!_Nói rồi bà cầm ngay lấy điện thoại gọi cho Huy.

_Alô? Mẹ?

_Huy à, mẹ với vợ con định tổ chức lễ cưới trên máy bay nhà mình luôn, con thấy thế nào?

_À, dạ, cũng được, những chuyện này mẹ và cô ấy cứ quyết định đi, không cần phải hỏi con, cô ấy thoải mái là được....

_OK!_Bà chỉ nói vồn vện như vậy rồi cúp máy, quay sang Hoàng Như_Huy nó chịu, vậy cứ thế mà làm nhé!

_Dạ....

Như cùng bà Hoàng chọn xong thì một mình bắt taxi về biệt thự Devil, đang định thay một bộ đồ cho thoải mái thì nhận được cuộc gọi từ Tiểu Mạng:

_Alô? Tiểu Mạng?

_À, Như....tớ lo xong việc bên này rồi, ở đây cậu có cần giúp gì không?

_Không cần đâu, ban đầu tớ cũng lo lắng, nhưng nhà anh ấy đã lo chu toàn hết mọi việc rồi....

_Vậy à, cũng đúng....chờ tớ một chút_Tiểu Mạng nói đoạn thì gọi lớn_Key!!!! Lấy giúp em cốc nước....Key!!!!

_Này, cậu nói tiếng Việt, anh ta hiểu thế nào mà gọi....

_Hả? À không, tớ đã dạy anh ấy một số, anh ấy sôi tiếng Việt rồi, tớ ngán cả ngày nói tiếng anh nên phải vậy đây....

Rồi Hoàng Như im lặng, nghe qua điện thoại có một chút lớn tiếng:

_Đây, anh đang bận xử lý một số chuyện công ty, những việc em tự làm được thì em làm đi, anh đâu thể chiều theo em mãi như vậy...._Key đưa Tiểu Mạng ly nước rồi nói, có vẻ bức bối.

_Nhờ anh có một chút, anh cũng biết em rất mệt vì lúc này cứ phải lo việc công ty anh à? Anh yêu công việc như thế thì cứ việc làm, từ giờ tôi không thêm nói tới anh nữa, làm sao thì làm, tôi sẽ về Việt dự lễ cưới bạn tôi, anh không cần đi theo, hơn nữa, tôi sẽ sống ở đó một thời gian, cho anh khỏi bận tâm mà cắm đầu vào làm việc đây!!! Tên khốn nhà anh, lúc còn tán tỉnh tôi sao không thấy nói thế, bây giờ lấy được rồi thì trở mặt à? Tôi cũng không phải sống nhờ vào gia đình anh, nhà tôi còn nuôi tôi được mà!!!

_Tiểu Mạng....em đi đâu???

Như chỉ nghe được tới đây thì bên kia đã ngắt điện thoại, nhưng cũng đủ biết xảy ra chuyện gì. Như cố gắng liên lạc lại với cô bạn mình nhưng không được, ai ngờ đâu chỉ 2 ngày sau đó Tiểu Mạng đã lái xe đến tận biệt thự Devil gặp Như.

_Tiểu Mạng!!!_Như gặp lại bạn mình, có chút bất ngờ.

_Như, xin lỗi nhưng tớ phải ở nhờ mấy ngày, sau khi nói với ba mẹ thì tớ mới trở về nhà....

_Sao lại đem theo cả valy thế kia? Cậu....cậu bỏ nhà chồng mà về đây hả??

_Ừ....tớ chẳng tha thiết gì với nhà bên đó nữa....khó khăn đủ thứ! Haizzz.....Hơn nữa....tớ không thể cứ bay qua bay lại mãi như vậy....cũng phải sinh con ở đây luôn..

_Sinh....SINH CON??? Cậu....cậu có thai....rồi sao?

_Ừ, tình cờ đi khám tổng quát mới biết được....phiên chết đi được....

_bao lâu rồi? Sao lại có thai nhanh thế?

_Chỉ được một tháng....

_Chồng cậu biết mà vẫn để cậu tự mình đi đi về về như thế này à?

_Không, tớ tự ý đi, hẳn ta không có biết, cũng không muốn cho hẳn biết!

_Sao vậy được? Cậu định một mình sinh con hay sao?

_Một mình là thế nào? Không phải có cậu, còn có ba mẹ tớ nữa sao?

_Nhưng....nhưng mà...

_Không nhưng nhị gì cả, tớ vốn không có cách nào sống dựa vào lũ đàn ông được, cũng chỉ trách lúc đó tớ mê muội hy vọng hết vào hắn, giờ nghĩ lại, thà cả đời không lấy chồng còn hơn, đỡ phải cực khổ sinh con cho hắn, con bị đối xử tệ bạc...

_Chỉ mới cãi nhau một chút thì cậu đã nổi nóng rồi....haizz....

_Bỏ qua chuyện của tớ đi, nhưng....tớ ở đây không sao chứ? Phó chủ tịch thì sao?

_Ừ, tớ sẽ gọi nói anh ấy một tiếng, chắc không có vấn đề gì đâu....

_À, nghĩ lại thì tớ chưa có tặng quà gì cho cậu hết, cậu có muốn một chiếc xe để tự mình đi đây đó không?

_Xe hơi á?

_Ừ...

_Không cần đâu.....đi làm hay đón bé NA thì Huy đưa tớ đi không à, còn có chuyện gì gấp ảnh không chờ đi được thì bắt taxi cũng được....

_Thôi đi....có xe của mình vẫn hơn chứ, lúc Phó chủ tịch bận việc phải ở lại công ty thì làm sao? Đi thôi!_Tiểu Mạng kéo tay Như đi.

_Đi đâu thế???

-Tất nhiên là mua xe rồi...

Thế là cả 2 cô nương này đưa nhau đi mua xe. Vừa đến nơi, các nhân viên ngay lập tức nhận ra phu nhân của Thiệu Huy, liền cúi chào một cách tôn nghiêm. Ông quản lý ở đó, lập tức ra tiếp đón nồng nhiệt:

_A, chào Phạm tiểu thư....tiểu thư đến đây là để nhận món quà của Hoàng thiếu gia?

_Quà?? Quà gì?

_Là...chiếc xe mới nhập về này, cậu chủ đã đặt hàng sớm, nói là quà tặng cho tiểu thư cho nên....

_Anh ấy có nói tại sao lại tặng không??

_Dạ.....cái đó thì...không....

Như thắc mắc nên gọi cho Huy:

_Alô? Ai ??

_...Em đây....anh đang làm việc à?

_Như? Anh xin lỗi, không để ý nên không biết...

_Không....em xin lỗi mới phải....làm phiền anh như vậy....

_....hôm nay sao lại nói chuyện khó nghe như vậy?.....Em từ lúc nào lại sợ phiền anh?

_Vì lúc này anh làm việc nhiều, về nhà rất trễ, em không muốn làm hao tổn thêm tâm tư của anh...

_Anh đối với em từ đầu đã rất nhiều tâm tư rồi, không cần phải tiết kiệm giúp anh....sao nào? Gọi anh có việc gì? Hay là vì nhớ anh?_Huy cười nhẹ, dựa người vào thành ghế.

_Em....em muốn hỏi, anh đã mua một chiếc xe mới, để tặngtặng ai à?

_Sao em lại biết?_Huy ngạc nhiên.

_Hôm nay, Tiểu Mạng đến nhà mình, định đưa em đi mua xe mới làm quà kết hôn, nhưng vừa tới cái chỗ anh hay mua thì bác quản lý lại hỏi em có phải đến nhận món quà của anh hay không.....

_Ừ, là anh dặn họ nhập một chiếc mới về cho em, có thể có lúc anh bận công việc, nhưng mà có chiếc xe này rồi, em muốn đi đâu chơi cùng bạn bè cũng tiện... Là quà mừng sinh nhật em đó.....

_Quà mừng sinh nhật em?

_Ừ, không phải sắp đến rồi sao? Ngày 22 tháng 1?

_À....đúng vậy.....nhưng mà còn mấy tháng nữa....

_Anh đã định tới đó mới tặng, nhưng mà em lại phát hiện ra rồi, biết làm sao đây? Cứ coi như anh tặng sớm nhé!

_Thực ra.....anh không cần phải thế....tặng em món quà đắt như vậy....

_Em đừng quan tâm nó đắt hay không, nhận nó như tình yêu anh cho em là được rồi....?_Huy trêu.

_Anh!!! Thôi đi!! Anh làm việc của anh đi, em cúp máy đây...

_Khoan đã....Như!

_Chuyện gì?

_Tối nay anh về sớm.....làm bữa tối cho anh....._Huy nhỏ nhẹ, pha lẫn một chút nghịch ngợm

_Biết....biết rồi...._Như ngại ngầnng cúp máy.

_Vậy, bác có thể cho chúng tôi xem chiếc xe đó ?_Tiểu Mạng tò mò.

_Dạ, được chứ, mời 2 vị theo tôi.

Nói rồi Như và Tiểu Mạng đi theo ông quản lý, tới một ngôi nhà bằng kính dùng để trưng bày mẫu mã mới.

_Đây chính là món quà của cậu chủ...Còn đây....là chìa khóa xe ạ!_Ông trao chiếc chìa khóa lại cho Như.

Lamborghini Aventador LP700-4

_Chà.....đúng là không đùa được đâu nha....

_Đẹp quá.....

_Cậu chủ định đặt màu đỏ nhưng chưa có hàng, cho nên cậu ấy sợ không kịp thời gian, lấy luôn màu trắng....

_Ồ.....vậy....cảm ơn ông...

_Không có gì ạ!

Trong lòng ngực ai đó, tim bỗng nhảy nhót không ngừng, mặt thì bắt đầu đỏ ửng lên....

58. Chương 59

Chỉ còn 2 tuần nữa là đến ngày kết hôn, Như theo ý mẹ chồng đi khám sức khỏe tiền hôn nhân, tiện thể đi khám thai định kỳ nên Tiểu Mạng cũng đi cùng cô. Như đợi cô bạn khám xong xuôi hết mới bắt đầu phần mình. Trước đó tim Như cũng có chút vấn đề nên Tiểu Mạng đề nghị khám thật kỹ bệnh tim. Khám xong cả 2 ngồi chờ kết quả thì Như nhận được cuộc gọi của anh chồng :

_Alô?

_Ừ, anh đây, em đang ở đâu?

_Em? Đang ở bệnh viện...

_Sao lại ở đây? Không khỏe ở đâu à? Tại sao không nói với anh?_Huy lo lắng, căng thẳng.

_Không phải đâu...anh đừng lo quá lên như thế, em chỉ nghe lời ẹ đi khám sức khỏe trước khi kết hôn thôi, với lại Tiểu Mạng cũng ở bên cạnh em nữa nên anh yên tâm đi!

_Ừ, vậy thì tốt..

_Anh gọi em có việc gì à?

_Không có việc thì không gọi được hay sao?

_Không....sao anh cứ xuyên tạc ý của em vậy hả??

_Haha.....chỉ là...anh nhớ em chết đi được....bao nhiêu ngày không được dùng bữa cùng em rồi....

_Ô???_Như ngạc nhiên, cười vui vẻ_Tiểu tử anh lúc nào lại biết nói chuyện sến súa như vậy đây? Có phải làm gì có lỗi với em rồi không? Có thì mau nói ra đi, em sẽ cân nhắc về chuyện có tha thứ hay không...._Như trêu.

_Tiểu tử?? Em là sao đây? Từ lúc nào mà dám lên giọng với anh thế, lại còn cân nhắc cái gì, anh mà làm gì có lỗi, em có thể phát hiện được hay sao? Đồ ngốc em, khám xong rồi thì gọi cho anh!

_Được rồi! Em biết, lần này anh phải đích thân làm đồ ăn cho em đấy nhé, nếu không em thà dùng bữa với Tiểu Mạng cũng không thêm anh!

_Được, anh chờ em, vợ yêu..._Huy nói rồi cúp máy, nhanh chóng lái xe về nhà bảo quản gia mua nguyên liệu rồi xắn tay áo chuẩn bị cho bữa ăn lãng mạn này.

Đúng lúc đó, y tá mời cả 2 vào phòng làm việc và đưa ra 2 bản kết quả.

_Cô Lục Tiểu Mạng?

_Là tôi, bác sĩ, kết quả thế nào?

_Thai nhi vẫn rất tốt, cô cứ đều đặn dùng những thực phẩm dưỡng thai và một số loại sữa trên thị trường, có lẽ sẽ tốt cho em bé và cả mẹ. Tình hình sức khỏe của cô cũng không có vấn đề gì, cô có thể yên tâm.

_Tôi biết rồi, cảm ơn bác sĩ.

_À, còn côPhạm Hoàng Như?

_Đúng vậy, là tôi....

_Ừm....

_Có chuyện gì sao? Tôi....có vấn đề gì à?

_Đúng là có vấn đề lớn! Sức khỏe của cô, thận, phổi, buồng trứng đều không có gì, nhưng tim của cô...

_Tim?

_Có phải cô đã dùng thuốc giảm đau ? Có phải đôi lúc hoạt động mạnh, hay tâm trạng không tốt đều cảm thấy ngực trái đau nhói đến mức không thở được, thỉnh thoảng lại ngất xỉu? Đôi khi lại thấy chóng mặt bất thường, mệt mỏi, cảm giác tim đập nhanh, rung hoặc trống ngực không?

_Vâng.....đúng vậy, thỉnh thoảng lại bị như vậy...

_Dạo này số lần bị có nhiều lên không?

_Tôi nghĩ là nhiều hơn trước.....bác sĩ, ông có thể nói rõ ràng hơn không? Thật ra tim tôi làm sao?

_Theo hình chụp, chúng tôi đoán cô đã bị mắc chứng cơ tim phì đại...

_Cơ tim phì đại? Nó là cái gì? Có nguy hiểm không?_Tiểu Mạng lo lắng hỏi.

_Thực ra bệnh cơ tim phì đại thường do di truyền. Có 50 phần trăm cơ hội con cái của những người có bệnh cơ tim phì đại sẽ thừa hưởng đột biến di truyền. Anh chị em của những người có bệnh cơ tim phì cũng có nguy cơ. Bệnh cơ tim phì đại (HCM) là một căn bệnh trong đó cơ tim trở nên phì đại nở to bất thường. Cơ tim dày lên có thể làm tim bơm máu khó hơn. Bệnh cơ tim phì đại cũng có thể ảnh hưởng đến hệ thống điện học của tim. Bệnh này thường không được chẩn đoán bởi vì nhiều những người có bệnh có rất ít các triệu chứng. Trong số ít người có điều kiện này, cơ tim dày lên có thể gây ra các dấu hiệu và triệu chứng như khó thở và các vấn đề trong hệ thống điện của tim dẫn đến nhịp tim bất thường đe dọa tính mạng (loạn nhịp tim)....

_Vậy thì bạn tôi, nếu căn bệnh này như vậy, có nguy hiểm gì đến tính mạng hay không?

_Nhịp tim bất thường có thể gây ra đột tử do tim. Bệnh cơ tim phì đại là nguyên nhân gây tử vong hàng đầu liên quan đến đột ngột tim ở những người dưới 30 tuổi.

_Vậy là tôi...tôi có khả năng sẽ....

_Trường hợp này cũng rất hiếm, nhưng để an toàn hơn thì, nếu có điều kiện, tôi nghĩ cô nên xem xét việc thay tim...

_THAY TIM?? Bác sĩ à...ông nói...là thay tim ư??

_Đúng vậy, tốt nhất là nên như thế! Đây là một căn bệnh di truyền, có thể ba hoặc mẹ, họ hàng cô đã mắc phải, tuy hầu hết những người bị bệnh cơ tim phì đại có cuộc sống bình thường, không có vấn đề đáng

kể, nhưng cũng có khá nhiều người mắc bệnh này mà đột ngột tử vong. Chúng tôi có nhiều phương pháp điều trị như dùng thuốc, cắt một phần cơ vách ngăn (myectomy), cắt bỏ vách ngăn, cấy vào ngực máy khử rung tim (ICD)...nhưng những phương pháp này đều chỉ có thể ngăn ngừa, hơn nữa cô cũng đã nói dạo này những triệu chứng cũng xuất hiện nhiều hơn trước, chứng minh bệnh đã nặng hơn...Thay tim có thể nguy hiểm, nhưng ít ra cô sẽ không phải lo sợ mình đột tử bất cứ lúc nào. Tôi đề nghị cô và gia đình xem xét chuyện phẫu thuật, nếu quyết định thay tim, chúng tôi sẽ đưa tên cô vào danh sách cần được hiến tim.

.....Vậy à.....tôi.....có gì tôi sẽ...liên lạc sau....cảm ơn ông, hy vọng chuyện này có người hỏi đến, ông cũng đừng nói ra....

_Tất nhiên rồi, đó là luật, chúng tôi phải tuân thủ, giữ quyền riêng tư và được bảo mật thông tin của bệnh nhân, cô không cần lo lắng.

_Cảm ơn bác sĩ, tôi xin phép về trước....

_Như, đợi tớ với...._Tiểu Mạg đuổi theo Như, trong lòng cũng đang rất rối rắm, tại sao những chuyện bất hạnh cứ liên tục ập lên vai cô bạn đáng thương này, mất cha, mẹ còn chưa đủ hay sao? Đang lúc hạnh phúc nhất của mình mà lại phải nghe những điều như thế này, không phải ông trời quá bất công hay sao?

Hoàng Như không thể chấp nhận được sự thật này, rằng “mình có thể chết bất cứ lúc nào hay sao? Mình không thể dùng cả cuộc đời để ở bên cạnh người mình yêu thương, phải bỏ rơi một đứa em gái nhỏ tuổi yếu đuối, ước mơ trở thành nhà thiết kế xuất sắc nhất từ bây giờ, cũng không thể nào thực hiện được.....Tại sao lại như thế? Tại sao ông trời luôn bỏ rơi mình?”...Cứ như thế, cô vừa chạy thật nhanh, không biết là đi đâu, cứ thế muốn bỏ trốn khỏi nơi này, một nơi gây ra bao nhiêu thứ chỉ khiến cô sụp đổ.

Chạy được một lúc lâu, Như thở gấp, không đứng nổi nữa, ngồi bệt xuống lề đường, cô ôm ngực trái, vừa đau vừa khó thở, nước mắt cứ trào ra như một bể nước đầy không còn chỗ chứa. Tiểu Mạg cũng đuổi theo đến nơi, trông thấy như lại mệt, cô liền giựt lấy chiếc túi xách trên tay Như, đổ hết đồ trong túi ra tìm lọ thuốc giảm đau trước giờ như hay uống, đưa cho Như cùng với một chai nước suối, ép Như uống:

_Mau uống đi, nếu không cậu sẽ có chuyện mất!!

Như cầm lấy viên thuốc, uống ực vào cổ họng, một lúc sau đỡ hơn rồi, cô giựt lấy lọ thuốc trên tay Tiểu Mạg ném đi, nước mắt vẫn không ngừng lăn trên má:

_Tại sao tớ phải uống thứ thuốc này?? Cả cuộc đời vẫn phải uống mãi như thế ư? Mặc dù biết không thể khỏi bệnh, mặc dù biết mình có thể chết bất cứ lúc nào, thì tớ vẫn phải uống nó ư??? Tại sao?? Tớ không muốn, không muốn sống nữa!!!! Tớ còn bao nhiêu việc chưa làm xong, tớ còn rất nhiều việc muốn làm mà....._Như vừa nói, vừa khóc thảm thiết hơn, khiến Tiểu Mạg cũng không cầm được nước mắt_Tớ muốn sống bên cạnh người mình yêu, tớ muốn ngày ngày được chăm sóc Nana, đưa con bé đến trường, rồi nhìn thấy con bé vào Đại Học, tớ muốn trở thành nhà thiết kế được mọi người công nhận, tớ muốn có một gia đình đầm ấm hạnh phúc, như vậy là sai hay sao.....? Tại sao....tại sao luôn đưa tớ vào hoàn cảnh như thế này.....tớ phải làm sao....làm sao mới được đây....?...

Tiểu Mạg đau xót ôm chặt cô bạn thân vào lòng, liên tục nói những lời động viên:

_Không đâu, cậu không sai gì cả, đừng khóc nữa.....sẽ không sao đâu, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi, tớ biết cậu đã kiên cường, mạnh mẽ trong khoảng thời gian rất dài rồi, bây giờ đừng cố gắng một mình chịu đựng mọi thứ nữa, cậu còn có đứa bạn thân là tớ mà, lúc này hãy dựa vào tớ đi.....cậu muốn khóc, thì hãy khóc cho thỏa, tớ sẽ luôn ở bên cạnh cậu.....

Cả 2 cô gái cùng nhau khóc, rất lâu như vậy, Hoàng Như khóc hết những điều đã khiến mình mệt mỏi bao lâu nay rồi, liền dùng tay gạt đi nước mắt, kéo Tiểu Mạg đứng dậy, cố gắng nở nụ cười:

_Được rồi...tớ không sao nữa cả....Tiểu Mạg, cậu đang mang đứa bé, không thể chạy nhanh như lúc này nữa, có biết không? Sẽ rất nguy hiểm đó, nếu có chuyện gì, tớ không tha thứ ỉnh đâu...

_Như à, cậu...

_Mình không sao đâu, cậu không cần lo, khóc một lúc rồi cũng ổn, mọi chuyện đâu lại vào đấy thôi....Bây giờ tớ có hẹn với Thiệu Huy rồi, tớ lấy xe, đưa cậu về cùng, ở đây chờ tớ nhé!

__Như, hôm nay tớ muốn về nhà thăm mẹ một lát, cậu đừng lái xe nữa, không phải Phó chủ tịch bảo cậu khám xong gọi cho anh ấy sao? Hãy mau gọi bảo anh ấy đưa cậu về, tớ sẽ tự đón taxi về nhà mẹ, cậu không cần lo cho tớ! __Tiểu Mạng sợ Như lái xe một mình, tâm trạng lại bất ổn sẽ gây ra chuyện, nên bảo cô gọi Huy đưa về, như vậy tốt hơn.

__Được rồi....cậu về trước, tớ sẽ gọi anh ấy đến....

__Không! Tớ gọi giúp cậu, chúng ta cùng nhau đợi đến khi Phó chủ tịch đón cậu, tớ sẽ gọi taxi về!

__Ừ... __Như biết cô bạn lo lắng ình, nên cũng không từ chối nữa.

Tiểu Mạng nhanh chóng gọi cho Thiệu Huy

__Alô?

__Phó chủ tịch, tôi là Lục Tiểu Mạng đây!

__Tôi biết! Có chuyện gì?

__Chúng tôi đã khám xong rồi, anh đến bệnh viện Phúc Hưng đưa vợ anh về đi! Tôi phải về nhà mẹ đẻ một chuyến, làm phiền anh rồi!

__Không có gì, bảo với cô ấy tôi sẽ đến ngay!

__Vâng! __Nói rồi cô bạn cúp máy. Nhìn qua phía Hoàng Như __Tớ đã báo anh ấy rồi, chúng ta chờ một chút, sẽ đến ngay thôi...

__Ừ... __Như nói, miệng vẫn mỉm cười.

“Như à....đến bao giờ cậu mới thôi đeo cái mặt nạ mạnh mẽ đó đây?...Nếu có ai đó giúp cậu gỡ nó xuống.....tớ sẽ rất biết ơn.....vì tớ không thể giúp cậu làm điều đó...xin lỗi..”

Không lâu sau Thiệu Huy lái xe đến, Tiểu Mạng mới yên tâm bắt taxi về nhà. Như từ lúc ngồi trên xe, cho đến lúc về tới nhà vẫn cười nói như không xảy ra chuyện gì. Khi Huy loay hoay trong bếp làm luôn những món còn lại chưa xong, Như cứ rụt rè đứng đằng sau nhìn dáng vẻ đó, cô bất giác bật cười khi nghĩ mình có thể nhìn thấy được một người đàn ông vì mình mà vào bếp, thật là hạnh phúc. Cô không muốn vì dằn lại cảm xúc của mình mà đánh mất đi những thời gian quý giá như thế này, cô nhẹ nhàng đi đến, ôm anh từ phía sau, đôi tay đan chặt trước bụng người đàn ông này, mặt thì ghì sát vào tấm lưng rộng và ấm áp đó.

__Em sao đấy?..Làm anh giật cả mình.... __Huy có chút ngạc nhiên, nhưng rồi cũng vui vẻ xoay người lại, dùng vòng tay to lớn, rắn chắc của mình ôm lấy người con gái bé nhỏ thật gọn, đầu vùi vào tóc cô, một mùi hương nhẹ, thật thoải mái. Anh vỗ về cô, ân cần hỏi:

__Đói rồi có phải không? Anh lấy thức ăn cho em nhé?

__Không....anh cứ đứng thế này thôi....em không đói..... __Như làm nũng.

Huy lại bật cười nhẹ:

__Lạ lắm nha....hay làm gì có lỗi với anh rồi? __Huy lại dùng câu nói của Như để ghẹo cô, nhưng tay vẫn cứ ôm chặt lấy cô nàng, như đứa trẻ bảo bọc món đồ vật mà nó thích, không cho bất cứ ai đụng tới.

__Đánh chết anh....cứ ôm là có lỗi hay sao? Nếu thế không biết anh đã có lỗi với em bao nhiêu lần rồi đấy!...Chỉ là....lâu rồi không như thế này....em muốn ôm thôi...

__Anh biết....anh cũng vậy..... __Huy dịu dàng hôn lên trán cô, ẵm cô ngồi lên kệ bếp, trao cho ột nụ hôn sâu.
” Em chỉ ước gì....thời khắc này vĩnh viễn dừng lại....em không muốn mất anh, không muốn rời xa anh....em phải làm sao đây...?”

Vừa hôn anh, cô vừa rơi nước mắt, cảm giác như đây là lần cuối, sẽ chẳng bao giờ được yên bình, hạnh phúc như thế này nữa....

Huy có hỏi, cô cũng chỉ nói....“Vì em quá hạnh phúc” mà thôi....

59. Chương 60

Sau hôm đi khám ở bệnh viện, Như đã gọi điện cho Tiểu Mạn, dặn không được nói chuyện này với bất kỳ ai. Những ngày sau đó, dù Thiệu Huy có ở nhà, về nhà ba mẹ, đến công ty hay đi gặp đối tác đều mang Như theo, vì cô bảo cô muốn vậy, anh cũng chiều lòng vợ mình. Càng gần đến ngày cưới, Như càng hoang mang hơn, cô không biết mình phải làm gì nữa, mặc dù đang lúc nào cũng bên cạnh Huy nhưng cô thấy mối tình này, sao cứ xa vời vợi, có lẽ là cô và anh không thể nào ở bên nhau cho đến cuối đời.

Hôm nay là đêm cuối cùng để chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, vì ngày mai đã là ngày ghi trên thiệp mời rồi, đầu óc Như càng rối như tơ vò, cứ một mực muốn làm một bàn ăn thật thịnh soạn để cùng Huy dùng, mặc dù anh đã bảo hãy ra ngoài ăn cho đỡ vất vả; cô cũng cùng anh xem một bộ phim mà cô muốn xem, mua cho Huy một bộ vest trắng....Có vẻ như cô muốn hoàn thành thật sớm những gì mình mong muốn có thể làm cùng người mình yêu, cô sợ mình không còn thời gian nữa, từng giây từng phút trôi qua lúc này, Như chưa bao giờ nghĩ nó sẽ nhanh đến thế....

Sau khi đã dỗ bé Na ngủ, cô ngồi cạnh giường vuốt ve con bé một lúc lâu, bác sĩ đã từng nói có thể bệnh của cô hiện tại là do di truyền, như vậy chẳng phải Nana cũng sẽ có 50% không may mắc bệnh hay sao? Cô thật sự rất lo lắng. Tuy còn nhỏ, bệnh sẽ không phát triển nhanh tới mức nguy hiểm, nhưng sau này khi lớn hơn, đâu ai biết được có phải nó sẽ như cô, hoặc có thể muộn hơn, hay sớm hơn? Không thể dự đoán trước mọi điều được, vì thế cô len lén khép cửa phòng rồi gọi cho Tiểu Mạn, nhờ cô giúp đỡ:

_Tiểu Mạn, tớ có chuyện này nhờ cậu....

_Ừ? Cậu nói đi, chỉ cần giúp được, tớ nhất định giúp!

_Vì hôm đó bác sĩ bảo là bệnh do di truyền, cho nên tớ sợ sau này bé Na cũng mắc phải, tớ muốn cậu sau ngày cưới của tớ hãy dắt nó đi khám, bác sĩ cho uống thuốc ngăn ngừa hay gì cũng được, cậu phải giúp nó không được mắc chứng bệnh này, có được không?

_Ừ, tớ sẽ đưa con bé đi. Nhưng này, cậu không thể cùng đi với nó là không muốn Phó chủ tịch nghi ngờ à?

_Ừ, với cả, bé Na sau này có thể ở cùng cậu không? Nó là con gái, cũng không thể ở cùng Huy mãi được, anh ấy không thể chăm sóc cho con bé như một người chị mà tớ đã làm bấy lâu...

_Sao lại....? Cậu...không muốn bé Na cùng ở với 2 vợ chồng cậu sao?

_Không....không phải đâu....chỉ là....ý tớ là trong khoảng thời gian mà tụi tớ đi trăng mật, cậu hay giúp tớ trông con bé, khi quay về nhất định sẽ đón nó về mà, không thể làm phiền cậu lâu được....

_Vậy à...? Ừ, thế dự lễ cưới của cậu xong tớ sẽ bảo con bé sang nhà tớ....

_Vậy là tốt rồi, cảm ơn cậu nhé.....ngủ ngon..._Như nói xong thì cúp máy, không để Tiểu Mạn có cơ hội hỏi han thêm điều gì nữa.

Huy đợi mãi trong phòng, không thấy Như vào, anh lại tìm rồi thấy cô đứng nói chuyện điện thoại, không định làm phiền nên chỉ đứng ở một góc, cũng không rõ họ nói gì, chỉ thấy cô nằng nặc cúp máy rồi đứng thờ dài nặng nhọc thì anh nhẹ nhàng ôm lấy từ sau lưng khiến cô giật thót:

_Anh...?Ở đây từ lúc nào thế?

_Khi em nói chuyện điện thoại....

_À....

_Sao vậy? Có gì không muốn anh nghe thấy à? Hay là em lén anh ngoại tình với gã nào?

_Anh nghĩ em như vậy à? Hay chúng ta hủy hôn lễ nhé?

_Nếu có thì tốt nhất em nên bỏ hẳn đi, trước khi anh khiến hấn thân tàn ma dại....còn dám mở miệng bảo anh hủy đám cưới chúng ta sao....càng ngày em càng không biết nghe lời rồi đấy...

_Do anh nghi ngờ em trước đấy chứ....

Huy không thèm nghe tiếp mà cứ thế bế Như lên, đưa cô vào phòng mình, mặc cho Như la ú ớ:

__Này!!! Anh làm gì thế?? Bỏ em xuống đi.....ngày mai là phải kết hôn rồi đấy, em mệt lắm, không được đâu...

__Em nghĩ nhiều rồi, cô nương à....Nghĩ anh làm gì em chứ? Chỉ là muốn ôm em ngủ, vậy thôi....Trông em mấy ngày qua đã mệt mỏi lắm rồi, anh còn làm gì bây giờ thì khác nào không có tim đây?

Như ghen lời, người đàn ông này, sao biết cách vỗ về phụ nữ như vậy? Xa anh, xa vòng tay rộng lớn, xa bờ vai vững chắc, nụ hôn nồng ấm này, rồi cô sẽ ra sao? Anh sẽ thế nào khi không có cô bên cạnh? Dù như thế nào đi nữa, cô sẽ không bao giờ ngừng yêu anh, chỉ như vậy là đủ, được yêu đối với cô đã là quá mãn nguyện rồi. Người đàn ông này sao có thể chết nếu thiếu cô, vì bên ngoài vẫn còn rất nhiều đại mỹ nhân cho anh lựa chọn.

Huy ôm cô trong tay, vuốt tóc cô, đây là cái giấc ngủ yên bình mà cô hằng mong muốn trong bao nhiêu năm qua, phải chi nó tới sớm một chút thì đã không phải luyến tiếc nhiều như thế này rồi. Như cứ nhắm mắt nằm im như vậy, đợi cho tới khi Huy ngủ rồi, cô cẩn thận rời khỏi giường, trở lại phòng mình, thu xếp vài bộ đồ bỏ vào vali, một mình bắt taxi rời đi, đến một vùng biển vắng, cô ở trọ nhà một người dân.

Sáng hôm sau khi thức dậy, Huy không thấy Như bên cạnh liền nghĩ cô dậy khá sớm chuẩn bị cho ngày trọng đại này. Anh cũng nhanh chóng rời khỏi chiếc giường yêu quý của mình, làm VSCN rồi xuống lầu định dùng bữa sáng. Anh gọi mấy lần nhưng không thấy Như đáp lời, liền quay qua hỏi bà quản gia:

__Cô ấy đâu rồi?

__Đa....từ sáng đến giờ tôi không thấy tiểu thư...

“Không lẽ đã trở về phòng ngủ tiếp rồi?”

Huy nghĩ vậy, liền tự mình lên phòng Như, gõ cửa nhưng cũng không có tiếng trả lời, anh vặn tay cầm bước vào trong phòng, tất nhiên là chẳng có một ai ở đó cả. Trong lúc đang lấy điện thoại sốt ruột gọi cho cô thì anh thấy bên cạnh chiếc đèn ngủ có một tờ giấy viết thư đầy chữ. Anh cầm lên xem.

Huy đọc xong bức thư, chết lặng người, tay không còn một chút sức lực, làm là thư trượt khỏi tay, rơi xuống đất.

”Vậy là cô đã toan tính từ trước, muốn được gả vào nhà anh rồi ư?”

Vậy là những ngày qua ở bên cạnh anh, cô chỉ giả vờ hạnh phúc, giả vờ vui vẻ thôi sao?

Cô không thật lòng yêu anh, nhưng vì một cuộc sống, cô mới quyết định ở bên anh?

Nếu thật như vậy thì cô gái này thật quá đáng sợ rồi, cô diễn giỏi tới mức anh mê muội đầu óc, không hề nhận ra những tính toán của cô....

KHÔNG!!! KHÔNG PHẢI! Cô gái hiền lành, cam chịu cực khổ nuôi nấng em gái mình nên người, một cô gái nhiều nhiệt huyết, đam mê, một cô gái có nụ cười trong sáng như thế, một cô gái không hề buông được một lời miệt thị người khác thì làm sao có thể? **ĐÚNG!!!** Cô gái mà anh yêu không phải là một người tham vọng giàu sang mà đánh mất chính mình, đánh đổi hạnh phúc của bạn thân đâu....Nhất định trong chuyện này có gì đó khiến cô phải hành động như vậy....!!!”

Huy đã phủ nhận hết tất cả những gì Như viết trong thư, anh tin tưởng cô tuyệt đối, cô không thể làm những chuyện như thế này, vì thế anh đã điên cuồng cho người tìm kiếm khắp nơi, những người quen của cô, anh đều tìm đến, nhưng không ai nói thấy cô, hoặc biết cô đi đâu cả.

Anh như người mất hồn không còn kiểm soát được lý trí, người phụ nữ anh yêu hiện giờ đang ở đâu cơ chứ? Tại sao lúc quan trọng thế này lại không thể tìm ra cô ấy?

Huy chỉ nói với bố mẹ mình rằng Hoàng Như mất tích từ tối hôm qua, không tìm thấy chứ không hề nhắc gì tới bức thư cô để lại. Mặc dù biết rằng cô đã có quyết định bỏ đi từ trước nhưng anh vẫn đến sân bay riêng, nơi tổ chức hôn lễ để chờ, mong rằng cô sẽ xuất hiện trước mặt anh. Nhưng tất nhiên, cô không đến đó, và lễ cưới bị hủy.

Huy mệt mỏi trở về biệt thự, chẳng buồn nói một câu với bố mẹ, có lẽ anh tự trách mình rất nhiều.

Phải rồi, nếu như anh tinh ý hơn trước đó, anh đã nhận ra có gì bất ổn. Hoàng Như mà anh quen biết làm sao có thể nói cho anh nghe những điều cô ấy lo lắng được? Tối hôm trước, cô ấy tự đứng lại ôm chặt anh không buông, dạo này lại cứ khăng khăng theo anh từ nhà đến công ty, đi gặp đối tác bàn công việc, cô ấy cũng muốn theo, mua đồ cho anh, nấu một bữa rất thịnh soạn, rồi cùng anh xem phim....những việc này rõ ràng cô ấy chưa bao giờ làm. Cứ như là sắp phải rời khỏi anh, muốn cùng anh làm những chuyện cô ấy muốn trong khoảng thời gian ngắn nhất.

_CHẾT TIẾT!!!!_Anh cuộn tay thành nắm đấm, đấm thẳng vào tường.

Huy giận mình đã không nhận ra những điều đó, nếu anh nhận ra sớm hơn, có lẽ đã giữ được cô ở lại, nếu anh nhận ra sớm hơn, có lẽ hôm nay họ đã có một hôn lễ bao người mơ ước.....Tại sao? Tại sao anh lại vô tâm như vậy với người con gái mình yêu chứ?....

Tiểu Mạg không biết đã xảy ra chuyện gì, tại sao Như lại không đến lễ kết hôn, lại còn không nói một tiếng nào như vậy. Cô liền gọi liên tục cho Như, nhưng vô ích, cô bạn đã tắt máy rồi. Đã như vậy, tại sao buổi tối hôm qua còn gọi cho cô, bảo cô hay chăm sóc Nana giúp khi 2 người họ đi tuần trăng mật? Chẳng lẽ.....đúng rồi, nói những lời lạ lẫm như vậy, bảo rằng Nana không thể mãi sống cạnh Thiệu Huy, rồi sau đám cưới hãy đón Nana về nhà cô.....chẳng lẽ??? Không lẽ thực sự là như vậy hay sao? Như đã quyết định bỏ đi từ trước?? Nhưng vì cái gì chứ? Không phải đang rất hạnh phúc với Phó chủ tịch hay sao? Sao không một lý do lại ra đi như vậy? Bệnh...? Đưa Nana.....đi khám bệnh....? Không phải chứ?? _Tiểu Mạg đã hiểu ra.._ Con nhỏ này thật là!!!! Tại sao lúc nào cũng tự làm khổ mình như vậy?? Không được, không thể để cô ấy một mình, có thể sẽ nghĩ quẩn rồi làm chuyện ngu ngốc gì đó, phải tìm cách....nhưng lại không nghe điện thoại....

Tiểu Mạg vò đầu bứt tóc nghĩ cách đưa Như trở về, liền nhớ ra, đúng rồi, người duy nhất có khả năng tìm ra cô bạn lúc này chỉ có Phó chủ tịch, phải nhanh chóng tìm anh ta.

Nghĩ rồi cô nhanh chóng lái xe đến biệt thự Devil.

60. Chương 61

Tiểu Mạg vừa đến biệt thự đã chạy vọt vào lục tung mọi góc ngách tìm Huy. Vừa thấy anh, cô đã nhanh chóng bảo:

_Phó chủ tịch, chúng ta cần phải nhanh chóng tìm ra Hoàng Như, tôi sợ cô ấy sẽ có chuyện mất!!!

_Còn tìm...? Đã bỏ lễ kết hôn....cô nghĩ tôi không có tìm hay sao...?Nhưng đã trốn biệt tăm rồi....còn có thể làm gì được nữa...._Huy không còn tâm trạng.

_Anh nói gì vậy? Cô ấy bỏ đi rồi thì anh không tìm nữa sao?..._Tiểu Mạg không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

_Tôi mới là người hỏi cô!!! Cô và cô ấy đã tính toán chuyện gì mà lại tự ý bỏ đi như thế??

_Như bỏ đi, tôi cũng không biết trước, cô ấy chẳng nói với tôi, anh đừng nói bừa!!!_Tiểu Mạg hét lên_Bây giờ anh cho rằng tôi không ngạc nhiên, không lo lắng hay sao, Phó chủ tịch? Nếu thực sự âm mưu như anh nói thì tôi đã không nóng lòng tới mức chạy ngay đến đây, bảo anh cùng tìm cô ấy rồi..... Tôi biết anh đang hoang mang, nhưng tôi cũng vậy, làm ơn hãy bình tĩnh lại, nghĩ xem cô ấy có thể đến đâu còn tốt hơn....

Huy im lặng một lúc lâu, thở ra một hơi dài rồi nói:

_Xin lỗi, tôi không cố ý!

_Tôi biết....

_Nhưng tôi không biết tại sao cô ấy lại như vậy...tôi rất mệt mỗi khi phải là người đoán tâm ý cô ấy...

_Tôi nghĩ, có thể tôi biết Như nghĩ gì, tôi cũng hiểu cả lý do cô ấy đột ngột bỏ đi mà không nói với ai lời nào...

_Cô biết??? Mau nói!!!_Huy bật dậy, bám mạnh vào vai Tiểu Mạg.

_Anh làm tôi đau đây!!!!_Tiểu Mạng gỡ tay Huy ra.

_Mau nói cho tôi!!!

_Trước ngày kết hôn vài tuần, tôi cùng Như đi khám tổng quát ...

_Chuyện này tôi biết!!

_Nhưng có điều anh không biết. Bác sĩ chuẩn đoán cô ấy bị bệnh Phì Đại Cơ Tim....Bác sĩ cũng đã nói thêm, bệnh này tuy không có trở ngại gì, có thể sống bình thường, nhưng phải có một số phương pháp điều trị nhất định, Trong những trường hợp nguy hiểm, căn bệnh có thể làm bệnh nhân đột tử bất cứ lúc nào. Với cả, đây là bệnh di truyền, tức là cô ấy đã mắc phải từ lúc bé, vốn dĩ nặng hơn người thường, nên bác sĩ khuyên cô ấy tốt nhất hãy thay tim....Nếu không, cô ấy có thể chết bất cứ lúc nào...

_Không thể nào.....sao có thể?..._Huy không tin vào tai mình.

_Có lẽ chính vì không muốn cái chết của mình làm anh đau khổ, hoặc là muốn anh hận, còn hơn yêu cô ấy để rồi khi cô ấy mất đi, anh sẽ cười chế nhạo, thay vì khóc và đau đớn...

_Ai cho cô ấy cái quyền quyết định tất cả?? Quyết định rời xa tôi? quyết định cảm xúc của tôi? Quyết định chết cô đơn một mình?? CHẾT TIỆT!!!_Huy giận dữ hơn khi nghe thấy lý do Như rời đi, như vậy rõ ràng là cô không tin tưởng anh sẽ một lòng với cô, cô không cho rằng cuộc sống bên cạnh cô là điều anh mong muốn nhất trong cuộc đời anh ư?

_Tôi thực sự rất sợ Như sẽ làm chuyện không hay, nên tôi mới đến đây nhờ anh, chỉ có anh mới có thể tìm được cô ấy và giúp cô ấy bình tâm trở lại mà thôi!

_Không cần nói nữa! Cô tới những nơi cô ấy hay đi, còn tôi sẽ có cách của mình! Liên lạc bằng điện thoại!_Huy nói xong, không đợi Tiểu Mạng trả lời, cầm lấy chìa khóa trên giường, lấy xe phóng đi bạt mạng.

_Alô, cậu Hoàng ạ?

_Nghe cho rõ!! Tôi không cần biết các người làm cách nào, phải bao nhiêu người, nội trong 3 ngày nhất định phải tìm cho ra cô ấy! Nếu không đừng trách tôi nhẫn tâm!!_Anh nói rồi cúp máy.

Anh chạy đi chạy lại những nơi Như hay nói muốn tới, những khách sạn bình dân cũng đều hỏi thăm, mang hình cô ấy đi khắp nơi dò la tin tức, nhưng kết quả vẫn không có gì thay đổi. Anh càng không muốn buông xuôi để cô có cơ hội ra khỏi cuộc đời anh dễ dàng như vậy. Lẽ ra anh và cô đã có một đám cưới lãng mạn ấm áp, rồi cùng nhau hưởng tuần trăng mật ở Hawai rồi....Đợi đã....tuần trăng mật....?.....Hawaii....BIỂN?? Đúng rồi, mấy lần trước có chuyện không vui, cô đều tìm đến biển cơ mà? Sao anh lại có thể quên điều này được cơ chứ?? Thật ngốc nghếch!! Nghĩ rồi anh nhanh chóng liên lạc với đội tìm người của anh:

_Hãy tìm những nơi gần bãi biển, tuyệt đối phải tìm ra cô ta!!! Trước khi tôi lóc xương xẻ thịt các người!!!!

Anh cũng gọi cho Tiểu Mạng, bảo hãy dồn hết người tìm kiếm những nơi có biển.

Sau vài ngày, cuối cùng anh đã tìm được đến vùng đảo Phú quốc, nơi Như đang ở tạm.

Anh cũng mất thời gian tìm kiếm gần cả 3,4 ngày trời, cầm trong tay tấm ảnh của Như, anh nhờ cảnh sát ở đó tìm giúp, anh vận động cả những thám tử anh thuê nữa. Cuối cùng, anh đã tìm ra ngôi nhà trọ nhỏ nhếch nhếch bên cạnh bờ biển mà Như trọ.

Anh vào hỏi 2 vợ chồng già, chủ của nhà trọ mới biết cô đã ra ngoài đi dạo. Anh chạy ngay ra bờ biển, quả nhiên, liền nhìn thấy bóng lưng quen thuộc, hình dáng nhỏ nhắn, chỉ muốn ôm chặt trong lòng đó. Không cần phải nói, anh chạy ào đến ôm chặt lấy cô. Như tuy ngạc nhiên, nhưng đã đứng yên như thế, mắt bắt đầu rưng rưng khi nghe thấy giọng nói quen thuộc mà cô nhưng nhớ mấy ngày nay.

_Đừng động dậy nữa.....em mà làm gì bây giờ khiến anh tức giận nữa, anh không biết mình sẽ xấu xa thế nào đâu đấy!

Cả 2 đứng như vậy một hồi lâu, đều nhắm mắt lại, tận hưởng giây phút này, cứ như đã xa cách rất lâu rồi.

Một lúc sau, anh và cô mới lấy lại bình tĩnh, ngồi cạnh nhau bên bờ biển, cùng nhau trò chuyện.

__Em xin lỗi.....đã vô lý bỏ đi không nói trước, khiến anh phải khó xử...

__Em cũng biết vậy à? Thế có phải không nên làm ngay từ đầu hay không?

__Em...cũng không nghĩ sẽ như vậy, chỉ là....

__Được rồi, không cần phải nói gì cả. Anh không bắt em phải lấy nhiều dũng cảm như vậy để nói với anh những điều khó khăn. Anh đều đã biết cả....

__Anh biết rồi....mà vẫn không thể buông em ra ư?

__Có thể em muốn một mình chịu đựng. Nhưng em không thấy như thế là đối xử quá tệ với bản thân hay sao? Anh tuyệt đối không để em rời xa anh dễ dàng như vậy, cho nên hãy ngoan ngoãn ở bên cạnh anh thôi, những chuyện còn lại đừng lo đến, ôm quá nhiều việc vào người, sẽ mệt đấy....

__Anh lo cả được sao?

__Em nghĩ anh là gì? Hoàng Thiệu Huy của tập đoàn thời trang Style, nếu có tiền chỉ để hưởng thụ, có quyền lực chỉ để ra oai thì anh chẳng cần chúng làm gì. Trong cả cuộc đời anh, chưa bao giờ anh thấy chúng có ý nghĩa, nhưng bây giờ, anh muốn dùng nó để giữ chặt em bên anh, không phải là 3,4 năm đơn giản như vậy, mà phải là cả đời này. Ngay từ đầu, khi em quyết định ở bên cạnh anh, em nên biết cuộc sống của em luôn là một phần lớn của anh rồi, có muốn, có nhẫn tâm thế nào đi nữa, cũng không thể tách rời.

__Nhưng thời gian....

__Ngoài chuyện này ra, em có còn gì muốn nói với anh hay không?

__Em....từ khi quen biết anh đã dựa vào anh quá nhiều, em muốn làm người phụ nữ có thể đứng độc lập cả khi có anh. Em không muốn người khác nói em nhờ anh mà được như hiện tại...

__Đàn ông sinh ra là để phụ nữ dựa dẫm. Người phụ nữ thực sự sẽ tự mình làm mọi thứ, nhưng em đã quên rằng, một người đàn ông thực sự sẽ không để cô ấy làm như vậy....Hãy yên tâm đi, dù có chuyện gì xảy ra, cứ đứng sau lưng và nắm chặt lấy tay anh thôi, mọi chuyện rồi sẽ ổn, không phải nghĩ nhiều quá. __Huy chắc chắn một lần cuối cùng, khẳng định với cô nàng rằng anh sẽ mãi giữ chặt cô, cho dù chuyện gì xảy ra, anh vẫn không buông. Như vậy, rồi nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, cái ôm và hôn trán ấm áp nhất từ trước đến nay, lời nói của Huy rất mạnh mẽ, cho Như cảm giác chỉ cần thực sự tin tưởng anh, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.

Họ qua đêm ở Phú quốc vì đã quá muộn. Sáng hôm sau, Huy giúp Như dọn đồ đạc, rồi cho phi cơ riêng đến tận nơi đưa cả 2 về. Mặc dù lễ cưới không thành, nhưng anh và cô vẫn cùng nhau đi đăng ký kết hôn, khi đã chính thức là vợ chồng, nhà họ Hoàng anh đã đăng báo ọi người biết, Phạm Hoàng Như bây giờ đã là người nhà họ Hoàng, đặc tội nhất định không yên thân.

Huy cũng không quên đưa đơn nghỉ phép dài hạn, lúc nào cũng bên cạnh Như để chăm sóc cô. Phần Hoàng Như, cô được Huy đưa vào bệnh viện tốt nhất điều trị, bác sĩ cũng là Robert, bác sĩ chuyên khoa giỏi nhất thế giới theo dõi bệnh tình. Trao đổi với bác sĩ, Thiệu Huy hiểu rõ hơn phần nào nguy hiểm trong việc phẫu thuật thay tim, nhưng để an toàn, cuộc phẫu thuật này là cần thiết. Vì vậy, anh đã nhờ bác sĩ đưa cô đứng đầu danh sách cần được hiến tim gấp, hy vọng có thể tìm được tim thích hợp cho cô.

Không may mắn là một thời gian dài trôi qua, vẫn chẳng có người nào hiến tim phù hợp, chính vì vậy, Huy rất lo lắng, chính bản thân anh cũng thử đi xét nghiệm xem thế nào.

Rồi cái gì tới thì nó cũng sẽ tới, sớm muộn cũng chỉ là thời gian mà thôi. Hôm nay Như đột nhiên ngất xỉu trong bệnh viện, bác sĩ cấp cứu và giữ lại được mạng sống của cô lần này, nhưng đồng thời ông cũng nói với Huy, Như bây giờ rất yếu, khó có thể tỉnh dậy, đây là khoảng thời gian rất quan trọng, phải nhanh chóng tìm được tim để làm phẫu thuật cho cô. Cuối cùng, sau khi xét nghiệm, kết quả cũng đã có, tìm anh phù hợp, có thể hiến cho Như.

Đến giây phút cuối cùng, khi cơ thể yếu mềm của vợ mình không thể chịu đựng được nữa, phải làm phẫu thuật ngay để có thể giữ lại tính mạng, anh đã đưa ra quyết định khó khăn đó, mặc dù thực sự có lỗi với ba mẹ mình, nhưng so với Như, anh càng nợ cô nhiều hơn. Vì thế trước khi nằm trên bàn mổ, anh đã ký tên xác nhận hiến tim, hơn nữa có viết một lá thư rất dài cho bố mẹ. Anh căn dặn y tá, đến khi anh vào phòng phẫu thuật thì hãy đưa nó cho người nhà anh.

Bà Hoàng nhận được lá thư, shock vô cùng và đã ngất lịm đi, ông Hoàng thì bảo bác sĩ nhanh chóng dừng cuộc phẫu thuật lại, nhưng bác sĩ không thể, vì đã bắt đầu phẫu thuật tim ,dừng lại đồng nghĩa với việc, bệnh nhân sẽ mất mạng và trái tim được hiến cũng sẽ vô ích mất đi. Vì không thể ngăn cản cuộc phẫu thuật nên ông Hoàng cũng lên cơn đau tim phải nhập viện.

Cũng rất may mắn, cuối cùng phẫu thuật cũng thành công, Như đã tỉnh lại sau đó, cô vừa mở mắt đã thấy bà Hoàng ngồi ngay bên cạnh hỏi han. Nhưng nhìn đi nhìn lại vẫn không thấy Thiệu Huy, cô mới hỏi:

__Mẹ à, anh Huy đâu? Anh ấy sao không ở đây ?__Như ngây ngô, nhưng ngay sau khi nhận được sự im lặng đáng sợ từ mẹ chồng, lẫn ánh mắt tránh né của bố chồng, thêm cả không khí u ám trong phòng bệnh, Như bèn lo lắng hơn...__Đã xảy ra chuyện gì rồi sao?.....Thiệu Huy.....anh ấy.....làm sao rồi...?

61. Chương 62-end

[8 năm sau, tại bờ biển của đảo Phú Quốc]...

Hoàng Như đang ngồi trên cát mịn, từng cơn gió tạt vào mặt cô, mang theo mùi vị biển cả, mặn mà, nhưng đem lại chút gì đó thê lương. Có thể do tâm trạng cô lúc này chẳng? Người xưa chẳng phải vẫn thường nói “người buồn cảnh có vui đâu bao giờ” hay sao?Phải rồi, trải qua một thời gian dài, sức khỏe của Như đã tốt lên rất nhiều, cũng có thể cho là kỳ tích, vì vốn dĩ có làm phẫu thuật thay tim, cũng khá hiếm hoi người có thể sống thọ như ban đầu. Không biết có phải từ dạo trước, do trở lại từ quỷ môn quan mà số mệnh cô cũng khá lên nhiều hay không? May mắn thực sự đã mỉm cười với cô gái bé nhỏ, ước mơ trở thành nhà thiết kế thời trang tầm cỡ quốc tế đã thực hiện được, hơn nữa gần đây các trang tạp chí đều đăng tin cách đây không lâu, Như đã nhận được 1 giải thưởng rất có giá trị, lọt vào top 3 các nhà thiết kế thời trang Châu Á, nhận giải thưởng thời trang COTY (được xem như giải OSCAR của ngành công nghiệp thời trang Hoa Kỳ),...

Đang suy nghĩ về cuộc đời của mình đã thay đổi như thế nào, thì cô chợt mỉm cười khi nhìn sang chỗ một đứa bé gái đang nô đùa vui vẻ cùng cha nó. Đứa nhỏ cũng trông thấy cô, lon ton chạy đến, cầm tay lôi cô đi:

__Mẹ đến đây với con đi!!

Phải rồi, đứa trẻ này là con gái của cô, hiện đã được 5 tuổi, tên là Thiên Nhi, từ lúc sinh ra đã rất tròn trịa, đáng yêu, hẳn khi trưởng thành sẽ trở thành một thiếu nữ xinh đẹp không thua kém mẹ nó. Sau một lần chết đi sống lại thì cô đã biết cách quý trọng những người bên cạnh mình hơn, cuộc sống của mình chỉ ngắn ngủi bấy nhiêu năm đấy thôi, tại sao không sống theo ý mình, sao không theo đuổi đam mê của mình, và tại sao không nắm chặt lấy hạnh phúc mà mình biết, thiếu nó là không thể được?

Người đàn ông hiện tại đang chơi đùa cùng đứa trẻ kia, chính là chồng cô, một người đem đến tổ ấm thứ 2 cho cô. Anh đã luôn rất cố gắng để xóa tan mọi bất hạnh trong cuộc đời cô, làm cô mỉm cười những nụ cười hạnh phúc đầu tiên, vì vậy, Như yêu anh ta rất nhiều. Đã 8 năm trôi qua rồi, nhưng vẫn chẳng có gì thay đổi cả, ngoài việc trong tim Như biết cách trân trọng mọi thứ hơn mà thôi.

__Như, mau đến đây, công chúa của em bắt nạt anh, lại tạt nước nhiều như thế....

__Thiên Nhi, không được nghịch nước nữa, tay chân sẽ bẩn, sẽ cảm lạnh đấy!!!

__Không muốn, con thích chơi với ba mẹ mà!!

Anh chàng kia nghe cô bé nói vậy, vui vẻ bế cô bé trong vòng tay to lớn của mình:

__Phải rồi....còn bé, phải nghịch ngợm một chút mới có nhiều kỷ ức đẹp chứ!!__Nói rồi, anh dịu dàng hôn lên má cô con gái của mình.

__Đại thiếu gia họ Hoàng kia, cưng chiều con quá, có biết sẽ gây ra tai họa không? Nếu sau này con bé vì được anh bảo bọc mà ngỗ ngược, bướng bỉnh thì phải làm sao?

Yên tâm đi, đến lúc đó nhất định Thiệu Huy anh sẽ đích thân trách phạt, em không phải lo, vợ cưng à !
>.

{Tua lại, 8 năm trước ngày Hoàng Như tỉnh lại sau phẫu thuật.....}

Đã....đã xảy ra chuyện gì ?.....Thiệu Huy....anh ấy làm sao rồi ạ?.....

Bà Hoàng nghe con dâu nhắc tới con trai, liền không tự chủ mà rơi nước mắt. Bà nói hết mọi chuyện lại với Hoàng Như, làm cô cũng bàng hoàng, không tin được vào những điều mình vừa nghe thấy. Nhưng đang lúc lắng đọng, Huy đã bước vào phòng bệnh thăm Như, khiến cô và ba mẹ anh đều khiếp vía một phen.

Kể ra, th2 là đúng do kỳ tích, bác sĩ đã bắt đầu cầm dao mổ lên cắt đi tim của anh thì một chị y tá đã chạy vào thông báo với bác sĩ, vừa có một nạn nhân tử vong do tai nạn giao thông, gia đình họ ký vào đơn xác nhận hiến tim, may mắn thay tim đó lại trùng hợp có thể thay cho Như, thế là y tá đẩy giường bệnh của Huy ra khỏi đó, chuyển vào một căn phòng khác, họ lấy tim được hiến của người đã mất đó thay cho tim của Như. Nhưng do cuộc phẫu thuật cần nhiều thứ phải chuẩn bị nên y tá không nói với ông bà Hoàng, Thiệu Huy không thể đến thăm Hoàng Như ngay khi phẫu thuật xong là bởi vì đã bị tiêm thuốc mê trước đó, chờ thuốc tan, anh mới có thể thăm được.

Nhờ đó cả 2 vợ chồng mới cưới này không những có được cơ hội thứ 2 cùng nhau sống, mà còn khẳng định được tình yêu họ dành cho nhau là nhiều thế nào....}

Khi con gái mệt lả, anh bỗng con bé trên tay, ngồi bên cạnh Như bên bờ biển, bắt chợt cô hỏi anh:

Em có điều này cứ thắc mắc mãi, anh quyết định hiến tim cho em lúc đó, không nghĩ sau khi em tỉnh dậy rồi, không thấy anh sẽ càng đau đớn hơn sao? Hoặc có thể dùng tim này yêu người đàn ông khác, rồi kết hôn, sinh con....có phải lúc đó anh vẫn chấp nhận?

Anh không nghĩ thế đâu....Anh hiến tim cho em, vốn dĩ không phải rời xa em mãi mãi, bỏ lại một mình em bơ vơ không chỗ dựa. Không phải dù thế nào đi nữa, tim của anh sẽ cả đời nằm ở vị trí tim em hay sao? Hơn nữa, khi đó em sẽ dùng tim anh để yêu, dù có yêu ai khác thì cũng chính là yêu bằng tim của anh, tim em đã luôn hướng về anh rồi....Ý nghĩa mà anh muốn em hiểu, chính là dù có thế nào, anh vẫn mãi mãi ở bên cạnh em....mãi mãi không bao giờ có thể rời xa.....dù có chết cũng không!

Anh vừa nói xong, liền nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn nồng ấm.

...Cuộc sống sau này của họ có thể có những sóng gió, nhưng tôi và các bạn luôn tin tưởng rằng, với tình yêu vĩnh hằng trong tim họ, mọi thứ cản trở đối với họ đều chỉ là một thử thách nhỏ nhoi mà thôi...

Tiền tài, địa vị rồi cũng sẽ tan

Cao sang, danh vọng rồi cũng sẽ tàn

Phấn son nhan sắc không còn mãi

Chỉ có chân thành tồn tại mãi với thời gian... <>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/soi-day-chuyen-dinh-menh>